Paul Doherty

Ízisz orgyilkosai

Az ókori Egyiptomban játszódó történet nagyra törő tervekről, politikáról és gyilkosságokról

A szerzőtől a kiadó gondozásában megjelent:

Ré álarca
A Hórusz-gyilkosságok
Az Anubisz-rejtély
Széth mészárosai

Gonosz árny Nyugat felől

Gold Book

Első kiadás: Headline Book Publishing, Nagy-Britannia, 2004
Eredeti cím: The Assassins of Isis
Copyright © 2004 Paul Doherty
All rights reserved

Fordította: Dranka Anita
Szakmailag ellenőrizte: Békési József
Tördelés, tipográfia: Gold Book Kft.

Tilos ezen kiadvány bármely részét sokszorosítani, információs rendszerben tárolni vagy a kiadóval történt előzetes megállapodás nélkül bármely formában, bármely módon sugározni.

A történelmi személyiségek kivételével a műben szereplő személyek kitaláltak, minden hasonlóság valós személyekhez a véletlen műve.

ISBN 963 425 040 8
Kiadja a Gold Book Kft.
Felelős kiadó a kft. ügyvezetője

Szereplők

A FÁRAÓ HÁZA
Hatsepszut: a XVIII. dinasztia fáraó-királynője
Szenenmut: Hatsepszut szeretője, vezír vagy első miniszter, egykori kőműves és építész
Valu: „a fáraó szeme és füle”, királyi főügyész
Omendap: Egyiptom seregeinek főparancsnoka

A KÉT IGAZSÁG CSARNOKA
Amerotke: Egyiptom főbírája
Prenhoe: Amerotke rokona, írnok a Két Igazság Csarnokában
Aszural: az őrség parancsnoka Maat templomában, ahol a Két Igazság Csarnoka található
Szhufoj, a törpe: Amerotke szolgája és bizalmasa
Nofret: Amerotke felesége
Amosze és Kurfaj: Amerotke fiai

ÍZISZ TEMPLOMA
Impuki: főpap és főorvos
Thena úrnő: Impuki felesége
Paszer: Impuki helyettese
Mafdet: a templomi őrség parancsnoka

SZUTEN TÁBORNOK HÁZA
Szuten: nyugalmazott tábornok
Lupherna: Szuten felesége
Menna: főírnok
Hebi: Szuten inasa

MÁS SZEREPLŐK
Nadif: a medzsai (sivatagi rendőrség) tisztje
A sardana: a szebauszok társaságának egykori tagja
Dzsed: a szebauszok társaságának tagja
Hefau és **Apep:** kígyóemberek
Szitia: kurtizán, a szebauszok társaságának tagja
Nethba: thébai nemesasszony
Szesze: Nethba apja, egykori királyi építész
Rehmiré: Egyiptom korábbi, kegyvesztetté vált vezírje

Történelmi áttekintés

Az ősi Egyiptom első dinasztiáját i. e. 3100 körül alapították. Ezen időpont és az Újbirodalom felemelkedése (i. e. 1550) között Egyiptom gyökeres változásokon ment keresztül. Ilyen volt a piramisok felépülése, a Nílus menti városok létrejötte, Felső- és Alsó-Egyiptom egyesülése, Ré, a Napisten vallásának, valamint Ozirisz és Ízisz kultuszának a kifejlődése. Egyiptomnak meg kellett küzdenie a külső támadásokkal is, legfőképpen az ázsiai hükszószokkal, akik kíméletlenül

végigdúlták a birodalmat.

I. e. 1479-re a II. Tuthmószisz fáraó uralma alatti Egyiptomra egy új fénykor hajnala köszöntött. A fáraók Thébába költöztették rezidenciájukat, a piramisba való temetkezést felváltotta a Nílus nyugati partján épült nekropolisz használata és a Királyok Völgyében elkezdték kialakítani az első királyi sírokat.

A könnyebb érthetőség kedvéért a városok görög nevét alkalmaztam, Thébát és Memphiszt írtam az archaikus egyiptomi nevek helyett. Szakkara, mint helynév az egész piramiskomplexumra vonatkozik Memphisz és Gíza körül. A királynő-fáraó esetében szintén a rövid névváltozatot használtam, vagyis Hatsepszut helyett Hatuszuként szerepel. (A magyar változatban megtartottuk a közismertebb Hatsepszut alakot – a ford.) II. Tuthmószisz i. e. 1479-ben meghalt, Hatsepszut pedig egy zavaros átmeneti időszakot követően az elkövetkezendő huszonkét évben megtartotta a hatalmat. Ez alatt az idő alatt Egyiptom meghatározó birodalommá és a világ leggazdagabb országává vált.

Az egyiptomi vallás szintén fejlődésnek indult, elsősorban Ozirisz kultusza, akit a testvére, Széth gyilkolt meg, majd szerető hitvese, Ízisz élesztett fel, hogy életet adjon gyermeküknek, Hórusznak. Mindezeket a szertartásokat az egyiptomiak hagyományos napistenhitének tükrében kell értékelni, illetve abbéli törekvésükben, amellyel egységesíteni akarták a vallási gyakorlatukat. Az egyiptomiak mély tiszteletet tanúsítottak az élő dolgok iránt: az állatokat és növényeket, a folyókat és patakokat egyaránt szentnek tartották, míg uralkodójukat, a fáraót az isteni akarat megtestesüléseként imádták.

I. e. 1479-re az egyiptomi civilizáció felemelkedése megmutatkozott a vallásban, a szertartásokban, az építészetben, az öltözködésben, az oktatásban és a világi örömök hajszolásában is. Ezt a civilizációt a katonák, papok, írnokok uralták, és nyakatekert kifinomultságukat mi sem jellemzi jobban, mint azok a kifejezések, melyeket saját magukra és a kultúrájukra használtak. Például a fáraó volt az „Aranysólyom”, a kincstár az „Ezüst Háza”, a háborús időszakok „a hiénák évszaka”, a királyi palota pedig az „Évmilliók Háza”. Lélegzetelállító, káprázatos kultúrája ellenére Egyiptom bel- és külpolitikája egyaránt véres, viharos volt. A királyi trón mindig is az ármánykodás, árulás és kegyetlen rivalizálás célpontja volt. Ilyen közegben lépett színre i. e. 1479-ben a fiatal Hatsepszut.

I. e. 1478-ra Hatsepszut Egyiptomban és külföldön is legyőzte kritizálóit és ellenfeleit. Északon nagy győzelmet aratott Mitanni felett, közvetlen környezetét pedig megtisztította az ellenállástól, amit Rehmiré vezír vezetett. A figyelemre méltó, fiatal Hatsepszutot ravasz, intelligens szeretője, Szenenmut támogatta, aki első minisztere is volt. Hatsepszut eltökélte magát, hogy az egyiptomi társadalom minden rétege el fogja őt fogadni az ország fáraó-királynőjeként.

Az egyiptomi kultúrában fontos szerepet töltött be a halál utáni élet. A mai emberrel ellentétben az ókori egyiptomiak nem féltek attól, ami a halál után várt rájuk. Kalandként fogták fel, utazásként egy csodálatos országba, édenbe, amely fölött Ozirisz uralkodik. Úgy emlegették a halált, mint „utazást a távoli Nyugatra”, és minden egyiptominak kötelessége volt felkészülni létezésének eme következő szakaszára. Az útnak azonban megvoltak a maga veszélyei is. A holtaknak keresztül kellett utazniuk az Alvilágon az Ítélet Csarnokába, ahol lelküket az igazság mérlegére tették. Az ókori egyiptomiak a szívet a lélek jelképének tekintették. Csak a tiszta szívűek juthattak az Áldottak Örök Mezejére. Az utazásnak ezért megvoltak a maga veszélyei, amelyeket azonban a megfelelő szertartások végrehajtásával le lehetett küzdeni vagy meg lehetett kerülni. A testet az oziriszi rítus szerint be kellett balzsamozni, meg kellett tisztítani és el kellett temetni.

A túlvilági életben a halottnak szüksége volt különböző javakra, szolgákra, ételre és italra,

melyeket velük együtt temettek el. A Nílus nyugati partján elterülő nekropoliszban temetkezési kellékek széles választékát lehetett kapni, és az egyiptomiak gyakran utaztak oda olyan napokon, melyeket ma ünnepnapoknak hívnánk, hogy szemügyre vegyék a koporsókat, ládákat és más kellékeket. A különböző templomok papjai is nagy forgalmat bonyolítottak: imáikra a halál előtt és után is nagy szükség volt, hogy biztosítsák, minden rendben megy. Ez alól a szabály alól nem volt kivétel, mindenkire vonatkozott, a legalacsonyabb rangú paraszttól magáig a Nagy Ház uráig, a fáraóig. A trónra lépéssel kapcsolatos szertartások egyik része volt, hogy a fáraónak felügyelnie kellett elődje temetését, és meg kellett bizonyosodnia róla, hogy a királyi sírokat és szentélyeket megfelelően fenntartják és őrzik.

Tutanhamon sírjának az 1920-as években történt felfedezése betekintést engedett abba, mennyi kincset rejtettek a királysírok. Szó szerint királyi vagyont tartalmaztak értékes tárgyak formájában: alabástromedényeket, ágyakat, díványokat, kocsikat. A kísértés a kincsek ellopására éppolyan ősi, mint maga a világ, ezért természetes, hogy ezeknek a síroknak a pontos helyét államtitoknak tekintették. A királyi építészek nagy erőfeszítéseket tettek, hogy elrejtsék a bejáratokat, még csapdákat is állítottak, hogy elkapják az óvatlanokat. Ennek ellenére a gazdagság csábítása ellenállhatatlan volt. Korabeli forrásokból tudjuk, hogy a szerencsés tolvaj egy éjszaka munkájából milliomossá válhatott. Természetesen borzalmas kockázatot vállalt az, aki be akart törni egy sírba, hogy ellopja a kincseket. Ha egy tolvajt elkaptak, nem számíthatott irgalomra, rettenetes kínhalál várt rá: élve karóba húzták a Théba fölé magasodó sziklákon vagy a királyi sírokat rejtő völgy bejáratánál. Mindig voltak azonban emberek, akik elég ravaszak és mohók voltak ahhoz, hogy szerencsét próbáljanak. A fáraók az efféle rablásokat saját személyük, nagyságuk és erejük elleni közvetlen támadásnak tartották. A Királyok Völgye és a többi királyi sírhely ma turistalátványosság, Hatsepszut uralkodásának idején azonban halálos macska-egér játék színhelyei voltak.

Prológus

Az Évmilliók Palotájába behatolók nem akarták elhinni, milyen szerencséjük van. Besurrantak a Nemesek Völgyébe, ebbe a mély vízmosásba, jobbra Meretszeger, a csendet kedvelő istennő magas csúcsától, ami a Nílus nyugati partján fekvő nekropolisz fölé magasodott, szemben a karnaki templomegyüttessel. A sír őrei nem jelentettek akkora gondot, amit ne tudott volna megoldani egy halk tőrdöfés vagy a fojtózsinór szorítása. Vezetőjük alapos részletességgel írta le nekik a hercegi sírt, amelyet kifosztani szándékoztak. Miután tetőtől talpig feketébe burkolózva bejutottak a völgybe, úgy futkostak végig a szerteágazó ösvényeken, akár a hangyák. Egyikük sem ismerte társait, vagy ha igen, hát nem ismerte fel őket. Egyetlen komor cél egyesítette őket: az, hogy kiraboljanak egy sírt, hogy megszerezzék az évek során felhalmozott kincseket egy Örökkévalóság Házából, melynek tulajdonosa rég átkelt a távoli horizonton az örök Nyugat felé.

Már elvégezték munkájukat, és felfelé tartottak a holdfényes völgyben. Elég világos volt ahhoz, hogy a hosszú sorban vonuló, zsákmánnyal megrakott alakok lássák az utat. Olyan izgatottak voltak, hogy nem is hallották az éjszaka ragadozóinak bömbölését és morgásait, az oroszlánokét, hiénákét és sakálokét, melyek ott portyáztak a Holtak Városa és a végtelenbe nyúló, perzselő sivatag közötti pusztaságban. Úgy gondolták, már végeztek éjszakai munkájukkal, mikor vezetőjük megállt és felemelte tőrét. Hirtelen letért a szűk ösvényről, belevetve magát a homokba és törmelékbe. Por szállt fel, ahogy két kiugró szikla közt odasietett egy láthatatlan párkányhoz és egy nagy gonddal elrejtett hasadékhoz, mely egy újabb sírkamra bejáratát rejtette. Intett a többieknek, hogy kövessék, és az éjszakai róka hangját utánozva hívta

őket. A sírrablók, akik Szebausz démon nevét vették fel, nem is álmodtak volna arról, hogy egy ilyen helyet átkutassanak.

A csoport tagjai összegyűltek a kis előtérben és gyorsan levakarták a bejáratot borító vakolatot. Miután bejutottak, tüzet gyújtottak, gyorsan lángra lobbantották a zsákjaikból elővett szurokfáklyákat és a falmélyedésekbe tették őket. A szebauszok rég nem féltek már a holtak királyságától. Körülnéztek, felmérve, hogy a sír négy durván kivájt helyiségből áll, egy központi kamrából és három belőle nyílóból. A sírt sietve alakították ki. Nem voltak festett képek a falon vagy elszáradt virágokkal teli kosarak, a vakolást pedig nem fejezték be és simították el megfelelően. A sírkamra és a szomszédos helyiségek azonban tele voltak drága tárgyakkal: értékes játéktáblákkal, elefántcsont usébtikkel, gyöngyház berakású ládákkal, a legdrágább fából készített és értékes fémekkel berakott székekkel és zsámolyokkal, drága olajokkal és ragyogó ékkövekkel, csecsebecsékkel, karperecekkel és virágmintás nyakékekkel teli ládákkal. A szemközti sarokban drága fegyverek sorakoztak: tőrök és kardok ékkövekkel kirakott hüvelyben és egy hatalmas íj. Mellette gyönyörű faragású faláda állt, ebben voltak a kanópuszedények. Az igazi zsákmányt azonban a vörös kvarcitból készült szarkofág rejtette, melynek minden sarkára az udzsatot, Hórusz szemét festették. A szebauszok vezetője, aki egykor írnok volt, leguggolt és elolvasta a hieroglifákat.

– Rehmiré – szólalt meg fojtott, reszelős hangon –, Egyiptom egykori vezírje. Lássuk csak, mit tartogat számunkra ez az uraság.

Emelőrudak és faékek segítségével felfeszítették a fedelet és hagyták, hogy nagy csattanással a földre essen, nem figyelve az oldalán végigfutó repedésre. Felálltak a szarkofág szélére, és lenéztek a benne fekvő koporsó díszes festésű fedelére. Sietve szerszámokat hoztak, lefeszegették a fedelet, majd kiemelték a koporsót és minden teketória nélkül a földre dobták. A szebauszok vezetője letépte a gyönyörű maszkot, és megparancsolta egy emberének, hogy törje darabokra, míg a többiek nekiláttak kifosztani a múmiát. Letekerték a pólyát, ujjaik a szent ékszerek és amulettek után kutattak.

A vezér újra a szarkofághoz fordult. Átlendült a szélén, óvatosan leereszkedett és körbetapogatózott, mígnem a kezébe akadt egy drága bőriszák. Felemelte, kinyitotta és elővett egy könyvet, melyet a legfinomabb vászonba burkoltak. Külön parancsot kapott rá, hogy ezt keresse meg, az iszákot hagyja a padlón. Kimászott a szarkofágból és körülnézett a sírkamrában. Társai, kiknek arcát és fejét csuklya fedte, most igyekeztek összeszedni mindent, amit el tudtak vinni: kiürítették a kosarakat, felborították a dobozokat és ládákat, sietve megtöltötték zsákjaikat és szütyőiket. A szebauszok vezetője letörölte homlokáról az izzadságot és elégedetten elmosolyodott. Egyik társát sem ismerte; csak megkapta a parancsokat, a pontos utasítást, hogy hová menjenek és mit tegyenek, és alaposan az emlékezetébe véste mindet. Örült neki, hogy ekkora megtiszteltetésben részesült. Nem sokkal éjfél előtt kiment a Kiszáradt Oázisba a völgy északi részén, hogy találkozzon a Khetrával, csendes, titokzatos urukkal. A Khetra az árnyékban állt, ahogy akkor is, amikor a szebauszvezető először találkozott vele Thébától északra, Hnumnak ezen az elhagyatott szigetén. Mint mindig, a Khetra egy közvetítőn keresztül adta ki parancsait, akihez olyan halkan beszélt, hogy a vezető nem tudta eldönteni, férfi vagy nő-e a Khetra. Semmit nem látott, csak mozgó árnyakat és a jázmin átható illatát. Nő lett volna a Khetra? A múltban ez zavarta volna a szebauszok vezetőjét, most azonban nem volt-e Egyiptomnak fáraó-királynője? Nem volt-e Khetra a Királyok Völgyére és annak kincseire vonatkozó információk forrása? Mit számított, férfi vagy nő! Gazdagabbá tette őket, mint legvadabb álmaikban remélni merték volna.

A szebauszok vezetője ölében tartotta a vászonba bugyolált könyvet és azon tűnődött, hol szerezhetett tudomást a Khetra egy ilyen elrejtett sírról, mint ez. Honnan tudhatta meg? A parancsok azonban pontosak voltak: követniük kellett az ösvényt a két kiugró sziklánál, középen

pedig le kellett ugraniuk a párkány mögé. A vezető figyelte, ahogy egyik embere kiürít egy gyöngyökkel teli, színtiszta alabástromból készített olajtartót. A sír gazdagsága önmagáért beszélt. Felidézte, amit Rehmiréről tudott. Nem ő volt-e az a vezír, aki szembeszállt Hatsepszut fáraónővel, és nem maradt más választása, mint hogy mérgezett bort igyon? Családja kegyvesztetté vált, és ezt az elhagyatott, elrejtett helyet kellett választaniuk, hogy megóvják Rehmirét a túlvilági életben. Tucatnyi efféle sír volt, némelyikre véletlenül rábukkant valaki, de a többi maradt, ami volt: kincsek elrejtett tárháza.

A szebauszok vezetője kezében a bebugyolált könyvvel a falhoz sétált, majd elkezdte kibontani a vászonból. Maga a könyv erős zsinórral összevarrt papiruszívekből állt, az írás tanult írnokra vallott. A vezető, aki ismerte az efféle írást, figyelmesen olvasni kezdte, és szíve kihagyott egy ütemet. Sietve becsukta a könyvet és visszagöngyölte a vászonba. A szurokfáklyák lassan végigégtek. A vezető az ember alkotta barlang bejáratához ment és kinézett. Észrevette az alacsonyan ragyogó csillagokat az ég feketeségén. A parancsok, melyeket kapott, pontosak voltak: ki kellett fosztania ezt a sírt és vissza kellett térnie a Kiszáradt Oázisba, ahol a Khetra vár rá.

– Elég! – fordult társaihoz. – Vigyétek, amit eddig összeszedtetek! – felemelte egyik kezét, karperece csillogott a fényben. – Ne feledjétek, semmit nem titkolhattok el, amit elvittetek. Ha egyikünk lop, azzal mindannyian veszélybe kerülünk.

A csapat tagjai bólintottak. A Khetra könyörtelen volt, a lopás azonnali halált jelentett.

Felkapaszkodva és vissza-visszacsúszva a palás lejtőn elhagyták a sírt. Néhány tárgyat elejtettek, de a vezető, akinek még mindig az járt a fejében, amit a könyvben látott, megparancsolta, hogy hagyják ott. Az éjszaka sürgette őket: bár még sötét volt, hajnal előtt el kellett érniük az oázist. Kiértek a kietlen völgyből, átkapaszkodtak a mészköves vízmosásokon. Baljós alakokként vonultak, más hang nem hallatszott, csak morgásuk és nyögéseik, ahogy nehéz terhüket cipelték. Balra a nekropolisz fényei égtek, a folyón túl pedig Théba terült el sötét foltként.

A szebauszok vezére sürgette embereit, de gondolatai távol jártak. Nyugtalan volt, felkavarodtak legbelsőbb félelmei. A királyi sírok kirablása már botrányt okozott a városban. A medzsai rendőrség és a harcikocsi-alakulatok hadrendbe álltak, a csapatokat nemsokára útnak indítják. A helyzet napról napra feszültebb lett. A vezér felkapaszkodott egy sziklatömbre. Körülötte ott álltak a talajba szúrt karók, a rajtuk aszalódó holttesteket már megdézsmálták a keselyűk és az éjszakai ragadozók. A város fényei eltűntek. Most a Vörös Föld határán jártak, óvatosan haladtak, félvén a gyalogos járőröktől és az esetleg a közeli völgyekben táborozó harci kocsis katonáktól. Az éjszakai levegőben ott lüktetett a sötétség lényeinek bömbölése.

A csapat már szétszóródott, tagjai lefelé tartottak a meredek, sziklás lejtőn és le-lepillangattak a Kiszáradt Oázisba. Elővették a parázstartó tálat. Fellobbant a láng, majd az oázisban lévők válaszoltak a jelzésre. A hajlott, csavarodott törzsű fák feketék voltak a csillagos ég háttere előtt. A szebauszok leereszkedtek a sziklákról, az oázishoz siettek és félkörben letelepedtek a régi kút omladozó fala köré, ahogy parancsot kaptak rá. Messze, velük szemben más szebauszok ólálkodtak, olyanok, akik nem vettek részt a zsákmányszerzésben; mögöttük, valahol a fák között pedig a Khetra várt. Parancsok hangzottak el, összegyűjtötték a zsákmányt, néhány véletlenszerűen kiválasztott társukat alaposan átkutatták. Mikor a Khetra elégnek találta a motozást, kiosztotta a jutalmakat: a korábbi rablások zsákmányát, melyet aranyra, ezüstre és drágakövekre váltott. Egyes rablók utasítást kaptak, hogy vigyék el az új zsákmányt Théba különböző helyeire. Egy személy neve sem hangzott el, egy házat sem jelöltek meg, csak ezt a bordélyházat vagy azt a sörözőt, vagy más, hasonlóan névtelen helyszínt. Csak annyit kellett tenniük, hogy otthagyták a kincset; valaki majd elviszi onnan, ők pedig megkapják jutalmukat.

Végül a szebauszok szétszéledtek, az oázisra csend borult. A sírrablók vezetője szigorú parancsot kapott a maradásra. Tovább ült a helyén, a vászonba bugyolált könyvet még mindig az ölében tartva.

– Gyere! – suttogta egy hang a sötétben.

A szebauszok vezére megkerülte a kutat.

– Térdelj le.

A sírrabló engedelmeskedett. Sötét árnyak közeledtek felé, erős jázminillatot érzett.

– Nálad van, amit meg kellett találnod?

– Igen, uram.

Két kéz kikapta a kezéből a könyvet.

– Elolvastad?

– Nem, uram.

– Hazudsz. Kinyitottad ahelyett, hogy szemmel tartottad volna azokat, akik veled voltak.

– Uram, én...

A szebauszok vezére halk hangot hallott, majd egy íjhúr pendülését. A nyílvessző a mellébe fúródott, olyan közelről, hogy köhögve hanyatt esett, a homokba. Míg saját vérétől fuldokolt, az utolsó szavak, melyeket hallott, a parancsok voltak arra, hogy testét vigyék ki eltemetni a sivatagba.

Három nappal később izzadt küldönc futott végig a Szfinxek sugárútján az isteni palotának, Hatsepszut, Egyiptom fáraó-királynője lakhelyének magasba emelkedő pülónjai felé. A küldöncöt, a királyi csapatok leggyorsabbját por borította. Meg kellett mosakodnia és rituálisan megtisztulnia, mielőtt az előcsarnokba engedték, ahol beolajozták és parfümmel illatosították, felkészítve arra, hogy belépjen a Jégmadárterembe – a gyönyörű, világoszöldre festett falú helyiségbe. Mindenhol jégmadarak képe díszítette a falakat, élénk tollazatuk élethűen ragyogott, ahogy az örökké kék víz fölött szálltak vagy leereszkedtek a náddal övezett víztükörre.

A küldönc, amint belépett, letérdelt. A terem túlsó végében emelvényen egy alak ült; mikor parancsára félrehúzták az őt takaró lenge függönyöket, a küldönc előtt erős testalkatú férfi jelent meg, akinek kopaszodó feje olajtól csillogott. Katonaarca volt kemény tekintettel és szigorú vonású szájjal; egyszerű, fehér tunikát viselt, bár ujjain értékes gyűrűk csillogtak. Intett a küldöncnek, aki előresietett; és a földre borult az emelvény előtt, homlokával megérintve a padlót, aztán az előtte lévő lépcsőfokra támaszkodva zihálva előadta az üzenetet Szenenmut nagyúrnak, Egyiptom vezírjének, az első miniszternek, és – ha a pletykáknak hinni lehet –, a fáraó-királynő szeretőjének.

Szenenmut ledobta a térképet, melyet tanulmányozott, de nem adta tanújelét riadalmának, miközben az üzenetet hallgatta. Miután megjutalmazta és elbocsátotta a küldöncöt, felállt és a nyitott akácfaajtón át kiment az erkélyre, ahol Hatsepszut feküdt ezüstözött díványon, illatosított baldachin alatt. A fáraónő szolgálóival csevegett és nevetgélt, de amikor elkapta Szenenmut tekintetét, elhallgatott és elbocsátotta szolgálóit.

– Uram?

– Megtalálták a sírt. Rehmiréét, Kirabolták, a koporsót felnyitották.

A zománcozott kehely kihullott Hatsepszut kezéből. A fáraónő elborzadva nézett Szenenmutra.

– Az nem lehet! – suttogta.

– A sírt kirabolták – ismételte, Szenenmut. – Találtak egy bőriszákot, feltehetőleg abban volt a könyv. Efelől nincs kétség. Rehmiré meghalt és titkait magával vitte a sírba, most azonban ezek a titkok egy sírrabló kezében vannak.

– Igaz volt tehát az értesülés, amelyet Ízisz templomától kaptunk.

Hatsepszut sarus lábával rátaposott a törött kehelyre.

– Most már elég! – suttogta. – Kérd meg Amerotke urat, hogy alkonyatra legyen itt. Meg fogom neki parancsolni, hogy gyökerestül irtsa ki ezeket a rablókat. Valahol ebben a városban van egy kereskedő vagy hivatalnok, aki segítette őket; őt könnyű lesz megtörni...

Első fejezet

Nadif, a medzsaik, a Thébába vezető utakat ellenőrzés alatt tartó sivatagi rendőrség zászlóvivője szeretett a Nílus partján sétálni, amikor a város és a sivatag a lenyugvó nap fényében fürdött. Megállt a folyóparton, bal kezében hivatalának jelképét, a pálcát, jobb kezével páviánja pórázát markolva szemét félig lehunyta és belélegezte a folyó szagát, melyben a vadvirágok illata keveredett a dús iszap és a halak szagával. Hallgatta a különböző hangokat: a folyón a halászok kiáltásait, a lecsapó madarak rikoltásait és a vízilovak távoli bőgését. Ez az éjszaka sem volt más. Míg Baka, az idomított pávián egy rothadó gyümölcsöt hámozott, Nadif a túlpartot nézte, a Holtak Városát, ahol sírját építtette, készülve arra a napra, amikor az Örök Nyugatra távozik.

– Innen nem látható – mondta Bakának. Gyakran beszélt a páviánhoz, értelmesebbnek tartotta, mint némely emberét. – De ott van, magasan a sziklák között, igaz, semmi különleges nincs benne, de büszke vagyok rá. Kis templom van mellette, legalábbis én templomnak hívom, belül pedig három helyiség. Négyet akartam, de a kőművesek bére... – Nadif megrázta a fejét, nem akarta elhinni, hogy felmentek az árak. Ugyanerre tett megjegyzést előző nap is, mikor ünnep lévén, átvitte feleségét és gyermekeit a Holtak Városába, hogy vegyenek néhány koporsót.

A rendőr hunyorogva felnézett az égre. Amikor a nap végre leszáll, szolgálata véget ér. Visszatér majd a város szélén, épp a falon belül álló kaszárnyába, megosztozik társaival egy korsó sörön, aztán hazamegy. A felesége különleges vacsorát ígért mára: nyílt tűzön sütött libahússzeleteket szezámmal ízesítve, utána pedig gyümölcskrémet. Majd isznak egy kupa sarui bort, aztán újra megcsodálják az előző nap vett koporsó másolatát. Nadif úgy gondolta, ez a legjobb módszer: az ember megrendeli, amit akar, utána megveszi a kicsinyített másolatát, amit hazavisz, hogy megmutassa barátainak és szomszédjainak. Ragaszkodott hozzá, hogy mikor utódai látogatást tesznek a sírban, hogy megbizonyosodjanak róla, hogy minden rendben van, lássák majd koporsóján, hogy ősük a medzsaik magas rangú tisztje volt.

– Igen, azelőtt pedig – rántott egyet a pórázon –, a Fecskék egyik íjásza voltam.

Lehunyta a szemét. Hat éven át szolgált a gyalogságnál, az egyiptomi hadsereg egyik legbátrabb tábornokának, Szuten főírnoknak a segédjeként. Szuten az új királyi harcikocsialakulatok egyikét vezette. Az új alakulatok kocsijai könnyebbek, fürgébbek voltak, mégis elég erősek ahhoz, hogy kitartsanak a zord Vörös Földön, a hatalmas sivatagban, ami a nagy folyó két partján terült el.

– Gyere, Baka – Nadif megfordult és elindult az ösvényen. Időnként megállt, hogy szemügyre vegye a papiruszligeteket, a zöldnek ezeket a buja szigeteit a Nílus partján. Ha veszély leselkedik rá, akkor az itt ólálkodik: előfordult már, hogy víziló cammogott elő a ligetből, vagy ami még rosszabb, a folyó egyik nagy szörnyetege, egy krokodil rejtőzött ott, hogy ezúttal a parton induljon vadászni. Maga Nadif is rábukkant egyszer egy olyan vándor maradványára, aki elkövette azt a hibát, hogy elaludt ugyanezen a helyen; a folyó egyik démona megragadta és magával húzta a mély sárba, ami a vízpartot szegélyezte.

– Csak egy fejet találtunk meg belőle – mormolta Nadif –, vagy legalábbis egy fejtetőt.

Nadif dolga azonban nem az volt, hogy a krokodilokkal vagy a vízilovakkal törődjön; azért

járőrözött erre, hogy őrizze a gazdagok nagy udvarházait, amelyek a Nílustól kissé távolabb bújtak meg a magas falak mögött. A rendőrt mindig eltöltötte a csodálat ezen házak láttán.

– Valóságos paloták – mindig így emlegette őket felesége előtt. Hatalmas tölgyfa kapuik voltak, magas, vakolt falaik mögött hűvös, gyümölcsfákkal teli kertek és tágas, füves udvarok húzódtak meg, mesterséges tavacskáikat a Nílus vize táplálta. Nadif minden portást és kapuőrt ismert. Egy-két helyen megállt, hogy osztozzon velük a helyi pletykákon és egy korsó sörön vagy egy tál cukrozott mandulán vagy fügén. Minden udvarháznak Hatsepszut udvarának egyik hatalmassága volt az ura: Amerotke úr, a Két Igazság Csarnokának főbírája a thébai Maat-templomban, Szuten tábornok, Nadif egykori főparancsnoka, és Szenenmut úr, a fiatal királynő vezíre vagy első minisztere, és ahogy sokan kuncogva suttogták, a fáraó szeretője, az egykori kőműves, építész, aki most más módon építi Egyiptom nagyságát.

Nadif továbbhaladt. Nem irigyelte ezeket az embereket, de szívesen belesett az életükbe. Azért lett ő a járőr a folyópartnak ezen a részén, mert Szuten tábornok sosem felejtette el azokat, akik alatta szolgáltak. Nadif volt a felelős a város északi kapuja és a Nagy Kikötő közti területért. Naponta négyszer haladt végig ezen az útvonalon, a közbeeső időben társai járőröztek. Rendszerint kevés gond adódott, elvétve tűnt fel egy-egy gyanús alak. Nadif ügyes rendszert dolgozott ki. Ő és társai kagylókürtöt hordtak maguknál, amit riadó esetén megfújtak. Ilyenkor a közeli nagy udvarházak szolgái a kapukhoz gyűltek, hogy mindenben segítséget nyújtsanak a medzsaiknak.

Nadif megállt. Nemsokára ideje visszafordulni. Felnézett az égre, ahol már megjelent az Esthajnalcsillag.

– Kicsit még sétálunk.

Baka felmordult és vakarózott, aztán megállt, hogy megnézzen valamit, amit az ösvény szélén talált. A valamiről kiderült, hogy egy fehér gyümölcshéjdarab. A pávián azonnal felfalta. Nadif halkan énekelni kezdett, amit Baka örömteli morgásokkal fogadott. Az állat szívesen hallgatta, amint gazdája a régi, jól ismert katonadalt énekelte, mely arról szólt, hogy az ifjú hajadonok hogy sóhajtoztak a Fecskék közeledtére és hogy takarták el gyönyörű ujjaikkal csillogó szemüket, hogy elrejtsék a vágyat, amelyet Egyiptom daliás harcosai keltettek bennük. Nadif kívülről tudta a szöveget, rengetegszer énekelte a thébai felvonulási tereken és a poros sivatagi utakon, dúdolta a tábortűz mellett az elhagyatott oázisokban vagy úton a harmadik katarakta felé a harci bárkákon, miközben a kusiták ellen vonultak.

Ahogy Nadif felidézte a dicsőség napjait, egyre jobban elmerült bennük, olyannyira, hogy először azt hitte, a kiáltások és sikolyok, amiket hall, emlékeiben harsantak fel, a kusiták kiáltoznak, miközben beözönlenek táborukba és megpróbálják felgyújtani hajóikat. Baka azonban izgatottan ugrándozott lánca végén, és Nadif visszatért a jelenbe. A borzalmas sikolyok az egyik hatalmas udvarházból jöttek, melyet magas fal rejtett, kapuit datolyapálmák takarták. Nadif odasietett. A sikolyok egyre hangosabbak lettek, felhangzott a kürt és a cintányérok hangja is, jelezve a riadót. A kapuk már nyíltak is, portások és szolgák siettek közelebb, kíváncsian arra, mi történt.

Nadif szaladni kezdett, olyan gyorsan, ahogy sérült lába engedte. Baka hevesen ugrándozott a lánc másik végén. Az este megváltozott, a nap leszállt és a sötétség úgy borult a világra, mint egy takaró. Érezni lehetett Széth, a vörös hajú isten erejét. Odafenn egy héja rikoltott, mintha azt keresné, hol történt mészárlás, a folyó felől áradó szag pedig nem a friss növényeké, hanem a rothadásé volt. Nadif észrevette, hogy Szuten tábornok házának kapuja nyitva áll, és fáklyát tartó szolgák özönlenek ki rajta, egyikük teljes erejéből egy kürtöt fújva. Őt keresték. Nadif megragadta saját kürtjét, szájához emelte és megfújta. A szolgák megfordultak és felé siettek.

– Mi történt? Mi történt?

Nadif megállt, hogy levegőt kapjon. Érezte az arcán lecsorgó izzadságot. Baka megrántotta láncát, a szolgák pedig az állat hegyes fogaitól tartva hátrahőköltek.

– Velünk kell jönnöd! – intett kezével hevesen egy öregember. – Velünk kell jönnöd, Nadif tiszt uram, a gazdánkról van szó!

– Szuten tábornokról?

– Velünk kell jönnöd! – zihálta az öreg.

Nadif fülében még ott visszhangzottak a szívbe markoló sikolyok és a kiáltások a falon túl elterülő kertből.

– Szuten tábornokról? – ismételte Nadif. Elszoruló torokkal idézte fel tábornoka arcát, éles pillantású szemeit, beesett orcáját, horgas orrát, mellyel egy sólyomra emlékeztetett. Az öreg szolga azonban már a többi szolgát terelte vissza a házba, és a válla fölött kiáltott Nadifnak, hogy kövesse. A zászlóvivő a főbejárat felé sietett. Máskor megállt volna, hogy megcsodálja a kert szépségét, a magas szikomorfákat, a szőlőlugasokat, a gyepet és a virágágyakat, a színes pavilonokat és a kis mesterséges tavakat, most azonban Baka láncát markolva végigsietett a bazalttal kövezett úton, ami a ház széles lépcsőihez és elegáns oszlopaihoz vezetett. Emberek siettek el mellette. Odabenn a háziszolgák már kezdték megszaggatni ruháikat a gyász jeleként. Az egyik fiatal lány végigkarmolta az arcát és port szórt hajára. Egy kutya ugrott elő, készen rá, hogy megharapja Bakát, de a pávián is támadásba lendült, mancsát felemelve, így a kutya eloldalgott.

Átsiettek a kis fogadótermen, melynek közepén tűz égett, elhaladtak az étkezőemelvény mellett, melyen színes heverők és díványok álltak, majd át a konyhákon, ahol még érezhették a nemrég elkészült ízletes húsok illatát. Szuten tábornok háztartásának tagjai, felesége, Lupherna, Menna főírnok, a tábornok inasa, Hebi és más fontosabb szolgák a tetőterasz lépcsőjének aljánál gyülekeztek.

– Mi történt? – kiáltotta Nadif, botjával kopogva a padlón.

Lupherna, a tábornok fiatal felesége alvajáróként indult el felé. Úgy öltözött, mintha ünnepségre készülne, gyönyörű, sűrű, illatosított parókát viselt, melynek fürtjeit ezüst fejpánt tartotta a helyükön, sötét szemeit zöld festékkel hangsúlyozta ki. Körmeit smaragdzöldre festette, ajkát kárminvörösre, de szemei elkerekedtek a félelemtől. Nyugtalanul játszadozott nyakláncával.

– Nadif tiszt úr – nyújtotta ki kezét.

A medzsai megfogta a jéghideg ujjakat.

– Mi történt, hölgyem?

Lupherna a lépcső felé intett.

Nadif sietve elindult felfelé. Hebi és Menna ijedtnek tűntek. Hebi megpróbálta megállítani, de Nadif félrelökte. A lépcsőt a ház oldalába építették, a konyhaajtó mellé. Nadif lassan felkapaszkodott rajta, mellette Baka nyüszített. Nadif felért a tetőre és szétnézett az elegáns tetőteraszon, melyet fakorlát határolt. Észrevette a széles díványt a vászon napellenző alatt, mellette a gyönyörű, csiszolt akácfa asztalokat és székeket. Minden sarokban virágcserép állt, a levegőben kék lótusz édes illata szállt. Festett üvegtartókban olajlámpák égtek. Nadif egypár pillanatig semmi különöset nem látott. A félhomályban és a lámpások pislákoló fényében észrevett egy íróasztalt és egy másik asztalt, melyen boroskorsók és kelyhek álltak. Ezután vette észre a vászontakarókba gabalyodott testet a dívány mellett. Azonnal felismerte Szuten tábornokot, csontos karjait, a menetelőcsizmát, melyhez ragaszkodott és melyet szívesebben viselt, mint egy sarut vagy egy írnokhoz illő papucsot.

– Légy óvatos! – kiáltotta valaki.

– Óvatos? Miért? – kérdezte Nadif.

– A kígyók miatt.

Nadif egyik lábával a legfelső lépcsőfokon megállt. Most már értette, miért nyüszített Baka. Erősebben fogta a pávián láncát, és felidézve sivatagi kiképzését, olyan mozdulatlan maradt, mint egy szobor, szemei a félhomályt fürkészték. Először semmit nem látott, de aztán a padlón heverő egyik vászontakaró megmozdult. Nadif leküzdötte a rátörő pánikot, mikor előbújt egy hosszú, szürke homoki vipera és az egyik parázstartó felé kúszott. Míg figyelte, észrevette, hogy a tetőterasz egész padlója tele van ezekkel a veszélyes kígyókkal.

Amit eleinte árnyékoknak vélt, most mozogni kezdtek, és az ágy alól újabb kígyók kúsztak elő.

Nadif eleget látott. Letrappolt a lépcsőn, közben eszébe jutott mindaz, amit Szuten tábornokról és a kígyókról hallott; hogy mennyire utálta ezeket a veszélyes állatokat az idős katona. Mikor elérte a lépcső alját, Baka láncát egy, a falban lévő karikához kötözte.

– Ki járt odafenn? – kérdezte.

– Én – Lupherna leküzdötte a sokkot, és most csendesen sírt, lefolyó könnyei összemázolták kifestett arcát. – Hallottam a kiáltásait – lakkozott körmű kezét ajka elé emelte. – Csatlakozni akartam hozzá, ahogy szoktam. Meghallottam a borzalmas sikolyokat és idesiettem a lépcsőhöz. Hebi állt őrt. Felmentem... illetve mindketten felmentünk. A férjem az ágy szélén ült, karjával és lábával úgy csapkodott, mintha vízbe esett volna. Volt rajta egy kígyó itt – mutatott a vállára –, és még egy a lábán. Rám nézett, és... jaj, Nadif tiszt úr, úgy sikoltozott!

– Igaz ez? – fordult Nadif a kerek arcú írnokhoz.

– Én az urunk dolgozószobájában voltam – felelte Menna, az írnok. – Egy olajlámpa fényénél dolgoztam, azt jegyeztem fel, hány korsó olajat nyertünk ki az olajprésből...

– Igen, igen – szakította félbe Nadif.

– Aztán meghallottam a sikolyokat. Szuten tábornok meghalt?

– Nem tudom.

Nadif Hebihez fordult. Hebi magas, jóképű, középkorú férfi volt. Arcából és tartásából Nadif látta, hogy egykor katona volt.

– Te vagy Szuten tábornok inasa?

– Igen, békében és háborúban. Húsz éve szolgálom.

Nadif Hebi zord arcára nézett, enyhén kiugró arccsontjára, orrára, melyen törésnyom látszott. Fülének felső része hiányzott, parókája csak félig rejtette el a csúnya forradást, mely fülétől nyakáig futott végig.

– Egy líbiai volt – Hebi követte Nadif pillantását, és most megérintette a sebhelyet. – Kinn a Nyugati-sivatagban. Levágta a fülemet, én azonban a péniszét és négy másikét áldozati ajándékként elégettem.

– Ebben biztos voltam – Nadif hátralépett. – De nem kellene most az uraddal törődnünk?

– Ott vannak a kígyók – felelte Hebi. – Ha most felmegyünk, mi is elutazunk a távoli Nyugatra. Nem hiszem, hogy uram ezt kívánná.

Nadif megpróbálta palástolni nyugtalanságát. Sok embert látott már, akiknek egy barátja vagy rokona hirtelen meghalt, és gyakran meglepően reagáltak. Néhányan hisztérikussá váltak, mások sírtak, kevesen fagyos csöndbe burkolóztak. Ez a három azonban úgy viselkedett, mintha el lettek volna kábítva.

Feltűnt neki a lárma a ház többi helyiségében. A fogadóterem megtelt szolgákkal és a szomszédos Nílus-parti házak kíváncsiskodó lakóival. Nadif azonnal utasítást adott rá, hogy akik nem tartoznak Szuten tábornok háztartásához, távozzanak. Elküldött egy futárt a városba, hogy értesítse feljebbvalóit a történtekről, és megpróbált rendet teremteni. Elrendelte, hogy gyújtsanak tüzet a fogadóteremben, majd összehívta a szolgákat és rájuk parancsolt, hogy vegyenek fel vastag csizmákat és kézvédőket, bármit, ami védi a lábukat, lábszárukat és karjukat. Az egyik

szolgától kölcsönvett egy pár bőr lábszárvédőt és tunikát, kezét és karját durva vászonba bugyolálta, aztán botokkal és kerti szerszámokkal felfegyverkezve Hebivel együtt felvezette a szolgákat a tetőteraszra. Néhányan megrémültek és nem voltak hajlandóak felmenni, de Lupherna, aki mostanra átvette a ház fejének szerepét, gazdag jutalmat ígért mindazoknak, akik felmennek, és Nadifnak nemsokára elég önkéntese volt, aki segítsen a tető megtisztításában.

Hátborzongató, rémítő feladat volt. A homoki viperák a meleg és az étel csábítására előbújtak rejtekhelyeikről. Legtöbbjük lomha volt. Néhányat megöltek, a szolgák azonban babonásak voltak, és úgy vélték, kígyók képében egy isten látogatta meg őket, ezért Nadif beleegyezett, hogy bőrzsákokba tegyék és kivigyék a viperákat. Végül elérték a tábornok holttestét. Nadif utasította a szolgákat, hogy vigyék le és fektessék a fogadóterem egyik díványára. Lupherna úrnő letérdelt mellé, levette parókáját, mellé tette ékszereit, aztán megszaggatta ruháit és a tűzhelyről felmarkolt hamut a fejére szórta, bepiszkítva arcát, mellét és vállait. Hevesen előre-hátra ringatózva térdelt, miközben Nadif kiterítette és levetkőztette a holttestet.

A tábornok idős ember volt, túl hatvanadik nyarán, teste izmos és kemény. Nadif megszámolta a kígyóharapásokat: legalább egy tucatnyi sötét kékesvörös sebet talált, amik körül a bőr elszíneződött. A tábornok arca feldagadt, beesett orcái megduzzadtak, ajkai teltté váltak, szája sarkából fehér hab csordogált. Nadif hátborzongatónak találta a félig nyitott szemeket, úgy tűnt, mintha a tábornok felnézne rá, készen arra, hogy parancsot adjon ki. Látta már Szutent tiszti egyenruhában, csillogó vértben, kitüntetései, a vitézség arany nyakéke és a bátorság ezüstlegyei csillogtak a napfényben. Most csak szánalmas öregembernek látszott, aki borzalmas véget ért.

Egy közeli házból odahívtak egy orvost, aki megfordította a holttestet.

– Legalább tizenöt kígyómarás – mondta éneklő hangon. – Nem értek ehhez, az én szakterületem a száj és a végbél.

Nadif bármely más alkalommal nevetett volna a nagyképű orvoson.

– Nem kell szakértőnek lenned – csattant fel – ahhoz, hogy megszámold, hány kígyómarás van egy emberen!

– Csak kijelentettem valamit! – vágott vissza az orvos. – Elég különös, hogy Szuten tábornok meg sem próbált menekülni. Úgy látszik, csak ült és hagyta, hogy agyonmarják.

Nadif szeme összeszűkült.

– Mit akarsz mondani?

– Mit gondolsz, mit akarok mondani? – kérdezett vissza az orvos. – Itt egy ember, aki állításod szerint lefeküdt az ágyára és a kígyók agyonmarták. Te mit tennél, tiszt uram, ha megmarna egy kígyó?

– Elfutnék.

– De ez az ember nem ezt tette. Ott ült, és hagyta, hogy még tizennégyszer megmarják.

– Milyen gyorsan hatott a méreg?

– Pár szívdobbanásnyi idő alatt – felelte az orvos. – Lehet, hogy sokkot kapott. A patkány is ezt csinálja, amikor megmarják: mozdulatlan marad, és hagyja, hogy megint megmarják. Láttam már ilyet.

– Szuten tábornok nem patkány volt!

Nadif intett az orvosnak, hogy kövesse, és elindult a tetőteraszra.

– Én nem megyek fel oda!

– Ne légy ostoba – mordult rá Nadif. – Jól megfizetnek. Azonkívül a kígyók már nincsenek ott. Ahogy látom, azért ők sem marnak bele mindenkibe.

Az orvos felkapta a fejét.

– Csak vicceltem – suttogta Nadif. – Gyere.

Mikor felértek a tetőteraszra, Nadif már örült, hogy ilyen gyorsan cselekedett. Hebi éppen

halott gazdája dokumentumait szedte össze, és ráparancsolt egy szolgára, hogy vigye le az ételmaradékot és a bort a konyhába.

– Hagyd ott – parancsolta Nadif. Hebi tiltakozni akart, aztán vállat vont. A szolga az asztalon hagyta a tálcát. Nadif olajlámpásokat hozatott, majd az orvossal együtt alaposan megvizsgálták a halból, kenyérből és gyümölcsből álló vacsora maradékát, valamint a telt kánaáni bort a korsóban és a kehelyben is. Az orvos nem tudta, mit keresnek. Nadif fogta a boroskelyhet, és a bor maradékát egy asztalkendőre öntötte, aztán ujjhegyével megtapogatta.

– Ez az – suttogta.

– Mi az? – nézett fel az orvos.

Nadif átnyújtotta neki az asztalkendőt.

– Tapogasd meg.

Az orvos engedelmeskedett.

– Szemcsék – mondta. – Igen, mintha valamiféle port kevertek volna a borba.

Nadif felemelte a kelyhet és hasonló szemcséket vett észre a pereme körül.

– Lehet, hogy a bor volt az – jegyezte meg az orvos. – Ha a hordó aljából szívják, lehet az alján némi üledék.

– Nem hiszem – mormolta Nadif. – Szagold meg a kupát, orvos.

A végbél önjelölt őre megtette.

– Ó, tudom, mi ez – újra megszagolta. – Bármely orvos felismerné. Magam kevertem. Szolgáltam a seregben is, tudod. Vannak olyan sebek, amiket nem lehet meggyógyítani.

– Mi ez?

– Mákony. A feleségem tisztességére mernék esküdni, hogy az. A tábornok mákonyt kevert a borába, hogy elaludjon.

– Úgy érted, megmérgezték?

– Nem, ezt nem mondtam. A mákony, ha keveset használsz belőle, elfeledteti veled a gondjaidat és mély álomba merülsz tőle. Elmulasztja a test vagy a szív fájdalmát.

Nadif sarkon fordult. Hebi különös pillantással méregette őket. Nadif közelebb intette.

– Hol van? – kérdezte Nadif.

– Hol van micsoda?

– A mákony. A gazdád mákonyt kevert az italába; kell hogy legyen valahol egy tasakkal vagy üvegcsével.

– Sose ivott mákonyt.

Menna és Lupherna is feljöttek a teraszra és csatlakoztak a tiszthez és az orvoshoz.

– Szuten tábornok sosem ivott mákonyt; nincs egy tasakkal sem – jelentette ki a főírnok.

– Biztos vagy ebben? – kérdezte Nadif.

– Nincs itt mákony – ismételte Menna.

– Akkor ha nem Szuten tábornok kevert mákonyt a borába, ki tette? – Nadif körbepillantott. – Nézzünk körül.

Az ágyhoz lépett. Mikor félrehúzta a takarókat, egy kis bőrtasak esett a földre. Nadif felvette és elégedetten tanulmányozta. A tasak kicsi volt, olyasmi, amit a nyakában hord az ember, és Ízisz templomának jelvénye volt rajta. Kibontotta és odaadta az orvosnak.

– Igen, ez összetört mákmag – felelte az orvos. – Lupherna úrnő, nem tudtad, hogy a férjed ezt szedi?

Az asszony megrázta a fejét.

– Titokban kellett szednie – mondta halkan Hebi. – Tudtam, hogy gyakran tesz látogatást Ízisz templomában, az Élet Házában, de...

– Vajon ma is ezt keverte-e a borába? – tette fel a kérdést Nadif.

– Nekem jobb kérdésem van! – sziszegte Menna. – Szuten tábornokot, a bátrak legbátrabbikát, aki gyűlölte a kígyókat, aki minden este átkutattatta a tetőteraszát, hogy megbizonyosodjon róla, egy sem bújt el itt közülük, holtan találják, miután legalább tizenötször megmarták a tetőteraszt ellepő ocsmány férgek.

Nadif minden kételye eloszlott. Rájött, Menna, Hebi és Lupherna úrnő miért viselkedtek ilyen furcsán, mikor megérkezett.

– Ez nem baleset volt – suttogta. – Emlékszem, mennyit hallottam arról, hogy Szuten tábornok félt a kígyóktól. Meggyilkolták, nem igaz?

Az orvos köntösébe törölte kezeit.

– Meggyilkolták? – kiáltott fel. – A vörös hajú isten, Széth műve lenne ez? Szuten tábornok Egyiptom hőse volt. Ozirisz könyörüljön rajtunk! Ha meggyilkolták, valakit ezért meg fognak égetni!

Ízisz temploma raktárak, villák, lakónegyedek, virágos- és gyümölcsöskertek és legelők nagy területet elfoglaló együttese volt a tulajdonképpeni templom körül, melyet az anyaistennőnek szenteltek, annak, aki annyit fáradozott azon, hogy visszahozza Oziriszt az életbe, miután vérszomjas fivére, Széth lemészárolta. Ízisz temploma a nyugalom oázisának mutatta magát, a gyógyítás helyének. Az Élet és Tanulás Háza az orvostudomány számára épült, ezen az akadémián tanultak azok a fiatalemberek, akik életüket annak szentelték, hogy a fáraó alattvalóinak jólétéről és erejéről gondoskodjanak. A közelében állt az Alkonyat Háza, ahol megfelelő segítséget és figyelmet kaptak azok, akik rosszindulatú betegségben szenvedtek és halálfélelemben éltek. Azért hívták ezt a helyet az Alkonyat Házának, mert akik itt éltek, élet és halál határán lebegtek, közel ahhoz, hogy áttérjenek az Örök Nyugatra, ahol a zöld bőrű Ozirisz mezőin örvendhetnek majd az örök életnek. Az Alkonyat Háza közelében álltak a főorvosok és segítőik villái és lakónegyedei, azoké a nagy tudású férfiaké és nőké, akik ismerték a betegségekről és gyógymódokról létező összes tudást. Ízisz templomának papjai azonban mindennek ellenére meg voltak győződve arról, hogy sötét árnyék vetült templomukra.

Senkit nem aggasztott ez jobban, mint Impuki főpapot, aki orvos, pap és államférfi volt egy személyben, és aki hivatalának tíz éve alatt még híresebbé tette Ízisz templomát. Most kis dolgozószobájában ült nem messze a templom alatti balzsamozóműhelyektől. Ez a helyiség még a napfényes órákban is sötét volt, csak egy magasan a falban lévő ablak engedte be a fényt, és most, hogy besötétedett, meg kellett gyújtani az olajlámpásokat és gyertyákat. Impuki legyezgette magát ültében, és ahogy az este folyamán többször is, újra morgolódni kezdett a hőség miatt. Csendesen imádkozott, hogy gyorsan múljon el a forró évszak, jelenjen meg a Kutyacsillag és kezdődjön meg a nagy áradás, mikor megsokszorozódik a Nílus sebes vize és megtermékenyíti a földet. Addig elviselhetetlen lesz a hőség, enyhet csak az este hűvöse és a nílusi szellő ad.

Ezen a késői órán azonban Impukit nem annyira a hőség aggasztotta, mint inkább a vele szemben ülő férfi, Mafdet, a templomi őrség parancsnoka, akinek négy nemrég eltűnt fiatal *heszet,* azaz templomi szolgálólány hollétét kellett volna kiderítenie, de kudarcot vallott. Impuki a férfira nézett és megfogadta magában, ha ennek az ügynek vége, meg fogja mondani Mafdetnek, hogy végezzen több testgyakorlást és egyen kevesebbet. Észrevette a katona dagadt hasát, kövér, izzadt combját és egyre pufókabbá váló arcát. Nem kedvelte Mafdetet. Impuki orvos volt, nagyszerű gyógyító. Azzal büszkélkedett, hogy első látásra felismer egy gyilkost. Valójában titokban állatneveket aggatott az emberekre: a templomi lányok gyönyörű fajdtyúkok voltak, a papok ludak. Az orvosok? Nos, némelyikük szelindekre vagy majomra emlékeztették Impukit. Mafdetre azonban skorpióként gondolt.

Mafdet veszélyes alak volt, veterán katona, aki a félelmetes Szuten tábornokkal együtt harcolt

kinn a Vörös Földön, és azért nevezték ki a templomi őrség parancsnokává, mert több barátja magas pozíciót töltött be. Most hanyagul terpeszkedett egy alacsony támlájú székben, vászonköntösén néhány folt éktelenkedett. Díszes bőr mellvértjét és ágyékvédőjét levetette, övét kioldotta és kardhüvelyével együtt a földre dobta. Egyik sarus lábával türelmetlenül dobolt a padló kövén, mintha nem tetszett volna neki, hogy iderendelték. Ahelyett, hogy tiszteletteljes arccal a főpapra nézett volna, úgy tett, mintha észre sem venné, és titokban jól szórakozott. Hol a mennyezet erős gerendáit nézte, hol a papirusszal és íróeszközökkel megrakott íróasztalt, hol pedig a kupákat és fiolákat, amelyeket Impuki használt, miközben az orvostudományt tanulmányozta.

– Sajnálom, hogy ide kellett hívassalak, parancsnok.

– Minden tiszteletem a tiéd, uram, de nem hiszem, hogy igazán sajnálod – Mafdet a pap felé fordította fejét és a szemébe nézett.

– Tessék? Ezt hogy érted? – Impuki az asztalra könyökölt, kezeit összetette, hogy leplezze haragos arckifejezését.

– Nem kedvelsz engem, uram – mondta Mafdet. Hangja nyers volt, hiányzott belőle Théba finom kulturáltsága. Szerette hangsúlyozni, hogy északról származik, a deltabeli Henész városából, ahol az élet nem volt olyan könnyű és kényelmes, mint Thébában. – Uram – ismételte, miközben letörölte arcáról az izzadságot, majd ruhájába dörgölte kezét –, nem kedvelsz engem és felelősnek tartasz a történtekért.

– És mit hiszel, miért nem kedvellek? – kérdezte Impuki, akit kíváncsivá tett, miért akar erről beszélni a parancsnok.

– Nem kedvelsz, uram, mert katona vagyok, északról jöttem, modorom nyers és nem vetem meg a jó ételt és italt. Ugyanannyit tapasztaltam az élet dolgaiból, mint te. A leghűségesebb szolgája voltam a fáraónak és atyjának. Felelős posztokat töltöttem be. Annak a Rehmirének a kíséretében voltam tiszt, aki egykor Egyiptom vezírje volt. – Mafdet legszívesebben leharapta volna a nyelvét, amikor rájött, mit mondott. Rehmiré kegyvesztetten halt meg, és jobb volt nem említeni a nevét. – Maga Omendap tábornok, a főparancsnok ajánlott mostani posztomra – tette hozzá sietve. – Jó parancsnoka vagyok az őrségnek; semmi nem zavarhatja Ízisz templomának békéjét.

– Azért nem kedvellek – Impuki elveszítette önuralmát, és hagyta, hogy a nyelvére toluljanak a szavak –, mert... – levegőért kapkodott, kis szünetet tartott. – Azt hiszem, Mafdet, te szeretsz ölni.

A katona felhorkantott, megrázta a fejét és összevont szemöldöke alól a főpapra meredt.

– Ez a másik dolog, amit nem kedvelek benned – tette hozzá Impuki –, az, ahogy bámulsz rám. Ami a templom békéjének őrzését illeti...

Mafdet felemelte övét és meglazította kardját a hüvelyben. A fenyegető mozdulat nem maradt hatás nélkül.

– Főleg azért nem kedvellek – tért vissza a főpap az első vádhoz –, mert azt gondolom, szereted a gyilkolást. Erőszakos vagy, gőgösen jársz-kelsz és úgy iszol-eszel, mint egy disznó!

– Nem végzem talán el a munkámat? – kérdezte a katona. – Hol hibáztam? Vannak zavaró alakok, másztak-e át behatolók a templom falain? Loptak-e a templom kincseiből? Nem tartom-e alapos ellenőrzés alatt a zarándokokat és imádkozókat?

– A heszeteket nem! – csattant fel Impuki. – Négyen tűntek el a templomi lányaink közül, táncosok és énekesek, akiket szüleik szenteltek a templomnak, hogy a legbelső szentélyben táncoljanak és dicsérjék az Anyaistennőt – szűz lányok, akik megesküdtek, hogy sosem hagyják el a templom falainak védelmét. Pár hónap alatt négy ilyen lány tűnt el nyom nélkül.

– Ha egy fiatal nőnek viszketni kezd a...

Impuki öklével az asztalra csapott.

– Ezek szent lányok, az Istennőnek ajánlottak, nem pedig templomi szajhák! Senki nem látta, amint távoztak, nem tértek vissza szüleik házába. A főpapnő szerint – Impuki gúnyosan horkantott – elég boldogok voltak.

– És ez miért az én hibám? – mordult fel Mafdet. – Hogy lehetnék felelős az eltűnésükért? Ha úgy döntenél, átmászol a falon és elfutsz, mit tehetnék, hogy megállítsalak?

– Járhatnának járőrök a falaknál.

– Már járnak; a te papjaid és az én embereim is.

Impuki felkapta legyezőjét és legyezni kezdte sovány arcát. Érezte, ahogy forr az indulat a bensőjében. Tarkójának izmai megfeszültek, szája úgy kiszáradt, mintha sivatagi széllel nézne szembe. Lehunyta a szemét, megpróbált lassan, nyugodtan lélegezni. Mikor újra felpillantott, Mafdet keresztbe tett lábakkal ült, kezeit lazán lógatva maga mellett. A katona a mennyezetet nézte és halkan dúdolgatott.

– El foglak bocsáttatni – jelentette ki Impuki. – Kérvényezni fogom az udvarnál. Az isteni fáraó hallgat rám. Mehetsz és csatlakozhatsz a többi lusta veteránhoz a nekropolisz és Théba lepusztult negyedeinek sörözőiben.

– Ha megteszed, uram – egyenesedett ki ültében Mafdet –, én is kihallgatást kérek majd az isteni fáraótól vagy patrónusomtól, Szuten tábornoktól, vagy esetleg Szenenmut nagyúrtól, a fáraó főminiszterétől. Mesélek majd neki a templom titkos ügyeiről.

– Titkos ügyekről?

– Nos, uram – Mafdet sóhajtott és megsimogatta hasát, majd cuppantott, mintha szomjas lenne. Vágyakozó pillantást vetett a bejárat mellett álló korsóra. – Érdekes, milyen sok férfi és nő jön ide a templomba, hogy aztán meghaljon az Alkonyat Házában.

Impuki abbahagyta arca legyezését.

– Mit akarsz ezzel mondani? Pácienseink öregek és nagyon betegek; azért jönnek ide, hogy meghaljanak, mi pedig olyan kényelmessé tesszük utolsó napjaikat, amilyenné csak tudjuk.

– De akkor is meghalnak – felelte Mafdet pimasz hangsúllyal –, haláluk előtt pedig megírják végrendeleteiket és rendkívül bőkezű adományokat hagynak a templomra.

– Nincs szükségünk a pénzükre és ezt ők is tudják – felelte Impuki. – De szeretnék megfizetni törődésünket és szakértelmünket. Más templomokban is megtalálhatod ugyanezt a gyakorlatot. Az összeg, amihez így hozzájutunk, csak csepp a tengerben.

– Vannak más dolgok is – folytatta Mafdet.

– Mire célzol? – Impuki mostanra úgy érezte, egész teste izzadságban ázik. A cukrozott datolyákkal teli tál fölött egyre hangosabban zümmögtek a legyek, a hang egyre jobban bosszantotta Impukit. Mióta vitatkozni kezdtek, most először érezte a félelem szorítását a gyomrában. Mennyit tudhat Mafdet? Mire célozgat?

– Ha mondanivalód van, itt az ideje, hogy kimondd! – Impuki mély lélegzetet vett. – Ha nincs, akkor viszont itt az ideje, hogy a dolgodra eredj. Szeretném, ha átkutatnád a templom kertjeit, a ligeteket, az aljnövényzetet, a gyümölcsöskerteket, minden elhagyatott helyet.

– És mit keressek, uram? Gondolod, ott rejtőztek el a templomi lányok, és most rajtunk kuncognak? Gondolod, hogy bújócskáznak?

– Sok látogató jár a templomba – felelte Impuki. – Ide jönnek azok, akiknek a teste vagy lelke beteg. Meglátogatják az Élet Házait, áldozatokat mutatnak be kápolnáinkban és papjaink és orvosaink tanácsait kérik. – Mély levegőt vett. – Lehetséges, hogy beengedtünk egy bűnöst, egy férfit, aki meg szokta támadni a fiatal nőket...

– Lehetetlen – szakította félbe Mafdet. – Egy dolgot tudok a templomi lányainkról: erős hangjuk van. Ha bármelyik férfi megérintette volna őket, sikolyaikat egész Théba hallotta volna.

– Honnan tudod ezt, parancsnok? Megpróbáltál valaha is hozzáérni valamelyikhez?

– Hallottam pletykákat.

– Azokat a fiatal nőket ebben a templomban az Anyaistennőnek szentelték; ők nem holmi részeg katona játékszerei.

– Hogy saját szavaidat visszhangozzam, uram, ha vádaskodni akarsz, tedd meg most. Baráti a viszonyom ezekkel a lányokkal. Ugratni szoktam őket néha. Ha fel akartam volna bérelni valamelyiket, hogy kielégítse vágyaimat, tisztességesen tettem volna.

– Parancsot kapsz tőlem, parancsnok. Ahelyett, hogy az őrkunyhódban ülnél ma éjjel, kutasd át a templom területét. Hónapok teltek el az első heszet eltűnése óta; az is lehet, hogy maguk a lányok vesztek össze valamin, és ennek lett az áldozata. Attól tartok, egy holttestet kell keresned.

– Éjszaka? – vetette ellen Mafdet.

– Vihetsz magaddal fáklyát! – csattant fel Impuki. – Ezt legjobb az éjszaka palástja alatt elvégezni, hogy ne keltsünk gyanút. Felejtsük el a személyes sérelmeinket. Ezeknek a lányoknak a szülei már kérvényt nyújtottak be az udvarhoz. Maga az Isteni Úrnő érdeklődik a sorsuk iránt. Ahogy mondtam, azt akarom, hogy kutasd át a gyümölcsöskerteket és a ligeteket, a templom területének elhagyatottabb részeit. Nézz körül, nem ásták-e valahol fel a földet, és jegyezd fel alaposan, merre jártál. Holnap reggel tégy jelentést, mely részeket kutattad át eddig – Impuki intett. – Most távozhatsz.

Mafdet hangosan böffentett. Felszedte bőr mellvértjét, ágyékvédőjét és övét, egy kupacba halmozta őket, hátralökte székét, olyan zajosan, ahogy csak tudta, aztán kitrappolt a szobából. Felmászott a lépcsőkön a templomudvarra és feltekintett az éjszakai égre. A levegő mostanra lehűlt, a szellő hűvös volt és a templomkertek illatát hordozta. A távolból hallani lehetett a templomi kórust, amint gyakorol a hajnali szertartásra. A bikaistállók felől hallatszott azoknak a jószágoknak a hangja, amiket feláldoznak majd, amint visszatér a nap. Szolgák siettek el Mafdet mellett a dolgukra igyekezvén. Ízisz temploma ritkán aludt. Kenyeret kellett sütni, húst főzni, boroskorsókat felhozni a pincéből, udvarokat felsöpörni és vízzel meghinteni, állatokról gondoskodni – a nyüzsgő templomban számtalan feladat adódott. Mindenekelőtt ott volt a betegek ápolása, azoké, akik az Alkonyat Házában voltak, és azoké, akiknek megengedték, hogy az előudvarokban aludjanak: a szegények és a nyomorékok, akik időt és pénzt áldoztak arra, hogy eljussanak a templomba, ahol talán gyógyírt találnak betegségükre.

Fiatal templomi lányok egy csoportja haladt el mellette lebegő fehér ruhában és nehéz fekete parókában; egymással fecsegtek, szisztrumokat ráztak vagy tamburinon doboltak. Egyikük-másikuk kacéran pillantott Mafdetre, mielőtt parfümfelhőben elsuhant mellette. Az őrség parancsnoka figyelte, ahogy távoznak, aztán lassan elindult egy fás ligeten át saját kis, négyszögletes alaprajzú házikója felé, ami a templomi barakkok mellett állt. Mikor odaért, kinyitotta a reteszt és belépett, majd élvezettel beszívta a főzőolaj és az asztalon álló kis cserép kasszia illatát. Mafdet szerette a tisztaságot, mindig ragaszkodott hozzá, hogy szolgái alaposan lesúrolják az asztalokat, padokat és más bútordarabokat, mossanak alaposan el minden korsót és kupát. Parfümösüvegcséket kellett elöl hagyniuk, hogy megédesítsék a levegőt, mert ahogy Mafdet gyakran megjegyezte, épp eleget szagolta már a latrinák és árkok bűzét. Most, hogy a templomi őrség parancsnoka lett, ugyanabban a fényűzésben akart részesülni, mint a kövér papok.

Mafdet a ház hátsó traktusába ment, a kőpadlós fürdőszobába. Egy vastag ronggyal felemelte a kis tálkát, amelyben tűz égett, és a szoba közepébe vitte, az asztalra tette, leemelte a tetejét és óvatosan fújni kezdte. Az olajban úszó kanóc lángja vidáman lobogni kezdett. Mafdet meggyújtotta vele a többi lámpát is, majd visszatért a fürdőszobába, gyógyfüvekkel illatosított vízben megmosta arcát és kezét, aztán megtörülközött. Napközben egy szolga szokott segíteni

neki, éjszaka azonban szívesebben maradt egyedül. Ilyenkor dolga volt, terveket kellett szőnie, pénzt kellett számolnia. Impuki főpapra gondolt és elmosolyodott, vicsorogva, akár egy kutya.

– Impuki uram így, Impuki uram úgy – sziszegte. – Nos, Impuki uram – Mafdet megtöltött egy kupát sörrel és belekortyolt, élvezve az ital erős aromáját –, talán többet tudok, mint gondolnád – emlékezetébe idézte a főpap haragos arcát és utasítását, hogy kutassa át a templomot. Leült egy zsámolyra és halkan nevetni kezdett. Semmi ilyesmit nem fog tenni. Ha a templom kertjeit át kell kutatni, nappal kezd hozzá. Nem állt szándékában a főpap minden szeszélyének engedelmeskedni.

Kiitta a sört. Fáradt és álmos volt. Eszébe jutott, amiket Impuki a templomi lányokról mondott, és csendesen elmosolyodott. Egy bizonyos heszetre gondolt, amint aranyszín teste az övé alatt mozog. Szemhéja elnehezült, arra gondolt, alszik egy keveset, mielőtt folytatja az ivást. Letette a söröskorsót és lefeküdt a hosszú díványra, melyet ágyként használt.

Egy ideig éberen aludt, fel-felébredve. Emlékek jöttek és mentek, a zűrzavarról, melyet Rehmiré bukása okozott, a szolgálatról, melyet kinn a Vörös Földön töltött, ahol félig nyitott szemmel kellett aludnia, mindig felkészülve arra, hogy líbiai martalócok bukkannak fel a sötétben. Ezeknek az időknek már vége, gondolta, most kényelmes élet vár rá. Elaludt.

Arra ébredt, hogy valaki erősen pofon vágja, aztán egy kupa hideg vizet önt az arcába. Fel akart ugrani, ekkor jött rá, hogy kezeit a feje fölött összekötözték és bokáján is a húsába hasítanak a kötelékek. Beszélni próbált, de a szájába tömött vászon nem engedte; öklendezve próbált levegőhöz jutni. Körülnézett. Rémálom lenne mindez? De a saját házában volt, az olajlámpás még égett. Szeme sarkából mozgást pillantott meg. Egy árnyék vált ki a sötétségből. Mafdet elborzadva nézte a fejet, mely sakálálarc mögé rejtőzött. A betolakodó feketét viselt, az álarc baljós vonásai, a csillogó szemek, az ijesztő orr és hegyes fülek a városi hóhérra emlékeztették Mafdetet. Megrázta a fejét, megpróbálva rájönni, ki lehet ez a különös alak és mit keres itt.

– Mafdet! – a hang mély volt és rekedt, a parancsnok nem tudta eldönteni, férfié vagy nőé. – Mafdet, vétkeztél az Istennő ellen.

Mafdet megrázta a fejét és minden erejével nekifeszült a köteleknek, de túl szorosan kötözték meg őket, nem sikerült kiszabadulnia. Küszködött, megpróbálta megemelni testét, de lehetetlennek tűnt a szabadulás.

– Emlékszel, Mafdet? – a hang olyan volt, akár visszhang egy álomban. – Tudod, mi történik azokkal, akik szentségtörést követnek el az Istennővel szemben?

Mafdet nem tehetett mást, mint hogy felnézett az alvilágnak erre a szörnyetegére.

– Meg kell hogy büntesselek, Mafdet.

A templomi őrség parancsnoka érezte, hogy tunikáját felemelik. Kiáltani próbált, amikor ágyékkötőjét letépték, és teste összerándult a kíntól, amikor érezte, hogy a nemi szervéhez nyomott kés a testébe hasít.

Második fejezet

Csend borult a Két Igazság Csarnokára Maat templomában, Uaszet, azaz Théba, a Jogar városa szívében. A csarnok végében és kétoldalt összegyűlt tömeg olyan feszülten figyelt, hogy még bámészkodni is elfelejtett. Nem csodálták meg a sötétzöldre és világoskékre festett oszlopokat, melyeknek alapját arany lótuszleveleket, oszlopfőjét pedig ezüst akantuszleveleket ábrázoló faragások díszítették. Nem vonta el a nézők figyelmét a márványpadló sem, melyet olyan csillogóra csiszoltak, hogy az ember úgy érezhette, tiszta víztükrön sétál, mely visszaveri a

mennyezetre faragott ezüstcsillagok, pillangók és madarak képét. A Két Igazság Csarnoka nemcsak az igazság, hanem a szépség terme is volt. Falfestményei Maatot, az igazság istennőjét ábrázolták többféle helyzetben és szerepben: fiatal nőként, isteni hercegnőként, amint atyja, Ré előtt térdel; bíróként, amint a sakálfejű Anubisszal és a zöld bőrű Ozirisszal az ítélet Csarnokában áll, ahol az istenek összegyűltek, hogy mérlegre tegyenek egy lelket és határozzanak sorsa felől. Más képeken harcos hercegnőként ábrázolták, amint elűzi a pusztítókat, az alvilág teremtményeit, akik olyan borzalmas neveket viseltek, mint Ürülékfaló, Húsevő, Vérivó, Csonttörő. Emellett békésebb szerepekben is feltűnt, az igazságosság mérlegével vagy az igazság tollával kezében.

Ezek a festmények és faragások minden összegyűltet emlékeztettek arra, hogy ez az igazság csarnoka, az ítélethozatal helye, ahol férfiak és nők szembesülnek a fáraó mindenre kiterjedő hatalmával és elszenvedik nemtetszésének következményeit. Itt halálos ítéleteket mondtak ki, olyan ítéleteket, melyek a bűnöst fullasztó halálba küldték a sivatagba vagy láncokra lógatták fel a város falaira.

Most, az áradási évszak első heteiben, Hatsepszut fáraónő uralkodásának harmadik évében is halálos ítéletet készültek kihirdetni. A nézelődők vagy levegőért kapkodtak döbbenetükben, vagy levegőt sem mertek venni, mert a nemrégiben véget ért tárgyalás megmutatta, hogy a fáraónő, aki alig pár éve számít felnőtt nőnek, erősen kézben tartja Egyiptomot. Amikor a fáraó hatalma erős, a Királyok Völgye és a Királynék Völgye fejedelmi sírjai érintetlenül állnak. Ha a fáraó gyenge volt, a sötétség erői mindig éreztették jelenlétüket, ami vagy a templomok elleni támadásokban nyilvánult meg, vagy abban, hogy kirabolták a sírokat, amelyek az áradó Níluson túl, a Holtak Városában voltak. Nemrég is ilyen rablásokra került sor, és az ügy mindenféle rendű és rangú férfit és nőt érintett. Halotti templomok papjai, papnők a kígyóistennő, Meretszeger szolgálatában, kinek szentélye a nekropoliszra nézett, kereskedők és katonák, magas rangú tisztek és hivatalnokok: összesen nem kevesebb, mint két tucat embert tartóztattak le. Hatsepszut arca haragos volt, mikor a fáraónő összehívta tanácsadóit, a Királyi Kör tagjait, és követelte, hogy vessenek véget a rablássorozatnak. Most az igazságszolgáltatásért felelős személy, Amerotke főbíró arra készült, hogy kihirdesse az ítéletet. Nem hagyott kétséget afelől, hogy megmutatja egész Egyiptomnak, milyen szorosan tartja a kezében a hatalmat Hatsepszut a Két Ország Királysága fölött.

Maga Hatsepszut kora reggel érkezett a bíróságra, hogy utasításokat adjon Amerotkénak a szentély mögötti szobájában. A főbíró sosem látta még ilyen gyönyörűnek a fáraónőt: feszes bőre hibátlan volt, szemei élettől csillogtak, vére gyorsan és szabadon keringett ereiben. Hatsepszutban olyan harag tombolt, hogy nem tudott egy helyben maradni, fel-alá sétált, vászonköntöse suhogott, sokszínű övének lelógó végei himbálóztak, számos karperece és nyaklánca csilingelt és úgy visszatükrözték a fáklyák és lámpák fényét, hogy úgy tűnt, a fáraónőt tűz fényköre veszi körül. A fáraónő Amerotke nyakához nyomta gyöngyház berakású legyezőjét, mellyel arcát szokta legyezni.

– Biztos vagy benne, hogy bűnösök, uram? – kérdezte.

– Természetesen, Isteni Úrnő.

Amerotke az ureuszra szegezte tekintetét, a kobrára, amely a Hatsepszut fejét ékesítő diadémon ágaskodott. Jelenlegi hangulatában, gondolta Amerotke, a fáraónő veszélyesebb, mint bármely kígyó.

– Azt akarom, hogy azok a bűnözők mind meghaljanak – Hatsepszut leengedte a legyezőt, kinyitotta és hevesen legyezni kezdte magát, aztán megfordult és lepillantott főminiszterére. Szenenmut egy zsámolyon ült, arca nem tükrözött érzelmeket, miközben figyelte úrnőjét, aki istennőhöz kevéssé illően dühöngött.

– Úrnőm, nem szabad úgy tűnnie, hogy beavatkozol – jelentette ki Szenenmut. – A sírokba

behatoltunk, a bűnözőket elfogtuk. Igazságos büntetés vár rájuk.

– Azt akarom, hogy mindenki lássa, igazságos büntetés vár rájuk. Azt akarom, hogy mindenki tudja, én vagyok a fáraó, még azok is, akik messze északon, a deltabeli kereskedővárosokban élnek, a Nagy Zöld partján. Azt akarom, hogy a negyedik kataraktán túl élők is reszkessenek nevem hallatán.

– Már reszketnek.

Amerotke a falnak dőlt és összefonta karjait. Hatsepszut nem őrá volt dühös, csak elragadta közismert temperamentuma. A bíró rájött, hogy ravasz úrnőjének tetszik, amit elért.

– Hatalmasnak tartanak téged – folytatta –, erős szívűnek, a fáraó, a Két Ország ura szeretett leányának, aki fölé Nehbet, a keselyűistennő tárja ki szárnyait, akit Hórusz védelmez, aki millió embert éget el.

Hatsepszut legyezője mögé rejtette arcát.

– Te vagy az – incselkedett tovább Amerotke –, akinek Ámon, Ízisz és Ozirisz papjai tömjént áldoznak cintányérok csengése és trombiták harsogása közepette. Te vagy az, aki a kettős koronát és a tollas fejéket viseli, akinek szavai szökellve törnek elő szájából.

Hatsepszut haragja csillapodott. Egy ideig állt és hallgatta, amint Amerotke a királyi hírvivőket utánozza, aztán nevetni kezdett, válla rázkódott, kezével eltakarta száját. Legyezőjét Szenenmuthoz vágta és összehúzta vállain a gyönyörű ékkövekkel kirakott neneszt, a dicsőség köntösét, melyet csak a fáraó viselhetett, aztán elragadtatva csapta össze kezeit.

– Ha valaha is hírnök akarsz lenni, Amerotke, el tudom intézni, addig azonban... – olyan közel lépett Amerotkéhoz, hogy a bíró érezte a kék lótuszból készített parfüm illatát. Közelről Hatsepszut szemei leopárdéra emlékeztették: csaknem borostyánszínűek voltak. Gyönyörű, most résnyire nyílt ajkairól azonban tudta, képesek dühödten vicsorogni is. A fáraónő felemelte vérvörös kesztyűbe bújtatott kezét, és gyengéden megérintette Amerotke arcát.

– Három éve vagyok fáraó, Amerotke, és igazad van. Az istenek kegyeltje vagyok. Lesújtok a hitvány ázsiaiakra, összetöröm a lázadó kusitákat és reszketnek előttem a Kilenc íj népei. Hajóim átszelik a Nagy Zöldet, harci kocsijaim egyre mélyebbre és mélyebbre hatolnak be a Vörös Földre. Katonáim kutakat ásnak, oázisokat erősítenek meg, útvonalakat térképeznek fel, feliratokat és emlékműveket állítanak fel dicsőségem tanúságaként. Csapataim Hórusz útját járják a Sínain át. Megkövetelem Kánaán fejedelmeitől, hogy ajándékokkal árasszák el udvaromat, borral, gyapjúval és értékes fával. De mi haszna van mindennek – kérdezte ujját Amerotke arcához szorítva –, ha még saját családom, apám, fivérem, anyám és férjem sírjait sem tudom megvédeni? Tudod, Amerotke, mit tettek azok a gonosztevők? Kifosztották a sírokat, megszentségtelenítették a múmiákat. Megfosztották őket az ékszereiktől, melyeket aztán közönséges csecsebecseként adtak el a piacon. Mit gondolsz, Amerotke uram, mit fognak Kánaán fejedelmei gondolni, amikor odamegy hozzájuk egy kereskedő és eladásra kínálja azokat az ékszereket, amelyek egykor halott atyám szemeit őrizték? Mit fog az mondani Hatsepszut hatalmáról?

– Amerotke uramat nem kell hibáztatni – szólalt meg Szenenmut. – Ő az, aki kinyomozta, kik ezek a gonosztevők, és idehozatta őket, hogy igazságot szolgáltasson.

– Ó, igen. Igazságot – Hatsepszut arrébb lépett. – Győződj meg róla, hogy valóban igazságot szolgáltatnak, bizonyosodj meg, hogy mindenki tud róla, és arról is, hogy a bűnösök elnyerték méltó büntetésüket – ujjaival Szenenmut felé csettintett és kiviharzott a teremből.

Ez három órával korábban történt, nem sokkal napfelkelte előtt. Most Amerotke ott ült a sötétvörössel bevont főbírói széken, mely ezüsttel és arannyal berakott akácfából készült, magas támlája bojtokkal díszített baldachinban folytatódott. A karosszék karfáit és lábait ugrásra kész oroszlán formájúra faragták, az oroszlánok Szahmet, a pusztító istennő képmásai voltak.

Amerotke a megláncolt, megbéklyózott férfiakra és nőkre nézett, akiket Aszural őrzött, a templomi őrség jól megtermett parancsnoka, teljes harci díszben: egyik kezében karddal, a másikban buzogánnyal. Aszural körül a templomi őrség többi tagjai álltak, odakint pedig, Amerotke tudta, összegyűltek a halottszállító szekerek. Amerotke lábánál egy párnán Valu úr térdelt, a fáraó szeme és füle, a Krokodildiadém Őre. Amerotke jól ismerte a szertartást. Valu igazságot kér majd, azt kéri, hogy mérjen ki halálbüntetést azokra, akiket az Istennő színe elé hozott.

– Halljátok ítéletemet – Amerotke megmarkolta az ostort és a kampósbotot, az igazság jelképeit és keresztbe tette karjait, a parancsot kiadó fáraót imitálva. – A bűn, melyet elkövettetek, szentségtörés, melynek bűze az egekig száll és utálatos az emberek és istenek számára. Behatoltatok a legszentebb helyre, az Évmilliók Palotáiba. Kinyitottátok a hatalmasok szarkofágjait és megfosztottátok őket kincseiktől, melyeket az örökkévalóságig lepecsételve helyeztek el ott. Megzavartátok a holtak nyugalmát.

Amerotke szünetet tartott. A nézelődők közül egyesek felsóhajtottak, mások döbbenten levegőért kapkodtak, mert ez volt az igazi bűn: nem a lopás, hanem a holtak nyugalmának megzavarása. Az, ami a testükkel történik ezen a világon, hatással van arra, ami *ká*jukkal történik a következőben.

– A holttesteket fáklyának használtátok, felgyújtottátok az isteni gyermekek múmiáit és bebalzsamozott maradványait – Amerotke haragosan a bűnözőkre meredt, akiket képtelenség volt megkülönböztetni egymástól, a börtönökben rájuk tapadt por és mocsok beszennyezte horzsolásokkal teli testüket és szakadt ruhájukat. – Hát jó – Amerotke felemelt egy tekercset és átnyújtotta Valunak. – Itt vannak a rabok nevei. Tíz férfit húzzanak karóba a Királyok Völgyének bejáratánál, a nőket temessétek el élve mellettük. A többit lógassátok le láncokon a Halál Faláról.

– Mi legyen a kincsekkel, amelyeket elloptak? – kérdezte Valu.

– Mindent, amit elraboltak – folytatta Amerotke – lepecsételt ládákban hozzanak ide Maat templomába, és vigyék le a lenti balzsamozóhelyiségekbe. Mindet meg kell tisztítani és megmutatni Szenenmut úrnak, mielőtt visszahelyezik őket oda, ahová tartoznak.

A rabok némelyike kiáltozni és sírni kezdett. Aszural és emberei végigsétáltak közöttük és rongyokat tömtek a szájukba, hogy elhallgattassák őket.

– Ez a fáraó ítélete – folytatta Amerotke –, és ahogy leírták, úgy történjen is meg.

Valu úr elmosolyodott, kövér arcán ráncok jelentek meg az örömtől. Feltápászkodott, meghajolt a bíró felé, aki így megkönnyítette a dolgát, és elhátrált, aztán csettintett ujjával és Aszuralra kiáltott, hogy kísérje a rabokat a kinn várakozó szekerekre.

Amerotke letette az ostort és a kampósbotot a kis asztalra, melyen az Ítélet Könyvei álltak. A terem kezdett kiürülni. A bíró levette tisztsége nehéz jelképeit, a gyönyörű karneol melldíszt, a karpereceket és gyűrűket, majd nyakából az igazság nyakékét is. Kimerültnek érezte magát. Csapdába ejtette ezeket a bűnözőket, bebizonyította, vagy legalábbis Valu úr bebizonyította, hogy mindannyian bűnösök ebben a rettenetes bűnben. Meg tudta érteni Valu úr örömét, mert a munka nagy részét ő végezte, mikor az ő felügyelete alatt álló Írnokok Házának adták oda a bizonyítékokat.

– Uram!

Amerotke felpillantott. Aszural tért visza, sisakjával hóna alatt.

– Visszategyem az elválasztót?

Amerotke bólintott. A templomi őrség parancsnoka egyik embere segítségével felemelte az édes illatú cédrusfából készült rudat és három tartójára helyezte. Ez választotta el az ítélethozatal helyét a bíróság többi részétől; csak akkor vették le, amikor a bíró ítéletet készült kihirdetni.

– Készen áll uram a következő ügyre?

Amerotke felállt és odasétált a megszólalóhoz, egy üde arcú fiatal írnokhoz, aki társaival ült együtt írótáblával a térdén. A bíró leguggolt és rámosolygott rokonára, Prenhoéra.

– Ennyié vágyod az igazságot, Prenhoe? Nem fáradtál bele a sok írásba? – megérintette az írótábla mélyedéseit, melyekben vörös és fekete tinta állt. – Nem kell újratölteni ezeket? Nem fáradtak el az ujjaid, nem száradt ki a szád? Vagy minden más éhségről megfeledkeztél, csak az igazság utániról nem?

A többi írnok csatlakozott hozzá Prenhoe ugratásában.

– Várnunk kell – folytatta Amerotke –, legalább addig, amíg Valu úr és Aszural visszatérnek – felállt. – Prenhoe, végy magadhoz némi frissítőt – az ítélet Széke felé intett, és az előtte álló asztalka felé, amelyre letette hivatalának jelképeit. – De vigyázz ám arra, ami ott van. Egyébként hol van Szhufoj? – nézett körül. Szolgája rendszerint nem ment messze. „Az örökké táncoló törpe”, ahogy Aszural hívta, mindig sietett gazdájához, amint végeztek egy üggyel, hogy megtárgyalja vele az apróbb részleteket. Amerotke nem emlékezett rá, hogy látta volna a tárgyalás alatt.

– Elküldted valamiért, nem emlékszel, uram?

– Ó, igen, egy üzenetet bíztam rá – értett egyet Amerotke –, de nem ilyen messzire! Remélem, minden rendben van vele.

A főbíró fülét hegyezve az ajtóhoz sietett. Tisztán hallotta Szhufoj hangját a többieké közt. Amerotke mindig aggódott a törpéért, aki társa és inasa lett. Szhufoj a „rinocéroszok” egyike volt, egy bűnért, melyet nem követett el, orrát levágták, őt magát pedig száműzték, hogy a többi rinocérosszal éljen egy poros, piszkos faluban sok mérföldre Thébától. Szhufoj fellebbezett a büntetés ellen. Amerotke kivizsgálta az ügyet, és rájött, hogy borzalmas igazságtalanságot követtek el. Kárpótlásul befogadta Szhufojt a házába, a kisember pedig halálig tartó hűséggel és barátsággal hálálta ezt meg. Külseje ellenére Szhufojnak éles, fürge észjárása volt, és állandó társa lett Amerotkénak és családjának. Örökké terveket szőtt, hogy meggazdagodjon. Orvosnak képezte magát, különböző szereket árult, asztrológusként hirdette magát és még arra is vállalkozott, hogy jövendőt mondjon. Természetesen tervei sorra kudarcot vallottak, de sosem maradtak hatás nélkül: rengeteg nevetést váltottak ki Amerotkéból és a többiekből. Szhufoj üdítő színfolt volt az udvar hivalkodó és terhes légkörében.

Amerotke most meg akart vele beszélni egy-két dolgot. Aggódott a kisember biztonságáért. Szhufoj mindig végigkísérte őt Thébán, és Amerotke látott kereskedőket, akik alaposan szemügyre vették a törpét. Torzszülöttnek tartották. Előfordult, hogy Szhufojhoz hasonlókat elraboltak, zsákban egy bárka fedélzetére vittek és fel- vagy levitték a folyón, hogy eladják valami utazó társulatnak, ahol szerencsehozó talizmánként vagy látványosságként szolgálhat.

– Ne aggódj – szólalt meg Prenhoe. – Biztos vagyok benne, hogy Szhufoj biztonságban van.

Amerotke megfordult és az ítélethozatal helyére nézett. Odament és felvette a melldíszt, a hivatala nyakékét, az értékes gyűrűket és karpereceket, egy ládába tette őket, majd gondosan lezárta a ládát. Még mindig aggódott Szhufoj miatt. Leült egy párnára, kinyújtóztatta lábait, és észre sem vette a távozni kívánó írnokok kérdő pillantását. Éhesek voltak és már szerették volna meglátogatni a templom egyik konyháját.

– Látni akarom a bírót! – magas női hang zengett fel a visszhangos előcsarnokban. – Látni kívánom Amerotke főbíró urat! Engedjetek be! Nethba úrnő vagyok!

Amerotke felnyögött és kezébe temette arcát.

– Fogadnod kellene... – Prenhoe a bíróhoz sietett és lekuporodott előtte. – Nem mondtam még el, uram, de múlt éjjel álmot láttam. A folyóparton sétáltál. Szhufoj meg én egy krokodil hátán lovagoltunk, a krokodil pedig lebukott a víz alá. Azt hittem, meg fogok fulladni, amikor megláttam a fejem fölött az íbiszmadarat. Kinyitottam a szemem...

– Még mindig aludtál ekkor? – tett fel Amerotke egy keresztkérdést.

– Igen.

– Akkor hogy tudtad kinyitni a szemed? Mindegy, hagyd – Amerotke megveregette Prenhoe térdét. – Kísérd be a hölgyet.

A fiatal írnok elsietett és Nethba úrnővel együtt tért vissza. Amerotke látta már őt különböző alkalmakkor, de még sosem beszélt vele. Nethba magas, durva arcú nő volt sasra emlékeztető, parancsoló arccal, csillogó szemekkel, hegyes orral, telt ajkakkal és enyhén barázdált arccal. Különös kezének hosszú, vékony ujjai egy pók lábaira emlékeztették Amerotkét. Nethba világoskék köntöst viselt, melynek csuklyáját a fejére húzta, mert nem viselt parókát. Hogy némileg érdeklődik a divat iránt, azt csak az mutatta, hogy arcát enyhén kifestette, szemeit feketével húzta ki; sietve tehette azonban, mert a festék már folyni kezdett. Ahogy Amerotke közeledett felé, az asszony kinyújtotta felé a kezét. A bíró megfogta és az ajkához emelte, hogy kimutassa tiszteletét Egyiptom egyik legnagyobb építészének leánya iránt.

– Amerotke uram, örömömre szolgál, hogy fogadsz.

– Ne itt.

Amerotke elmosolyodott. Intett Prenhoénak, hogy hozzon egy korsó édes sört, kupákat és almás süteményt, aztán abba a kis, fehérre meszelt falú helyiségbe kísérte Nethba úrnőt, amely írószobája és saját szentélye volt, kényelmes helyiség asztallal, zsámolyokkal, egy székkel és egy paddal a bejárattal szemközti falnál. Ezt a helyet megpróbálta olyan egyszerűnek megőrizni, amilyennek csak lehetett, hogy nyugodtan ülhessen és gondolkodhasson. Udvariasan egy zsámolyhoz kísérte Nethba úrnőt, majd közelebb húzott még egyet, hogy leülhessen vele szemben. Míg egy inas felszolgálta a sört és süteményt, átestek a kötelező udvariaskodásokon. Amerotke örült, hogy végre ehet és ihat; torka már kiszáradt, és aznap még nem evett, mert a fáraó üzenete, melyben maga elé rendelte őt, jóval hajnal előtt érkezett.

– Hölgyem – Amerotke letette kupáját a földre, és közelebb hajolt az asszonyhoz, megfogva egyik kezét –, örülök, hogy látlak. Beszélni óhajtasz velem?

– Jogom van hozzá – felelte Nethba úrnő. – Egy királyi legyezőhordozó leányaként jogom van a fáraó főbírájához fordulni. Apám a Királyok Völgyében végzett munkájáért kapta a legyezőhordozói címet és a vele járó kiváltságokat. Ó, uram, úgy örülök, hogy elfogtad a gonosztevőket, akik felelősek a rablásokért – folytatta volna, de Amerotke megszorította a kezét.

– Úrnőm, rövid az időm. Hogy van atyád, Szesze úr?

– Meghalt.

– Tessék?

Nethba úrnő alsó ajka megremegett.

– Pár napja távozott tőlünk a Távoli Nyugatra. Hasi fájdalmakra panaszkodott. Elvittem Ízisz templomába. Uram, az apám mindig jó egészségnek örvendett.

– Édesapád elmúlt már hatvanéves.

– Még mindig életerős volt – tiltakozott Nethba úrnő –, csak hascsikarásra panaszkodott. Nem engedtek be hozzá. Elvitték az Alkonyat Házába, hogy megvizsgálják a gyomrát. Négy napot töltött ott. Utána kaptam egy üzenetet, hogy az apám haldoklik. Készültem, hogy meglátogassam, mikor újabb küldönc érkezett a hírrel, hogy apám meghalt. Mire a templomba értem, már csak a holttestét láthattam. Ó és egy általa aláírt és lepecsételt levelet, melyben közölte, jelentős összeget hagy aranyban és ezüstben Ízisz templomára.

– És? – kérdezte Amerotke.

– Ezt én nem hiszem el, uram. Úgy hiszem, apámat megölték azok a papok és orvosok. Míg lázas volt, rávették, hogy írjon alá valamit, amivel rájuk hagyja vagyonunk egy részét.

– De hiszen Ízisz temploma híres tudományáról és gazdagságáról. Hölgyem, nem lehet, hogy

félreérted őket? Apád...

– Apámat most balzsamozzák. Kérvényt nyújtottam be az Isteni Úrnőnek.

Más körülmények között Amerotke lehunyta volna a szemét és felnyögött volna, most azonban tapintatos és diplomatikus akart maradni.

– Kértem az Isteni Úrnőt, hogy indítson nyomozást apám halála ügyében. Megkértelek, bíró uram, hogy tanulmányozd a körülményeket és mondd el, mi történt. Tudom, hogy az Isteni Úrnő nem fogja visszautasítani kérésemet – Nethba úrnő arcán mosoly ragyogott fel. Boroskupáját Amerotke kezébe nyomta. – Örülök, hogy kiderül az igazság.

– Hol van most apád holtteste?

– Ízisz templomában, az uabetben, a megtisztulás helyén várja a balzsamozókat. Kértem, hogy saját orvosom is lehessen jelen, mikor bebalzsamozzák – Nethba úrnő szipogott és gyorsan pislogott egypárat. Nyersesége és önteltsége ellenére nyilvánvaló volt apja iránt érzett szeretete és a döbbenet, melyet váratlan halála miatt érzett; Amerotke értékelte ezt.

– Megígérem – szólalt meg a bíró, felemelve kezét –, hogy megteszem, amit tudok.

Mikor Nethba úrnő távozott, Amerotke sóhajtott és kioldotta köntöse övét. Teste izzadságtól volt nedves. Most ébredt csak rá, mennyire izgatott. Megpróbált nem gondolni rá, mi történik az elítéltekkel. Csak ketten maradnak életben közülük, két fiatal nő, akiket száműztek a Keleti-sivatag egyik távoli oázisába. Ő és Valu úr majd később vallatják ki őket.

Amerotke ítéletet hozott a sírrablók ügyében, de nyugtalan maradt. Úgy érezte, több is van az ügy hátterében, mint amennyit kiderítettek – ott vannak például azok a rejtélyes alakok, a szebauszok, akik végrehajtották magukat a rablásokat, így tehát jobban benne voltak az ügyben, mint azok, akik csak megkapták és eladták a zsákmányt. Beszámolt gyanúiról az Isteni Úrnőnek, de Hatsepszut csak fél füllel hallgatta, sokkal jobban foglalkoztatták a megkerült javak. A két fiatal nő, két egykori kurtizán életét meghagyta Amerotke, hogy tovább nyomozhasson, a többiekre azonban rettenetes halál vár. Mi más választása lett volna? Akik érintettek voltak az ügyben, mind árulást, szentségtörést és istenkáromlást követtek el, és ami ennél is több, gyilkosságot is. Legalább nyolc, a sírokra vigyázó őr haláláért voltak felelősek. A holttestekre a királyi síroktól nem messze, egy sziklás mélyedésekben találtak rá.

Kopogtattak az ajtón. Amerotke felriadt töprengéséből. Aszural masírozott be a helyiségbe. Még mindig Montu hadistennek volt öltözve, bőrsisakját hóna alatt tartotta.

– A bűnösök elmentek, uram, átadtuk őket hóhéraiknak. Valu úr teljesítette kívánságodat: mindegyikük kap egy kupa mákonnyal kevert bort, mielőtt végrehajtják rajtuk az ítéletet.

Az őrség parancsnoka elhallgatott, megriasztotta Amerotke sápadt, nyúzott arca. A bíró rendszerint erős és életteli volt, most azonban úgy ült székén, mint egy gyász sújtotta ember.

– Uram!

– Jól vagyok, Aszural. Tudod, milyen érzés... senki nem érdemel igazán halált.

– Ők megérdemelték – Aszural a padlón heverő tálcára mutatott. – Beküldök érte egy templomi szolgát. Ételre van szükséged, faszénen sült lágy bárányhúsra és egy kupa hideg sarui borra. Enned és pihenned kell. A déli hőség idején nem fog újra összeülni a bíróság. Talán sétálhatnál egyet, utána aludnál egy keveset.

Amerotkét zavarba hozta ennyi törődés. Sietve köszönetet mondott. Aszural távozott. A bíró a sarokban álló nagy nádkosárhoz lépett. Letörte róla a pecséteket, felemelte fedelét és kivette a réztokot, amelyben a következő ügyet részletező papirusztekercs volt.

– Szegény Szuten tábornok – mormolta. – Halálra marták a kígyók. – Levette a rézkupakot, kirázta a tekercset a tokból, és kitekerte, majd elolvasta a pár jelentéktelen tényt, amit összegyűjtött. Mögötte nyílt az ajtó.

– Szhufoj, hol voltál?

Nem kapott választ és gyorsan megfordult. Szhufoj sosem volt ilyen csöndes! A torkába szökött a szíve, amint megpillantotta a két, tetőtől talpig feketébe öltözött orgyilkost, akik kivont tőrrel felé osontak. A főbíró a falnak vetette hátát, erősen markolva a réztokot. Az orgyilkosok lassan közeledtek felé, egyikük lábával becsapta az ajtót. A döbbent Amerotke csupán halk lélegzetüket és bebugyolált lábuk zaját hallotta, csak a fekete álarc mögül rávillanó szemeket látta.

– Mi ez? – kérdezte reszelős hangon, igyekezve időt nyerni. – Ki küldött titeket?

– A holtak – szólalt meg egy hang az egyik álarc mögül. – Ők meghalnak, te is meghalsz. Neked, bíró, eljött az igazságszolgáltatás napja.

– Ők szentségtörők, sírrablók voltak.

– Nem, bíró, a barátaink voltak, a szövetségeseink.

Amerotke előreugrott, meglendítve a rézhengert. Az egyik orgyilkos döfésre kész tőrrel Amerotke felé lódult. A bíró a rézhengerrel elhárította a döfést. Az orgyilkos hátrahőkölt, társa előreugrott. Amerotke érezte, hogy izzadság csurog végig az arcán, torka kiszáradt, nehezére esett a légzés. Az orgyilkosok vártak. Egyetlen hibát vét, és már rávetik magukat, átkozott görbe tőreiket a húsába döfik.

– Uram! – hirtelen kivágódott a helyiség ajtaja, és egy templomi szolga lépett be, kezében tálcával. Egy pillantást vetett a bent zajló jelenetre, eldobta a tálcát és kiáltozva rohant vissza a Két Igazság Csarnokába. Az orgyilkosok egy utolsó kétségbeesett kísérletet tettek és sarokba szorították Amerotkét, akiben azonban mostanra a harag felváltotta a félelmet, és ügyesen kitért előlük, felidézve magában a fogásokat, melyeket katonai kiképzése során tanult. Az elbátortalanodott orgyilkosok hátrálni kezdtek az ajtó felé, ahonnan hangok és futó léptek zaja hallatszott. Már biztosak voltak benne, hogy kudarcot vallottak, de még utoljára rátámadtak Amerotkéra, mielőtt kimenekültek volna az ajtón. Amerotke kimerülten a padlóra roskadt, mikor Aszural és a templomi őrök berontottak. A bíró megnyugtatta az őrségparancsnokot, hogy jól van, és sürgette, hogy siessen a támadók után, bár tudta, hogy reménytelen. Maat temploma folyosók labirintusából állt, és rengeteg ajtó vezetett ki az udvarokba és kertekbe.

Amerotke levegőért kapkodva ült. Hallotta a zajt odakintről. Aszural hívta az őröket, írnokokat és papnövendékeket, hogy segítsenek keresni a támadókat.

– Elmenekültek – a parancsnok visszajött a terembe. – Ezt azonban itt hagyták – egy szkarabeuszt ejtett Amerotke kezébe. A fényesre csiszolt kődarabra egy íjat tartó ember hieroglifáját faragták.

– A szebauszok – suttogta Amerotke. – Találkoztam már velük nyomozásaim során. Démonokról nevezték el magukat. Mesterei a gyilkolásnak. Lehetséges, hogy nekik is közük volt a sírok kifosztásához.

– Megsebesültél? – kérdezte Aszural.

– Csak a büszkeségem – vigyorodott el Amerotke. – És mielőtt még megszólalnál, parancsnok, az én hibám volt. Ha százszor nem hallottam már tőled, akkor egyszer se. Őröket kellene a szobám elé állítanom. Nos – Amerotke feltápászkodott –, félig már meggyőződtem róla, hogy igazad volt.

Leült egy székre, míg Aszural parancsot adott a szolgáknak, hogy rakjanak rendet a helyiségben, takarítsák fel a leejtett tálcáról szétesett ételeket, és hozzanak ételt és bort. Besietett a templomi őrség egyik tisztje, és közölte, hogy átkutatták a templom területét, de a támadókat sehol nem találták.

– Mesterei az orgyilkosságnak – jelentette ki Amerotke. – Úgy jönnek és mennek, mint a sivatagi szél. Levették fekete ruháikat és elvegyültek a panaszosok és zarándokok közt. Hagyjatok magamra egy kicsit.

Aszural és az őrök távoztak. Amerotke hallotta, amint Aszural parancsokat ad ki, hogy őrizzék a termet és az odavezető folyosókat. A bíró megette az ételt, ivott egy kis bort, majd lefeküdt a díványra. Nem akart azon gondolkozni, miért jöhettek az orgyilkosok. Ez ráér később is.

Úgy tűnt, pár szívdobbanásnyit aludt csak, mikor hallotta, hogy nyílik az ajtó. Feltápászkodva Szhufojt pillantotta meg. A törpe úgy állt ott csíkos nomádköntösében, mint a végzet hírnöke. Borzas, vasszürke haj keretezte sebhelyes arcocskájára kiült az aggodalom.

– Gazdám, mi történt? Hallottam... – méretéhez képest Szhufojnak meglepően mély, erőteljes hangja volt. – Annyiszor mondtam már – mutatott botjával a bíróra. – Nofret úrnőnek nem fog tetszeni a dolog. Vannak őreid, miért nem használod őket?

– Nofret úrnő nem fogja megtudni – Amerotke kiitta a bor utolsó cseppjeit kupájából. – Mindenekelőtt azonban: hol voltál? – igyekezett elterelni szolgája gondolatait.

Szhufoj kinyitotta a vállára vetett bőrtáskát és kivett valamit, ami egy darab faszénre emlékeztetett, egy ovális alakú fekete követ. Átadta Amerotkénak, aki felkiáltott, mikor megérezte, milyen nehéz.

– Látod – fecsegte Szhufoj –, ez egy szent kő, ami az égből esett a földre. A Távoli Horizonton túlról jött, az istenek ajándékaként. Ha megolvasztom és kis darabokra töröm, eladhatom a zarándokoknak minden bajtól megóvó amulettként.

Amerotke a darab fekete kőre meredt. Minél alaposabban vizsgálta, annál inkább meg volt győződve róla, hogy nem követ tart a kezében, hanem egy darabot valami ismeretlen fémből. Eszébe jutottak az utazóktól hallott történetek arról, hogy a hettiták fenn északon felfedeztek egy új fémfajtát, ami átvágja a rezet és a bronzot. Ez lenne az? Arról is hallott történeteket, hogy néha tüzes sziklák hullanak az égből, és megégetik a kezét annak, aki hozzájuk nyúl. Sokan szentnek, aranynál is értékesebbnek tartották ezeket a köveket.

– Egy skorpióembertől vettem – magyarázta Szhufoj. – Órákig kellett alkudoznom, és jócskán le kellett itatnom borral, mielőtt beleegyezett, hogy eladja. Uram – Szhufoj hangja nyafogássá vékonyult, láthatóan bosszantották Amerotke arra irányuló kísérletei, hogy elvonják a figyelmét.

– Ó, igen – Amerotke felállt, megkötötte övét derekán, kinézett, hogy ott állnak-e az őrök, aztán újra becsukta az ajtót. A zsámolyra ült le, míg Szhufoj felkapaszkodott a székre. Amerotke felnézett a nagy, csúnya sebhelyre Szhufoj orra és felső ajka helyén.

– Sajnálom – mosolyodott el a bíró. – Igazad van, Szhufoj. Ha itt lettél volna, az orgyilkosok nem tudtak volna rám támadni.

– Miért? – kérdezte a törpe. – Miért jöttek?

– Valaki küldte őket – magyarázta Amerotke.

– Azt hittem, elkaptad a sírrablókat.

– Nem, Szhufoj. Néhányukat elkaptam, de valószínűleg nem a vezéreiket – Amerotke felemelte kezét. – A Níluson túl terül el a Holtak Városa a gazdag nemesek, udvari tisztségviselők, tábornokok és papok sírkamráival. A nekropoliszon túl fekszik a Királyok Völgye és a Királynék Völgye, az Örökkévalóság Házai, az Évmilliók Palotái, ahol Egyiptom nagyjai pihennek és alusszák örök álmukat. Szhufoj, ezek a sírok Egyiptom dicsőségei, de ugyanakkor kincseskamrák is. Koporsók vannak bennük, ládák, értékes ékszerek, székek és ágyak, különleges parfümökkel teli edények, mindenféle kinccsel, aranyrudakkal és ezüsttömbökkel teli ládák...

– Tudom – szólt közbe Szhufoj.

– Az Isteni Úrnő – folytatta Amerotke – szorosabbra fogta gyeplőjét Egyiptom nyaka körül. Ő az uralkodó, a Nagy Ház úrnője, de hogy ezt elérje, meg kellett küzdenie ellenségeivel itthon és külföldön is.

– Elvonták a figyelmét.

– Elvonták a figyelmét – értett egyet Amerotke –, ahogy Szenenmut úrét is és a királyi kör más tagjaiét is. Egyiptom olyan, akár egy kert: amíg az egyik ágyást gondozod, a másikban felütik fejüket a gyomok. Óriási összeesküvés alakult ki, belekeveredtek kereskedők, tisztségviselők, katonák és a nekropolisz őrzői közül is néhányan. A sírrablás természetesen olyan, akár a sivatag, mindig létezik, de ez a mostani eset súlyos volt. A királyi sírok többségét elrejtették, bejáratukat elfedték és gondosan őrzik; még ha be is jutottál egybe, térképre van szükséged, hogy eligazodj.

– És nekik sikerült? – kérdezte Szhufoj.

– Igen, nekik sikerült. Mint tudod, kivizsgáltam bűneiket. Úgy találtam, az egyik kereskedő mohóbb volt, mint társai, és elég ostoba ahhoz, hogy megpróbálja eladni a rabolt kincsek egy részét Memphiszben. Letartóztattam őt és az öccsét, és mindkettejüket a Halál Házába vitettem, ahol a királyi kínzómesterek alaposan kivallatták őket. A kínzás során megtörtek és neveket mondtak. Egész családok keveredtek bele az ügybe.

– Mi lett az eredmény?

Amerotke legyintett.

– Láthattad, mi történt ma reggel, vagyis inkább hallhattad: a sírrablókat letartóztatták és elítélték.

– De nem mindegyiküket.

– Nem – Amerotke megdörzsölte arcát. – Megmondtam az Isteni Úrnőnek és Szenenmut úrnak, hogy két gondunk még mindig van: a bandavezérek és ezek az orgyilkosok. Nyomozásom során úgy találtam, hogy a bandavezérek nemcsak a saját védelmükre bérelték fel a szebauszokat, hanem arra is, hogy lopják el a kincseket és juttassák el Egyiptom különböző városaiba.

– Tehát a játéknak még nincs vége – Szhufoj előrehajolt, kis híján leesett a székről.

– Nem, még nincs vége.

Amerotke folytatni akarta mondandóját, mikor hangosan kopogtak az ajtón, és Szenenmut úr lépett be. Mögötte a királyi testőrség tagjai tömörültek, „a király bátrai”, harcosok, akik kitüntették magukat a csatában, és trófeaként elhozták közelharcban legyőzött ellenségeik fejét. Mind az őket megkülönböztető kék-arany fejéket viselték, nyakukban pedig egy méhet ábrázoló ezüstmedált, mely a legmagasabb kitüntetés volt, amit egyiptomi katona bátorságáért kaphatott.

– Uram – hajolt meg Amerotke –, azért jöttél, hogy letartóztass? – feltűnt neki, hogy a katonák mindegyike pajzsot és ovális fejű harci buzogányt tart kezében, övükbe görbe tőröket tűztek.

– Hallottam a támadásról. – Szenenmut utasította őreit, hogy maradjanak kívül. – Azt hittem, az ügy már lezárult – egy bőrtáskát emelt fel. – Most azonban bizonyítékunk akadt rá, hogy nem – egyik kezével megveregette Amerotke arcát. – Nem sebesültél meg? Az Isteni Úrnő aggódik miattad.

– Jól vagyok – felelte Amerotke. A bőrtáskára mutatott. – De úgy látom, nemcsak azért jöttél, hogy a hogylétem felől érdeklődj.

– Hol van a kifosztott sírkamrákból elrabolt kincs? – kérdezte Szenenmut.

– Odalent a biztonságos raktárban.

Szenenmut látni kívánta. Amerotke kikísérte a teremből, majd végig a folyosón. Észrevette, hogy a tárgyalóterem kezd újra megtelni. Az írnokok és papok, miután jóllaktak a templom étkezdéiben és kipihenték magukat az árnyas kertekben, visszatértek a terembe a második tárgyalássorozatra, ami alkonyatig tart majd. Mindannyian sietve félreálltak az útból, ahogy a fáraó első minisztere és főbírája a király bátrai gyűrűjében végigsietett a homályos folyosókon, majd le a lépcsőkön az alant elterülő hatalmas raktárba. Az ajtókat Maat istennő jelképét viselő őrszemek őrizték. Amerotke elvette a kulcsokat az egyik tiszttől, feltörte az ajtó pecsétjét, kinyitotta az ajtót és bevezette Szenenmutot.

A raktárhelyiség hosszú, alacsony mennyezetű terem volt. Kis ideig vártak, míg a szolgák meggyújtották a falakra rögzített fáklyákat. Kincsek egész halma tárult fel előttük a fénynél a sírrablóktól elkobzott ládákban és dobozokban. Szenenmut halkan füttyentett és körbejárt, szemügyre véve a színes üveggel és féldrágakövekkel díszített gyönyörű tükröket és tükörtartókat, illatszertartókat, kesztyűket, sarukat, diadémokat, elefántcsont karpereceket, kék fajansz melldíszeket, arany nyakékeket, szobrokat és szkarabeuszokat, fülbevalókat és karpereceket, a temetési szertartás során használt ágyakat, faragott arany fejtámaszokat, aprólékosan díszített bárkákat, ezüsttel kirakott oldalú szentségtartókat, kanópuszedényeket, tucatnyi usébtit, nemesfémekkel díszített, faragott szobrokat, melyek az elhunyt szolgáit jelképezték. Amerotke elmagyarázta, hogy minden egyes darabot leltárba vettek, még a székeket és a gyönyörű miniatűr kocsikat is. Szenenmut belemarkolt egy ékszeresládába, majd engedte, hogy az ékkövek színek csillogó zuhatagában peregjenek vissza kezéből.

– Nem volt túl nehéz – magyarázta Amerotke. – Miután tudtuk, mit loptak el, már csak egyeztetni kellett a listákat. Az elrabolt kincseknek körülbelül háromnegyedét sikerült visszaszerezni. Néhányuk megrongálódott, de miután mindent elrendeztünk és megtisztítottunk, jogos tulajdonosaik visszakaphatják őket.

Szenenmut karon fogta Amerotkét és az egyik fáklya alatt álló kis, csiszolt lapú asztalkához vezette. Kinyitotta az iszákot, melyet magával hozott, és óvatosan kirázott belőle egy színarany medált, mely guggoló királyt ábrázolt nyakában igazgyöngyökkel. Az ékszer nehéz volt a kiváló minőségű gyöngyöktől.

– Újabb megkerült darab? – kérdezte Amerotke.

– Ezt – érintette meg Szenenmut a medált – nem egy helyi piacon találták, hanem Észak-Kánaánban, az Amki-vidék egyik városában.

Amerotke hitetlenkedve nézett vissza rá.

– Egyik hírvivőnk fedezte fel. Ez azt jelenti, a sírrablóknak sikerült kivinniük ebül szerzett kincseiket határainkon kívülre.

– De hát őrök állnak a határokon – kiáltott fel Amerotke. – Az ehhez hasonló kincseket nehéz lenne elrejteni. Túl veszélyes szállítani őket.

– Az volt – felelte Szenenmut szárazon, hangja visszhangzott a helyiségben. – Itt egy aranymedál, ami olyan nehéz, mint egy kard. Egykor az Isteni Úrnő nagyatyjáé volt, a sírjában temették el, valaki meg kihozta onnan, átvitte Egyiptomon és eladásra kínálta egy kánaáni városban.

Amerotke döbbenten bámult a gyönyörű ékszerre, ami oly sok szempontból volt értékes.

– El tudod képzelni – folytatta Szenenmut –, mit jelent az Isteni Úrnőnek, hogy ősei kincseit, Egyiptom dicsőségét külföldön árusítják? – szünetet tartott. – Ez azt is jelenti, hogy a sírrablók szemtelenek. Ez a kincs egy nagyobb zsákmány része. Ha azt, akinél van, elfogja a határ egyik őre vagy a Hórusz-utat őrző harcikocsi-alakulatok egyik tisztje, azonnal kivégzi. Igazad volt, Amerotke: a bandának csak egy részét pusztítottuk el.

– Kifaggattuk őket, de nem mondtak több nevet – vont vállat Amerotke. – Erre nem kell válaszolnod. Természetesen a bandavezérek nem hagyták, hogy napvilágra kerüljön a nevük. Tudnak mindent, amit a Királyok Völgyéről tudni lehet: a királyi sírok titkos bejáratait, a szentélyek kialakítását. Arra is megvan a módjuk, hogy a kincseket biztonságban kijuttassák Egyiptomból. De kik lehetnek azok? Az egyedüli túlélő az a két nő volt, akiket száműztem abba a távoli oázisba – Amerotke végigjáratta tekintetét a kincseken, szeme megakadt egy ugrásra kész párducot ábrázoló gyönyörű ezüstszobron. A párduc bőre aranyból volt, foltjai drágakövek, szemei nagy rubinok.

– De miért nyúltak bele a darázsfészekbe azzal, hogy orgyilkosokat küldtek ellenem?

Figyelmeztetésnek szánták? Büntetésnek?

– Lehet, hogy azért tették – mondta Szenenmut –, mert félnek, hogy esetleg tudsz valamit, ami elvezet ennek a szentségtörő bandának a vezéreihez. Fel kell tenned magadnak a kérdést: mennyit tudsz? Nézd alaposan végig a feljegyzéseidet. Van valami, ami elkerülte a figyelmed? – távolabb sétált, majd visszajött. – Ó, ami azt illeti, nemcsak az Isteni Úrnő jókívánságait és dicséreteit hoztam neked. Meglátogatott Nethba úrnő?

Amerotke bólintott.

– Az Isteni Úrnő szeretné, ha meglátogatnád Ízisz templomát – Szenenmut a köntöse alá nyúlt és előhúzott egy papirusztekercset, majd átnyújtotta a bírónak. – Kérdezősködj Nethba úrnő apja felől. Más dolgod is lesz. A templom négy heszetje eltűnt.

– És? – csattant fel Amerotke. – Van még valami?

– Igen. Ízisz temploma őrségének parancsnokát brutálisan meggyilkolták. Megkötözött kezekkel és lábakkal találtak rá a holttestre: a heréit és a szívét kivágták, aztán otthagyták elvérezni.

– Mafdet! – kiáltott fel Amerotke. – Ez volt a parancsnok neve, ugye? – elhallgatott. – Említették a nevét a sírrablások ügyében tett nyomozásom során, igaz, csak futólag. Mafdet valaha a nekropolisz egyik őreként szolgált. Rehmiré kíséretének is a tagja volt, mielőtt a nagyúr kegyvesztett lett. Kíváncsi vagyok, van-e köze a halálának a sírrablásokhoz.

– Ő is gyanúba keveredett?

– Nem, nem – Amerotke megrázta fejét. – Csak írtam egy listát azoknak a neveivel, akik a nekropolisznál szolgáltak, és emlékszem Mafdetre, mert kapcsolatban állt Rehmirével. Szuten tábornok is a figyelmembe ajánlotta, tudod, aki olyan borzalmas halált halt – Amerotke végigfuttatta ujját ajkán. – Ha már a templomoknál tartunk – folytatta lassan –, nem lehetséges, hogy azok, akik felelősek ezekért a rablásokét, akik megszervezték és megtervezték őket, magas rangú papok? Sokan közülük részt vettek a királyi temetéseken. Jobban ismerik a Királyok Völgyét, mint én, és mivel bekísérik a koporsókat nyugvóhelyükre, elég részletesen megismerik a sírkamrákat. Nincsenek térképek és tervek egy akkora templom levéltárában, mint az Íziszé?

– Talán, de ugye semmit nem találtál, ami alátámasztaná ezt az elméletet? – kérdezte Szenenmut.

– Semmit. Egyetlen templom sem került gyanúba, sem Íziszé, sem Amoné vagy bárki másé. És mégis – Amerotke összecsapta tenyerét –, amikor befejeztem a nyomozást és halálra ítéltem a bűnözőket, rájöttem, hogy néhányuk megmenekült.

Szenenmut arrébb sétált és eltűnt a sötétségben.

– Nem hinném, hogy bűnözőket találsz Ízisz templomában – a fáraó első minisztere háttal állt Amerotkénak. – Az Isteni Úrnő közeli barátainak tartja Impuki urat és Thena úrnőt.

– Ezt igyekszem majd észben tartani.

– Most pedig Szuten tábornok halálában kell ítéletet hoznod – Szenenmut megfordult és visszament Amerotkéhoz. – Az Isteni Úrnőt rendkívül érdekli az eredmény. Gyilkosság volt vagy csak szerencsétlen baleset?

– Én tudom, mit fog erre Valu uram mondani – mosolyodott el halványan Amerotke. – Meg fogja kérdezni, hogy kerülhetett egy halom homoki vipera rejtélyes módon Egyiptom egyik legnagyobb tábornokának a tetőteraszára – egy olyan emberére, aki Egyiptom-szerte híres volt arról, mennyire gyűlöli ezeket a csúszómászókat.

– Baleset?

Amerotke széttárta karjait.

– Nem, uram, én azt gyanítom, gyilkosság történt.

Harmadik fejezet

Te őrzöd a rejtett lángot,
Te adsz életet az igazságnak,
Ó, jöjj elő,
Erő úrnője, Igazság isteni leánya...

Maat templomának kápolnapapja énekelni kezdte az Igazság Istennőjét dicsőítő himnuszt. Szenteltvizet fröcskölt a kis szentségtartóra, amiben az istennő szobra állt, és meggyújtotta a két tömjénezőt, mielőtt kinyitotta volna a szentségtartó ajtóit, hogy feltáruljon a benn álló szobor. A párnán térdelő Amerotke meghajtotta fejét. Elkezdte titkos imáját, melyben azt kérte, hogy a veszélyek és aggodalmak ellenére szíve maradjon tiszta és szájából csak igazságos ítélet szóljon. Meghajolt, homlokát a hideg, kemény padlóhoz nyomta. A pap még egyszer meglóbálta a tömjénezőt a szentségtartó előtt, aztán csendesen visszavonult. Amerotke felállt és leült az Ítélet Székébe. A szentségtartó mögötte állt egy emelvényen; a bíró érezte maga körül a szent hely hatalmát.

– A Két Igazság Csarnokának bírósága összeült – kezdte Amerotke. – Akinek dolga van az Isteni Úrnő törvényeivel kapcsolatban, lépjen közelebb és adja elő kérvényét.

Amerotke befejezte a szertartásos szöveget, és nekifogtak a délutánra esedékes ügyeknek. A forróság mostanra enyhült. Odakinn a kertekben megnyúltak az árnyékok, átkúsztak a füvön, a hűvös szellő virágillatot hordozott. Az elválasztórudat a helyére tették, elkülönítve az ítélethozatal helyét a bíróság többi részétől. Amerotke olajjal bekent arccal, laza testtartással, teljes főbírói díszben ült az Ítélet Székében, kezében a kampósbottal és ostorral. Megpróbált enyhíteni a feszült hangulaton, melyet a helyükre sietők okoztak, és bal oldalra nézett, a nagy ablak felé, mely Maat legelőire nyílt. Odakinn az istennőnek szentelt nyájak legelésztek: szelíd gazellák és pettyes őzek. Az ablaktól jobbra az írnokok sora ült lehajtott fejjel, tollaikat készen tartva a borjúbőr ívek fölött, köztük Prenhoe. Ők majd lejegyzik az elhangzottakat. Amerotke főkamarása, szavainak gyűjtője összeállítja majd a hivatalos jelentést, lemásolja az Isteni Ház és a fáraó szeme és füle számára is.

A kerek arcú és üres mosolyú Valu úr szemmel láthatólag alaposan megtömte a hasát. Az elválasztórúd mögött térdelt párnáján, ujjaival gyomrát tapogatta; időnként felkapott egy parfümösüvegcsét és beszívta édes illatát. Mögötte félkörben kísérete ült: saruhordozója, parókatartója és hordozható árnyékszékének őre – Valu úr belei ugyanis rendkívül érzékenyek voltak. Minden engedékenysége ellenére Valu egy emberbőrbe bújt mongúz volt: éles eszű, gyors gondolkodású. Nyilvánvalóan örült a délelőtt hozott ítéletnek és nagyon örült a titkos egyezségnek, melyet a főbíróval kötött arra nézve, hogy két rabot nem ítélnek halálra. Most összeesküvő mosollyal nézett Amerotkéra. A bíró nem mutatta nyugtalanságát. A nap eseményei egyre bonyolultabbnak tűntek, és amint ennek az ülésnek vége, újabb teendők várnak rá odalenn a Láncok Házában.

Amerotke tudatában volt, hogy komoly ügy áll előtte. Tőle jobbra, az elválasztórúd mentén Szuten tábornok háza népének tagjai ültek: felesége, Lupherna úrnő, Menna főírnok és a halott tábornok inasa, Hebi.

– Valu uram, készen állsz?

– Behívom Omendap tábornokot.

Amerotke enyhén összerándult. Most jött rá, milyen úton akar elindulni Valu. Omendap tábornok az isteni fáraó kedvenc parancsnoka volt. A tábornok létfontosságú szerepet játszott

Hatsepszut hatalomra jutásában négy évvel korábban. Szuten Omendap alatt szolgált, ezért a Szuten elleni támadás a fáraó hatalma elleni támadásnak minősült.

Belépett Omendap tábornok, redőzött köntösben, nyakában ragyogó lapis lazuli melldísszel, és letérdelt Valutól jobbra a tanúk helyére. Magas, előkelő megjelenésű nemesember volt, markáns arcvonásokkal és közel ülő szemekkel. Meghajolt Amerotke felé és felemelte az aranyba foglalt Igazság Tollát, melyet Prenhoe vitt oda neki, hogy letegye az ünnepélyes esküt és igazolja, ki ő.

– Üdvözöllek körünkben – mondta Amerotke. – De miért jöttél, Omendap tábornok?

– Ismertem Szuten tábornokot – Omendap hangja halk volt, de átható –, mikor ezredes volt a Fecskéknél, Egyiptom leggyorsabb és legbátrabb kocsialakulatánál. A Kerret is kitüntette – Omendap a Királyi Kört jelentő ősi egyiptomi szót használta. – Elnyerte a dicsőség nyakékét és a bátorság ezüstlegyeit...

– Igen, igen – szakította félbe Amerotke tapintatosan –, de miért jöttél?

– Kilenc évvel ezelőtt – Omendap tábornok nem sértődött meg a félbeszakítás miatt – Szuten ezredes, ahogy akkor hívták, egy harcikocsi-alakulat élén kiment a Vörös Földre. Egy csapat líbiai fosztogatót üldözött, olyanokat, akik falvakat és elszigetelt oázisokat támadtak meg. Olyan engesztelhetetlenül a nyomukban volt...

A teremben mostanra teljes csönd uralkodott. Omendap tábornok egy olyan eseményt írt le részletesen, mely már legendásnak számított a thébaiak körében.

– Olyan engesztelhetetlenül a nyomukban volt – ismételte Omendap tábornok –, hogy eltévedt egy heves homokviharban, mely minden bizonnyal az Alvilágból szállt fel. Mire a vihar véget ért, társait szem elől tévesztette. Áldozatot mutatott be a Vörösszeműnek, a viharok urának, de nem járt szerencsével. Őt és kocsihajtóját fogságba ejtette egy csapat líbiai. Egy kígyókkal teli helyre vitték Szuten ezredest, egy sziklás völgyben lévő szűk barlangba, mely a sziklák alá vezetett. A borzalom helyeként ismerték az ott tanyázó kígyók ezrei miatt. Szuten tábornokot és kocsihajtóját bezárták ezen a borzalmas helyen, a barlang mindkét bejáratát sziklákkal torlaszolták el.

Omendap felemelte kezét, hogy elhallgattassa a terem hátsó végében felhangzó sóhajokat.

– El tudod képzelni, bíró uram, ahogy Szuten ezredes és kocsihajtója ott kuporog a föld alatt egy szűk barlangban, miközben halálos mérgű homoki viperák tekeregnek körülöttük mindenhol? Kínozta őket a hőség, szájuk és orruk megtelt homokkal, szemüket is szúrta a belekerült homok. A nap forró pokollá változtatta a barlangot, de Szuten ezredes csak ült mozdulatlanul. Nem esett pánikba, nem adta meg magát a rettegésnek, és órákon keresztül győzködte kocsihajtóját is, hogy ne mozduljon.

Omendap tábornok hatásszünetet tartott.

– Uram, bárki mást megölt volna a hőség, a kínzó szomjúság vagy a rémület. Azt azonban Szuten kocsihajtója, egy katona, aki azóta a Távoli Horizonton túlra távozott, bizonyítja, hogy az ezredes nem mutatott félelmet és társát is rávette, hogy maradjon mozdulatlan – Omendap tábornok újra elhallgatott, hogy igyon egy kortyot a vízből, melyet egy szolga vitt oda neki. – Szuten ezredest kora reggel fogták el. A líbiaiak úgy gondolták, meg fog halni a félelemtől. Úgy döntöttek, tüzet raknak, megünneplik győzelmüket és elosztják a zsákmányt, amit Szuten ezredes kocsiján találtak. Tüzük füstjét észrevette az alakulat többi tagja, és odasiettek, hogy lecsapjanak a fosztogatókra. Alkonyatkor támadtak. A líbiaiak alaposan lerészegedtek és képtelenek voltak megvédeni magukat. Harci kocsijaink úgy csaptak le rájuk, mint a sólymok. Minden líbiait megöltek, kivéve egy fiatal fiút, aki megmutatta a csapatnak, hová zárták be Szuten tábornokot és kocsihajtóját. Kinyitották azt a borzalmas helyet, és épségben megtalálták Szuten ezredest és a hajtót. A bátor ezredes még akkor sem adta meg magát a rettegésnek, nem esett pánikba. Megparancsolta megmentőinek, hogy maradjanak kinn, és csendesen utasította őket, hogy hozzanak lángoló ágakat. Végül megtisztítottak egy ösvényt és Szuten ezredes és társa kijöhettek.

– Uram – duruzsolta Valu –, megköszönöm Omendap tábornoknak vallomástételét, ami létfontosságú az ügyben. Szuten ezredes megmenekülése arról a borzalmas helyről bátor cselekedet volt, de megsebezte a lelkét. Tucatnyi tanút tudok állítani, aki bizonyítja, hogy Szuten tábornok lelke mélyéből viszolygott a kígyóktól. Túlélte a kínzást, melynek a líbiai martalócok alávetették, de az eset sötétséget borított szívére. Háza népe is tanúsíthatja, Szuten tábornok ragaszkodott hozzá, hogy házát reggel, délben és este kutassák át a kígyók után. Idomított mongúzokat hozatott, hogy kiirtsa a csúszómászókat. Házának tetőteraszát nemcsak arra használta, hogy élvezze Amon hűsítő leheletét, hanem arra is, hogy biztonságban legyen. Aznap éjjel, amikor meghalt, szokása szerint megparancsolta, hogy alaposan kutassák át a tetőteraszt, ezt tanúk is igazolják majd. Átkutatták a kosarakat, a takarókat az ágyon, benéztek a székek és asztalok alá. Semmi nyomát nem látták homoki viperáknak. Mégis, alig egy órával azután, hogy magára hagyták, hallották, ahogy Szuten tábornok ordít a rémülettől. Mikor szolgái visszatértek a tetőteraszra, az hemzsegett a homoki viperáktól. Azt kérdezem, uram, hogy jelenhet meg ennyi kígyó egy tetőteraszon, ha nem szándékosan vitte oda őket valaki?

Amerotke egyetértően bólintott. Most Szuten tábornok háza népének három legfontosabb tagja tette le az esküt. Lupherna úrnő szólalt meg először, egy alacsony, csinos nő finom vonású, bájos arccal. Amerotkénak meg kellett kérnie, hogy beszéljen hangosabban, hogy a terem többi részében is hallják. Őt Menna főírnok követte, egy erős, markáns arcú férfi, aki nyersen és lényegre törően beszélt. Végül a karcsú, sovány képű Hebi következett, aki nyugtalanul csipkedte köntösét, miközben elmesélte, hogyan őrizte a tetőteraszra vezető lépcsőt.

Amerotke nem húzta az időt. Ujabb tanúkat hívatott be, szolgákat, a tábornok kíséretének tagjait. Valu világosan kimutatta, mit akar bizonyítani: Szuten tábornok gyűlölte a kígyókat; meggyilkolásának éjszakáján – Valu szándékosan a gyilkosság szót használta – a feleségével, főírnokával és inasával vacsorázott a tetőteraszon. Halat ettek, sört és bort ittak, utána pedig Szuten tábornok kijelentette, hogy szeretné folytatni emlékiratai megírását – ez volt kedvenc időtöltése, és az írást meg akarta mutatni az Isteni Úrnőnek. Mielőtt visszavonultak, Menna, Lupherna és Hebi a szolgákkal együtt segítettek a tábornoknak átkutatni a tetőteraszt a kígyók miatt, de természetesen egyet sem találtak. Miután háza népe távozott, Szuten tábornok visszatért emlékirataihoz, Hebi pedig őrt állt a lépcsőnél. Ekkor meghallották Szuten kiáltásait, és riadóztatták a háznépet, de már nem tehettek semmit. Behívták a helyi medzsaik egyik tisztjét, Nadif zászlóvivőt, aki a segítségükre sietett. Nadif is tanúságot tett erős, tiszta hangján arról, mennyire megdöbbent azon, ahogy Szuten tábornok meghalt.

– Csak egyvalamire lehet ebből következtetni – fejezte be karját széttárva Valu. – Azokat a homoki viperákat szándékosan vitték oda!

– Hogyan? – kérdezte Amerotke.

Valu önelégülten mosolygott.

– Ezt a kérdést én is feltettem már magamnak. Lehetséges, hogy egy másik tetőről dobták át őket? Az lehetetlen, nincs másik épület a közelben. Lehetséges, hogy egy lenti ablakból húzták fel őket? A lenti szobákban voltak emberek, egy ilyen esemény biztosan felkeltette volna a figyelmüket. Csak egyetlen módon lehetett azokat a homoki viperákat feljuttatni a tetőre: a lépcsőn. Azon az éjjelen az egyetlen személy, aki a lépcsőnél állt és saját bevallása szerint egy percre sem távozott onnan, Hebi volt.

Amerotke Hebire pillantott. Az inas arcához emelte kezét és felnyögött, majd segítséget kérően nézett társaira.

– Miért tettem volna? – panaszkodott, ügyet sem vetve a bírósági szolgákra, akik rákiáltottak, hogy hallgasson. – Szerettem a gazdámat. Mindig én őriztem a lépcsőt, és semmi szokatlant nem láttam vagy hallottam, egészen addig, amíg meg nem hallottam uram kiáltásait.

Amerotke felemelte kezét, hogy csendet parancsoljon. Az inas halálosan félt. Ha elítélik, borzalmas halált hal kint a Vörös Földön: tövisbokorhoz kötözik és elégetik.

– A bíróságnak választ kell találnia arra a kérdésre – hangsúlyozta Valu –, miért találnak egy tábornokot, aki közismerten és érthetően gyűlölte a kígyókat, homoki viperákkal körülvéve, holtan a tetőteraszán, miután legalább tizenötször megmarták a kígyók? Egy tetőteraszon, melyet minden tanú szerint alaposan átkutattak, és a legkisebb kígyó sem kerülhette el a figyelmüket? Tudnak talán repülni a homoki viperák? – Valu szünetet tartott, hogy elhaljon a nevetés moraja, melyet szavai váltottak ki. – Lehetséges, hogy több tucat vipera felmászik egy ház falán úgy, hogy senki ne vegye észre? Talán valaki a kertből dobta fel őket? – Valu lágyan összeütötte tenyerét. – Ezek ostoba magyarázatok. Csak egy válasz van: Hebi tette őket oda.

– De miért? – kérdezte Amerotke. Az inashoz fordult. – Hebi, mióta szolgáltad Szuten tábornokot?

– Évek óta.

– Boldog voltál a szolgálatában?

– Igen, uram.

– És ő elégedett volt veled?

– Úgy hiszem, igen. Bőkezűen megjutalmazott, például új ruhákkal – Hebi felemelte kezét. – És ezzel a gyűrűvel. Saját szobám van, és több mint elég ételem és italom.

– És a felesége?

Valu kérdése úgy csattant a teremben, mint ostorcsapás. Lupherna úrnő a kezébe temette arcát és csendesen zokogni kezdett.

– Mi ez? – Amerotke kiegyenesedett székében. – Valu úr, hová akarsz kilyukadni?

– Lupherna úrnő – Valu megragadta az elválasztórudat és lenézett a tábornok feleségére, aki egy párnán térdelt Hebi és Menna között –, nincs mitől félned. – Valu hangja émelyítően bársonyos volt. – Mondd el a bíróságnak, Lupherna úrnő.

Lupherna felemelte könnyes arcát, köhécselt, harákolt, próbálta megtisztítani torkát.

– Mondd el bíró uramnak pontosan, mi történt – sürgette Valu.

A jelenlévők csendben, mohón várták, hogy kibontakozzon egy zaftos botrány, amit aztán a város minden házában, boltjában és sörözőjében megvitatnak. Lupherna úrnő, kicsi és érett, akár egy szilva, lágy bőrével és szelíd őzikeszemeivel! Amerotke, akár a többiek, rájött, mi következik. Lupherna nem okozott csalódást a hallgatóságnak. Akadozó hangon beismerte, hogy az elmúlt pár hónapban Hebi elhalmozta figyelmével, ajándékokat vásárolt neki, szerelmes tekintete mindenhová követte, beszélt hozzá, amikor egyedül volt, még a hálószobájába is bejött. Lupherna vonakodva tett vallomást: beismerte, hogy kedvelte Hebit, egészen amíg zaklatni nem kezdte. Menna főírnok egész idő alatt lehajtott fejjel térdelt. Valu ezután őhozzá fordult, és Mennának be kellett vallania, hogy két héttel korábban Lupherna úrnő mindent bevallott férjének. Végül a tábornok maga elé rendelte Hebit, és alaposa összeszidta, megfenyegette, hogy ha tovább zaklatja a feleségét, meg fogja korbácsoltatni és kidobja a házból, hogy boldoguljon egyedül.

Valu, aki született mestere volt a vallatás művészetének, finoman kiderítette az igazságot. Mind Menna, mind Lupherna vonakodott elárulni háza népének egy tagját, de minél többet fecsegtek, annál nyilvánvalóbb volt Hebi bűnössége. Valu feltételezéseket sugallt, egy kérdés itt, egy kérdés ott, végül Hebihez fordult, emlékeztette, hogy eskü alatt vall, és feltett két fontos kérdést. Zaklatta Lupherna úrnőt? Alaposan összeszidta Szuten tábornok? Hebi eleinte nem volt hajlandó válaszolni. Amerotke közbeszólt, figyelmeztette az inast, hogy ha nem válaszol az ügyész kérdéseire, a Láncok Házába viteti. A megállíthatatlanul zokogó Hebi mindkét kérésre igent suttogott. A hallgatóságból jól hallható sóhaj tört fel.

– Látod, bíró uram – emelte fel kezét Valu –, megvan az indíték és megvannak az eszközök – folytatta volna, de Amerotke csendre intette.

– Ügyész uram, van még egy gond.

Valu hirtelen felkapta a fejét. A teremben lévők elhallgattak.

– Képzeld el – emelte fel kezét Amerotke –, a jó tábornokot a tetőteraszon. Egyiptom hőse, miután evett és ivott, nekilát emlékiratai megírásának. Felesége a szobájában foglalatoskodik, Menna főírnok a munkáját végzi, a fogadócsarnok üres, csak Hebi őrzi a lépcsőt. Most, ha az érvelésedet követem, Valu úr, Hebi úgy döntött, hogy megöli urát vagy bosszúból, vagy a felesége iránt érzett vágy miatt, esetleg mindkét okból. Felkapaszkodik a lépcsőkön egy bőrzsákkal, amelyekben a homoki viperák tekergőznek. Felmegy a tetőre és szétdobálja a kígyókat. Nem tiltakozott-e volna Szuten tábornok? Nem kiáltott volna, nem riadóztatta volna a háznépet?

– Ó! – Valu összeütötte tenyerét és meghajolt a bíró felé. – Uram, éppen ezt akartam említeni!

– Mit? – Amerotke mérges volt magára, amiért belesétált Valu egyik csapdájába.

– A mákonyt! Szuten tábornok borába mákonyt kevertek. A tábornok elálmosodott és ledőlt ágyára. Hebi elrejtette a viperákkal teli zsákot. A megfelelő időben fellopakodott a lépcsőn, látta, hogy ura alszik, és visszament a zsákért. Felvitte a tetőteraszra, a sötétségben odalopakodott a tábornokhoz és a kígyókat rá és mellé dobálta – Valu széttárta karjait és felemelte hangját. – El tudod képzelni, uram, amint Egyiptom nagy hőse felébred és legborzalmasabb rémálmában találja magát? Ez a rémálom azonban nem álom volt, hanem Széth egy fiának borzalmas műve. A tábornok felkiáltott, a kígyók pedig támadtak. A tábornok a földre zuhant, kézzel-lábbal kapálózva, és mozdulatai csak még jobban felingerelték a kígyókat. Újra és újra megmarták. A tábornok fájdalmában ordítva halt meg. Milyen méltatlan halál ez egy ilyen nagy embernek!

Amerotke egyetértőn bólintott.

– Van még egy kérdésem, Valu úr, illetve inkább kettő. Először is, szokott Szuten tábornok mákonyt keverni a borába?

– Szokott – szólalt meg határozottan Lupherna úrnő. – Bíró uram, el kell mondanom valamit, amit csak a halála után tudtunk meg: a férjemet gyomorfájdalmak gyötörték. Meglátogatta Ízisz templomát és megvizsgáltatta magát. A fájdalom mindig evés után jelentkezett, főleg éjszaka. A főorvos, Impuki főpap mákonyt írt neki, hogy este bevegye.

– Jó – Amerotke Valu úrra pillantott. A főügyész nem szólt semmit.

– A második kérdésem – folytatta Amerotke –, még fontosabb. Ha Hebi ölte meg urát, tudnia kellett, hogy el fogják kapi. Végül is nyíltan bevallotta, hogy míg szolgálatban volt, senki nem ment fel azon a lépcsőn, és ő egyszer sem hagyta el őrhelyét, te pedig, Valu uram, minden kétséget kizáróan rámutattál, hogy a kígyókat valakinek fel kellett vinnie a tetőre. Nehezen tudom elképzelni, hogy egy értelmes ember ilyen nyilvánvaló módon akarná megölni urát, mikor tudja, hogy minden bizonyíték az ő bűnösségét fogja alátámasztani.

Valu elutasító arckifejezéssel nézett vissza rá.

– Nézd – Amerotke Hebi felé intett –, ő azt állítja, ártatlan. Miért ölné meg az urát ilyen nyilvánvaló módon? Miért ejtené csapdába saját magát?

– Talán nem tudta, hogy ki fog derülni – Valu hangjából akaratlanul is kicsendült a harag.

– Nem biztos – rázta meg a fejét Amerotke. – Ügyész uram, ha Hebi meg akarta volna ölni Szuten tábornokot, tervet szőtt volna, kiment volna a Vörös Földre, hogy összegyűjtse a viperákat, elrejtette volna őket ura házában és várt volna az alkalomra. Ha a te logikádat követem, Valu úr, akkor Hebi nem alaptalanul és indulatból ölte meg a tábornokot, hanem hidegvérrel, előre eltervezve, ezért visszatérek eredeti kérdésemhez. Ha meg akarta ölni urát, miért nem vigyázott jobban? Azonkívül – Amerotke Lupherna úrnőre mutatott –, itt van a

mákony kérdése. Lehet, hogy Hebi tette a mákonyt ura italába, de itt van a tábornok feleségének vallomása, melyet megerősíthet Impuki úr Ízisz templomából, hogy Szuten tábornoknak szüksége volt a mákonyra, hogy enyhítse gyomorgörcseit és megnyugtassa szívét.

Amerotke szünetet tartott és kinézett az ablakon. Az ég tüzes vörösbe hajlott, a nap gyorsan ereszkedett lefelé, az árnyékok hosszabbra nyúltak. A szellő most a folyó felől fújt és víz illatát hozta. Haza kellene mennem, gondolta vágyakozva Amerotke, hogy játsszam a gyermekeimmel és a saját tetőteraszomon üldögéljek.

– Uram, szándékozol ítéletet mondani?

Amerotke egy galambot figyelt, amint nehéz tollú szárnyaival lassan csapkodva elsuhant a gyep felett.

– Uram! – ismételte Valu.

– A tárgyalást elnapolom – felelte Amerotke. – Hebit házi őrizet alá helyezem Szuten tábornok udvarházában. Ott marad, míg alaposabban utánajárok az esetnek. Az üggyel két nap múlva foglalkozom újból – felemelte kezét, hogy elhallgattassa a terem végében felhangzó beszélgetés zaját. Szhufoj és Aszural már távoztak, és Amerotke rájött, valószínűleg egy királyi küldönc érkezett sürgős üzenettel. – A mai tárgyalásnak vége – jelentette ki gyorsan, aztán felkelt és otthagyta az Ítélet Székét.

– Legjobb, ha lejössz a tömlöcbe – Valu követte Amerotkét szobájába. – Hallottad a zajt a terem túlsó végében, ami miatt kíséreted tagjai távoztak. A két nő közül, akiket száműztél egy börtönoázisba, az egyik megölte a másikat, megfojtotta a láncaival.

– Mi? – Amerotke letette az ostort és kampósbotot a cédrusfa asztalra.

– Tudom – Valu megdörzsölte kopasz fejét. – Egyik gond a másik után. Ó, ami azt illeti, még mindig úgy gondolom, Hebi a gyilkos.

Amerotke nem felelt, az ajtóhoz ment és odahívta Szhufojt és Aszuralt. Szólt nekik, hogy őrizzék a szobáját, majd követte Valut a folyosókon a templom végébe. Több lépcsőn mentek le, majd befordultak egy sötét folyosóra. A helyenként világító fáklyák fényében nehéz ajtók tárultak fel a folyosó két oldalán, mindet gondosan bezárták, felül védőrácsok voltak. A kőpadlót összetört füvekkel mosták fel, de még így is orrfacsaró szag terjengett. A folyosóról kis kamrák nyíltak, mindegyikben őrök álltak.

Amerotke és Valu érkeztére mindenki azonnal felélénkült. A Láncok Őre elősietett, fekete bőrzekéje izzadságtól volt nedves. Megragadta az egyik fáklyát és lekísérte Amerotkét és Valut a lépcsőn egy helyre, melyet ő Am-duatnak, Alvilágnak hívott. A helyiség forró volt és bűzös, mint egy vadállat ketrece. Egy rosszul megvilágított folyosó közepén a Láncok Őre megállt és kinyitott egy ajtót, majd betessékelte Amerotkét és Valut a sötétségbe. Sietve fáklyákat gyújtottak, hogy megvilágítsák a helyiséget, ami egy kődoboz belsejének tűnt, és büdös volt, akár a pöcegödör. A helyiségben agyagedények, agyagtálak és két szalmából font ágy állt. Az egyik ágyon egy nő holtteste feküdt, piszkos arcát csaknem eltakarta sűrű, fekete haja. A padlón egy másik nő kuporgott keveset elfedő, mocskos vászonköntösben, mogorva arccal, lehajtott fejjel. Arcát elfedő bozontos haja mögül a bíróra villantak szemei.

Valu borzalmasnak találta a bűzt, a falhoz akart támaszkodni, de undorral visszahúzta kezét, mikor megérintette a falat fedő nyálkát.

– Itt nem tudok beszélni – tiltakozott. – Hozzátok a rabot a vallatóhelyiségbe – ezzel kirontott a cellából.

Amerotke az ágyhoz lépett, félresöpörte a holttest haját és megérintette a rémítő sebhelyeket a torkán. Megfordította a testet, és hátrahőkölt a bűztől. A halott nő arca eltorzult haláltusájában, és rettenetes maszkká merevedett. Amerotke felemelte kezét és megérintette a falhoz erősített láncot, amivel a nőt megfojtották.

– Te csináltad?

A sarokban ülő nő bólintott.

– Muszáj volt – hangja lágy és kislányos volt. Hátravetette haját. Arca és ajka sebekkel volt teli, ékes bizonyítékaként, hogy a börtönőrök saját örömükre használták testét. – Muszáj volt – ismételte. – Azt mondta, ha szabadon engedik, visszamegy a szebauszokhoz. Ostoba szuka! – köpte a szavakat. – Megöltek volna engem is és őt is.

Amerotke csettintett ujjával a Láncok Őrének.

– Hozd fel.

Kicsivel később Amerotke és Valu egy asztal mögött ültek a vallatóhelyiségben, és a velük szemben ülő rabot nézték. A nő hátrakötötte haját, kapott egy mocskos rongyot, hogy eltakarja meztelenségét. Egy széken kuporgott és mereven nézett vissza rájuk. Amerotke nehezen tudta elképzelni, hogy valaha gyönyörű szajha volt egy híres nyugat-thébai örömtanyán.

– Mi a neved?

– Tudod a nevem, bíró úr. Szitia – a nő körbenézett a helyiségben. Az őröket elküldték. Csak a sarokban álló véres asztal és a falak kampóiról lógó kínzóeszközök árulkodtak arról, mi történt itt.

Amerotke figyelmét felkeltették a figyelmeztetések, amiket valami írnok pingált a vakolt falakra: *Ez az a hely, ahol az Igazság Lángja porrá éget minden hazugságot* és *Az igaz rettegést nem az emberek ítélete, hanem az Alvilág lélekfalói jelentik.* Az ajtó felett ez állt: *A megsemmisülés helyén nem marad életben bűnöző.* A bíró nem szerette ezt a helyet, sem azt, ami itt történik. Az ő feladata az volt, hogy mérlegelje a bizonyítékot, találja meg az igazságot, ítélkezzen, és ahol lehetséges, legyen olyan könyörületes, amennyire csak megengedik a körülmények. Ez itt a rettegés helye volt, ahol a vallatók és kínzók kivallatták a fáraó ellenségeit, akiket azért hoztak ide, hogy ítélkezzenek felettük.

– Miért ölted meg a barátnődet? – kérdezte Valu.

– Nem volt a barátnőm. Az ellenségem volt. Aki el akar árulni, az nem a barátom.

– Elküldhetünk a tönkhöz – közölte Valu, a kivégzést jelentő kifejezést használva.

– Ha ő életben marad, a szebauszok tették volna meg helyettetek.

– Szitia – Amerotke áthajolt az asztal fölött –, kezdjük az elején. A fáraók és királynéik sírjait a Királyok Völgyében, az Évmilliók szent Palotáit kegyetlen módon kirabolták. A nemesek örök lakhelyeit meggyalázták, a koporsóikban nyugvó múmiákat fáklyának használták, hogy segítsék a rablókat munkájukban. A kincset, melyet elloptak, nem lehet pótolni. Az Isteni Úrnő azt kérte, vizsgáljam ki az ügyet. Összeesküvés és megtévesztés egész hálójára bukkantam, egyik név a másikhoz vezetett. Egy csapatot, egy bandát lepleztem le, olyanokat, akik Egyiptom dicsőségét rabolták el. Elfogtam valakit, egy kereskedőt, aki árulta a zsákmányt a memphiszi piacokon. Idehozták a Láncok Házába – Amerotke körbeintett a helyiségben. – Idővel vallomást tett, és egyik név a másikhoz vezetett, többek közt a tiédhez is, Szitia, és a volt barátnődéhez. Mi volt a neve?

– Tifje.

– Ó, igen, Tifje. Nos, mindkettőtöket halálra ítélhettelek volna a többiekkel együtt, de ti beszéltetek Valu úrral. Azt ígértétek, hogy a tárgyalás után elmondjátok az igazat az összeesküvésről, ha cserébe ítéleteteket megváltoztatjuk, és ha az értesüléseitek értékesnek bizonyulnak, talán még szabadon is engedünk benneteket. A többi összeesküvőnek nem tettünk ilyen ajánlatot, mert úgy gondoltuk, ők nem mondanák el az igazat vagy nem tudnak mit mondani. Ti ketten azonban egy örömtanyán dolgoztatok. Ti többet tudtatok, mint a többiek, legalábbis erre célozgattatok, az Isteni Úrnő pedig hitt az őszinteségetekben. Valu úr és én azt terveztük, lejövünk ide és meghallgatjuk, amit mondani tudtok, aztán döntünk az ügyetekben.

– Erre te megölted a társadat – mondta lassan Valu. – Gyilkosságot követtél el.

– Mert féltem – Szitia az asztalon átmászó svábbogárra szegezte tekintetét. Felemelte egyik megbéklyózott kezét, hogy elhessentsen egy legyet, aztán megnedvesítette ajkát. Amerotke felállt és adott neki egy kupa vizet. A nő megköszönte és mohón ivott.

– Valu uram, te a fáraó szemének és fülének nevezed magad, te pedig – Szitia Amerotkéra mutatott –, bírónak a Két Igazság Csarnokában, mégsem derítettétek fel az összeesküvést. Letéptétek a virágot, de nem húztátok ki a gyökerét. Semmit nem tudtok! Semmit nem tudtok a félelemről! A szebauszok mindenhol ott vannak, még itt is ólálkodhatnak valamelyik sötét sarokban. Honnan tudod, Amerotke uram – Szitia Valura mutatott –, hogy ő nem egy közülük? Honnan tudjam, hogy te magad nem vagy-e a szövetségük egyik tagja? – Ügyet sem vetett Valu dühödt felszisszenésére. – Meg kellett ölnöm a társamat. Vallomást akart tenni, hogy félrevezessen. Ártatlanokat nevezett volna meg, elnyerte volna szabadságát és sietett volna vissza urainkhoz. Lehet, hogy máris kárt okozott, és kapcsolatba lépett az őrök, a börtönőrök vagy az udvari szolgák valamelyikével. Nem volt más választásom – Szitia mély levegőt vett. – Azelőtt nem mondtam nektek semmit, de most el fogom mondani. Találkoztam a szebauszokkal, egyik-másiknak még az arcát is láttam. Most azért beszélek, mert a többiek már halottak, *ká*juk nem tud üzenetet küldeni a parancsnokuknak.

Amerotke kényelmetlenül fészkelődött székén. Megpróbálta nem mutatni, hogy megborzongott a félelemtől. Férfiakat és nőket vallatott ki, összeírt egy listányi nevet, talált ellenük bizonyítékot, és bűnösnek ítélte őket, de érezte, akár egy íjász, aki épp kilőtte nyilát, hogy eltévesztette a célt.

– Mondd el – sürgette Szitiát. – Mondd el az igazat, amit tudsz. Szabadon engedünk, elviszünk valahová, ahol újra élhetsz.

A nő a padlót bámulta, mintha a kinti folyosóról beszűrődő halk hangokat hallgatná. Újabb kupa vizet kért. Amerotke odavitte neki. Azt gondolta, a nő magában beszél, de mikor észrevette, hogy tárta ki kezeit felfelé fordított tenyerekkel, ráébredt, hogy imádkozik.

– A szebauszok – kezdte –, nem pusztán egy gyilkosokból és tolvajokból álló banda. Igaz, hogy némelyikük csak paraszt, de mások tanult emberek, egyiptomiak, kusiták, líbiaiak, még a Nagy Zöldön túlról érkezett idegenek is vannak köztük. Egyenként hívják el őket, és nagyon kevesen ismerik társaikat. Ők a tulajdonképpeni sírrablók. Megkörnyékezik a Holtak Városa és a Királyok Völgye őreit és hivatalnokait, megpróbálják megvesztegetni őket, és ha ez nem működik, megzsarolják vagy megfenyegetik őket. Az egyik hivatalnokot az én örömtanyámra hozták. Megadtam neki mindent, amire vágyott, adtam neki egy unu ezüstöt, hogy kedve szerint elköltse, és máris a hatalmukban volt. Néhány embert nem lehetett megvesztegetni, őket gyorsan eltették láb alól. A szebauszok behatoltak a sírokba és a kincset az enyémekhez hasonló házakba vitték. Alapos utasításokat kaptunk, hogy adjuk át ennek vagy annak a kereskedőnek. Azoknak, akik jöttek – Szitia legyintett. – Kánaániaknak, hettitáknak, nomádoknak, líbiaiaknak, egyiptomiaknak.Ők megvették a kincset és elvitték – felemelte a kezét. – Néhányuk nagyon hatalmasnak tűnt, gazdag emberek lehettek, mások csak közvetítők. Mindig álruhában érkeztek.

Amerotke bólintott. Ő is erre jutott: a kincseket titokzatos módon kicsempészték a városból, majd hajókra tették és útnak indították őket a Deltába vagy délre, Kúsba.

– A szebauszok – mondta – kegyetlenek és könyörtelenek. Számos sír azonban elrejtve fekszik, bejáratukat elfedték, némelyikben még csapdák is vannak. Honnan szerezték a szebauszok az értesüléseiket?

– A szebauszok csak parancsokat hajtanak végre – felelte Szitia. – Megmondják nekik az időt és a helyet, és hogy hová vigyék a kincset. Ugyanaz, aki ezt megszervezi, küld egy üzenetet ennek vagy annak a kereskedőnek, hogy eladó egy szobor, egy karneol nyaklánc vagy

drágaköves nyakék, és a kereskedő vagy valaki más ellátogat a házamba.

– Ki adja ki a parancsokat? – kérdezte Valu.

– Azt senki nem tudja – felelte Szitia. – A szebauszok egyike nagyon megkedvelt, és egyszer, amikor berúgott, elmondta a vezetőjük nevét, vagy legalábbis címét: a Khetra.

– Khetra – Amerotke elismételte a nevet, ami az Alvilág harmadik szakaszának őréé volt. Hátralökte székét, megkerülte az asztalt és leguggolt a nő elé. Nem vett tudomást a nőt körülvevő bűzről; gyengéden megérintette arcán az egyik horzsolást.

– Tehát miután a szebauszok kifosztottak egy sírt, elvitték egy olyan helyre, mint a te házad? Itt egy kereskedő megvásárolta, kifizette az árat és elvitte a kincset?

Szitia bólintott.

Amerotke visszament az asztal túloldalára és leült.

– Felmerül azonban két kérdés. Az egyik az, hogy ki árulta el, hol vannak a sírok és mi van bennük. A másik az, hogy egyes kincseket Egyiptom határain kívülre vittek. Nos, Szitia, tudod, hogy ez nagyon veszélyes. Könnyű egy elhunyt fáraó szobrát elvinni Memphiszbe vagy Avariszba, de a Sínai-félszigeten túlra? Még ha el is rejted egy korsóban vagy egy halom ruhában egy málhás ló hátán, akkor is hatalmas kockázatot vállalsz. Ellenőrzéseken kell átmenned, határőrökkel találkozol, hogy a sivatagi járőröket ne is említsem.

Szitia komoran elmosolyodott.

– Most már tudod, mitől rémültem meg, Amerotke uram. Néhány házamba látogató kereskedő elmondta, hogy kiviszik az árut Egyiptomból. Megkérdeztem, hogyan, mire ők nevettek, és azt mondták, megvannak az átkelőik.

Amerotke hallotta, hogy Valu felszissszen, de nem figyelt rá. Szitia a dolog lényegére tapintott. Csak magas rangú tisztségviselőknek, a hozzá hasonlóaknak, a palota különböző házai főírnokainak vagy a templomok főpapjainak volt olyan királyi pecsétjük, ami feljogosította őket, hogy akadálytalanul átjussanak Egyiptom határain. Az ilyen pecsétek nem személyre szabottak voltak, csupán a királyi kartus másolatai.

– Ugyanarra a következtetésre jutottál, mint én? – kérdezte halkan Szitia. – A Khetra nem lehet más, mint az Isteni Ház egyik tagja. Talán a Királyi Körből valaki. Ki lehet az, Amerotke úr? Én nem gyilkosságot követtem el – folytatta lélegzetvétel nélkül. – Önvédelemből öltem. A szebauszokban morzsányi könyörület sincs. Ha olyasvalaki, mint én, ellopott volna egy gyöngyöt vagy egy szkarabeuszt a zsákmányból, azonnal halálra ítélték volna. Hallottam olyan férfiakról és nőkről, akiket megkorbácsoltak, megkötöztek és egy krokodilokkal teli medencébe dobtak. Másokat kivittek a Vörös Földre és élve eltemettek. Egy kereskedőnek, aki nem fizette ki a teljes árat, ahogy megígérte, eltűnt két gyermeke, és mikor fizetett, csak a holttestüket kapta vissza – Szitia félresöpörte arcából haját. – Az egyik őr, aki örömét lelte bennem, beszélt a téged ért támadásról, Amerotke, ami itt, Maat templomában történt.

– Gondolod, hogy bosszú volt?

Szitia elmosolyodott, majd arca megrándult, mikor a szája sarkában éktelenkedő vágásba belenyilallt a fájdalom.

– Ő, igen, bosszú volt. Meg fognak ölni, Amerotke uram, ugyanazért, amiért engem is. Még nem jöttél rá, de tudsz valamit, amit nem kellene, és ezért meg kell halnod.

Valu lenézően csettintett ujjaival.

– Gondolod, hogy a címed megvéd majd, főügyész úr? – Szitia láthatóan élvezte a helyzetet. Mohón belekortyolt a vízbe. Amerotke észrevette, hogy gyakran megérinti gyomrát és enyhén balra dől.

– Hallottál már a Sardanáról? – kérdezte Szitia.

– Ez egy zsoldoscsapat neve – felelte Valu.

– Nem. *A* Sardanáról beszélek – ismételte Szitia. – Tiszt volt a zsoldosseregben. Hadbíróság elé állították, mert lopott az ezred pénzéből, és elbocsátották a seregből. A szebauszok magas rangú tagja lett. Egyike voltam azon keveseknek, akik tudták, ki ő. A sardana nem egyiptomi volt, a hettitáktól északra fekvő vidékről jött. Szőke haja volt, fél szeme...

– Emlékszem rá – szakította félbe Amerotke. – Elém hozták a Két Igazság Csarnokába, mert megölt egy embert, de ő azt állította, önvédelem volt.

– Orgyilkos volt – felelte Szitia –, aki a Khetra parancsait hajtotta végre. Erőszakos és dicsekvő ember volt. Gyakran ellátogatott a házamba, és mindig két lányt akart magával vinni. Durva volt és nyers, de jól fizetett. Sosem engedtem meg, hogy velem legyen. Egy éjjel összevitatkozott egy másik vendéggel. Előkerültek a kések, és a sardana elvágta a másik férfi torkát. Részeg volt, így nem tudott elmenekülni. Rengetegen látták. Megérkeztek a medzsaik és letartóztatták.

– Igen, az aratás évszakának második hetében került elém – tűnődött Amerotke. – Ki kellett volna végeztetnem, de ő azt állította, önvédelem volt, és erre tanúkat is tud hozni. Felbérelt egy ügyvédet, az egyik legjobbat és legdrágábbat egész Thébában, egy ügyvéd-papot Thot templomából.

Mostanra Valunak is eszébe jutott az eset és bólogatott.

– Életfogytiglanra ítéltem kinn a Nyugati Vörös Földön, olyan messzire a Nílustól, amennyire csak lehetséges.

– Megpróbáltak megvesztegetni, hogy engedjük szabadon – tette hozzá Valu –, de az, akit meggyilkolt, egy nagy hatalmú nemesember fia volt.

– Ezt a sardanát – folytatta Szitia – egy oázisba küldték száz mérföldre Thébától. Miért nem mész el a Háború Házába, Amerotke uram, hogy megkérdezd, mi történt a Keserű Víz Oázisában?

Amerotke megerőltette az emlékezetét. A nő szavai felidéztek bizonyos emlékeket, a piactéren közzétett kiáltványokat...

– A Keserű Víz Oázisát megtámadták – jelentette ki Valu. – Kis helyőrségét mind egy szálig lemészárolták a líbiaiak. Nemcsak a katonákat ölték meg, hanem azokat is, akiket őriztek. Egy rab sem menekült meg. Körülbelül öt hónapja történt. Az Isteni Úrnő kiküldött egy harcikocsi-alakulatot. A líbiaiak megszegték az egyezségünket. Megígérték, hogy sosem támadnak börtönoázisokra, miért is tennék, hiszen abban semmi haszon nem rejlik.

– El kell mondanom, miért támadtak? – Szitia most már úgy szorította gyomrát, mintha fájna. – Én...

– Jól érzed magad? – kérdezte Amerotke.

– Görcsöl a gyomrom – zihálta Szitia. – Talán a víz volt túl hideg. De hadd fejezzem be. A Keserű Víz Oázisát azért támadták meg, mert a szebauszok lefizették a líbiaiakat. Nem tudom, hogyan vagy mikor, de ez is mutatja, milyen messzire elér a kezük és a hatalmuk. Meg akarták ölni a sardanát, arra az esetre, ha beszélni kezdene, ezért felbérelték a líbiaiakat, a nomád törzsek egyikét, hogy támadják meg az oázist. Meg akartak bizonyosodni arról, hogy a sardana nem gondolja meg magát és nem próbál kegyelemért cserébe beszélni róluk.

Amerotke halkan füttyentett. A börtönoázisok szegény, elhagyatott helyek voltak, a bennük állomásozó kis egység rendszerint zsoldosokból és nomádokból állt – könyörtelen harcosokból. A líbiaiak az ilyen helyeket többnyire békén hagyták, mert megtámadásukkal keveset nyerhettek és sokat veszíthettek.

– A szebauszok – mondta Szitia fájó gyomrát markolászva – nem könyörülnek senkin...

Amerotke riadtan felállt. Szitia elsápadt, az arcát borító koszrétegen izzadság tört át.

– Ez nem gyomorrontás – jelentette ki. – Valu úr, gyorsan hívj egy orvost.

Még mielőtt az ügyész elért volna az ajtóig, Szitia a padlóra zuhant. Kinyitotta száját, hogy sikoltson, de csak öklendezni és köhögni tudott. Amerotke megpróbálta felemelni, de Szitia kitépte magát a karjából, kapálózott, magával ragadta a fájdalom. Valu már a folyosón járt és a Láncok Őre után kiáltozott. Amerotke a vizeskorsóhoz sietett, felemelte és megszagolta a peremét. A víznek sós és azontúl valami keserédes illata volt. Szitia már haláltusáját vívta, feje a földnek csapódott, ahogy egész teste rázkódott, karjai kapálóztak. Őrök siettek be a szobába, de már nem tudtak segíteni rajta. A torkából feltörő hang borzalmas volt, szemei kidülledtek, szája levegőért kapkodott. Még egyszer összerándult, aztán mozdulatlan maradt.

Amerotke megtapintotta a nő nyaki ütőerét, de nem érezte a pulzust. Megfordította a testet és félresöpörte a haját. Szitia arca már nyugodt volt, de halálában kevés maradt meg belőle szépségéből. Amerotke felpillantott a Láncok Őrére és a körülötte tolongó börtönőrökre.

– Ki hozta a vizet? Aszural! – kiáltotta. A templomi őrség parancsnoka áttolakodott a tömegen. Amerotke felállt és a vizeskorsó felé intett.

– Törd össze azt a korsót. Megmérgezték – Valura pillantott, de a királyi főügyész gyomrát markolva kisietett a helyiségből, a legközelebbi latrina iránt érdeklődve.

Amerotke visszatért szobájába a Két Igazság Csarnokában. Maga a csarnok üres volt, egy-két őrt leszámítva. A szobában ott találta az alvó Szhufojt. Gyengéden felrázta és elmesélte, mi történt.

– Megmérgezték? De hogyan? – kiáltott fel a törpe.

– Erre én is szeretném tudni a választ.

Valu úr lépett be az ajtón. A főügyész kicsivel nyugodtabbnak tűnt. Kínálás nélkül leült Amerotke székébe. Megpróbált bátornak tűnni, de jól láthatóan megrázták a történtek, és nemsokára távozott is, csak akkor tért vissza, amikor Aszural jött, hogy jelentést tegyen.

– Senki nem tud semmiről – jelentette ki a parancsnok. – Az őrök arra emlékeznek csak, hogy jöttek-mentek a szolgák. Az orgyilkosnak tudnia kellett, hogy magaddal viszed majd a nőt a vallatóhelyiségbe, és hogy szomjas lesz.

– Azt hiszem, csak idő kérdése volt – jelentette ki Amerotke. – Tudnia kellett, hogy ő, Valu úr vagy én inni fogunk a vízből. Lehet, hogy azt remélték, mind a hárman iszunk belőle. Biztos vagy benne, hogy senki nem látott semmi gyanúsat?

– Uram – felelte Aszural –, a Láncok Házában jártál, ami tele van sötét folyosókkal, ahol jönnek-mennek az emberek.

Csak be kellett vinnie valakinek egy korsó vizet, meg kellett mérgeznie, aztán remélnie a legjobbakat.

Amerotke köszönetet mondott és elküldte, majd egy ideig csendben ült.

– Uram – egyenesedett ki székében Valu –, az a nő igazat beszélt. Letéptük a virágot, de nem húztuk ki a gyökeret. Ez komoly ügy, és én nagyon, nagyon félek.

– Én is – suttogta Amerotke. – Én is.

Negyedik fejezet

Amerotke örült, hogy ivott a kupa borból, amit a heszet adott neki, mikor Szhufojjal együtt megérkeztek Ízisz templomába. A Két Igazság Csarnokából siettek ide a nyüzsgő utcákon és a bazalttal fedett Szfinxek Útján át, majd egy oldalajtón engedték be őket a templomba. Az őrök megkérdezték, mi járatban vannak, majd odalépett hozzájuk egy papnövendék, aki átkísérte őket a holdfényben fürdő kerteken át egy kerti lakba, ahol édes, gyümölcslével átitatott lepénnyel és erős kánaáni borral kínálták őket. A papnövendék szemügyre vette a kartust, ami Amerotkénél

volt, majd elnézést kért, és közölte, hogy Impuki úr rendkívül elfoglalt, és majd ő foglalkozik a vendégekkel, amíg a főpap nem tud jönni. Figyelmesen végighallgatta, ahogy Amerotke elmagyarázta, miért kellett Ízisz templomába jönnie, majd jól látható nyugtalansággal elsietett. Mikor visszatért, közölte, hogy elkíséri Amerotkét az uabethez, a megtisztulás helyéhez, ahol a holttesteket bebalzsamozzák, hogy elindulhassanak útjukra a Távoli Nyugatra.

A föld alatti barlang éles ellentéte volt a templom egzotikus kertjeinek: komor, alacsony gerendás mennyezetű terem, melyet szurokfáklyák és keserű szagú olajlámpások világítottak meg. Amerotkénak meg kellett csípnie magát, hogy biztos lehessen benne, nem egy rémálmot lát. Megállt az ajtóban és körülnézett. Az efféle helyek mindig meglepték, bár gyakran járt a Halál Házaiban, hogy megvizsgálja egy-egy gyilkos szerencsétlen áldozatának tetemét. Több üst fortyogott, a nyitott tűzhelyeken kis tüzek égtek. A balzsamozás különböző fázisaiban lévő testek úgy feküdtek az asztalokon, mint húsdarabok. Az asztalok enyhén lejtettek, hogy a testfolyadékok és a balzsamozáskor használt szerek lefolyhassanak az előrelátóan alájuk helyezett nagy edényekbe. Sakál-, sólyom-, kos- és mosolygó Ízisz-álarcot viselő papok jártak körbe, akár az alvajárók, vagy álltak az asztalok mellett a Holtak Himnuszát kántálva.

Távozz, távozz
A távoli Nyugatra
Lépj be a titkos szentélybe
Élvezd az örökkévalóság urait
körülvevő ragyogást.
Kövesd őt a Távoli Horizont szentélyeibe
Légy az Évek Ura társaságában
Kádat *ragadja el az örök mezők szépsége.*

A fehérre vakolt falakra hasonló imádságokat írtak.

Ó, anyám szíve,
Ó, anyám szíve,
Ó, anyám szíve, változtass át!
Ne vallj ellenem,
Ne légy ellenem az ítélet nagy helyén
Ne légy ellenségem a Mérleg Őre jelenlétében.

Amerotke megállt, hogy megcsodálja Maat istennő gyönyörű ábrázolásait. Az egyik képen aranyszínű bőre volt, egy másikon az istenek királykékjében pompázott. Mérleggel kezében állt Ozirisz, a zöld bőrű, sólyomfejű isten mellett, aki a lelkek örök sorsáról dönt.

A papnövendék végigkísérte Amerotkét a termen. Óvatosan kellett lépkedniük, mert minden holttestet ládák, dobozok, edények tömege vett körül, és ott álltak mellettük a kanópuszedények is, melyekbe a halott belsőségei kerülnek majd. A gyomorfacsaró és émelyítő bűz keveredett a nátron sós szagával, amiben megmossák és kiszárítják majd a holttesteket, miután belsőségeiket eltávolították. Parfüm, kasszia, tömjén és mirha illata csiklandozta Amerotke orrlyukait, miközben a még mindig kántáló papok vastagon vászonba bugyolálták a holtakat. Szhufoj felemelt egy szívszkarabeuszt a padlóról, és megállt, hogy szemügyre vegye, amint egy papnövendék felnyom egy drótot a holttest orrán, hogy áttörje a csontot és kikaparja az agyat. Amerotke megállt és vállon ragadta a kisembert.

– Szhufoj – hajolt le hozzá –, ez nem nézelődésre való hely.

Áthaladtak a termen. A papokon nem látszott, hogy észrevették volna jelenlétüket. Kísérőjük egy, a teremből nyíló kisebb helyiségbe vezette őket, ahol újabb, még kezelésbe nem vett holttestek feküdtek. A testeket fehér leplek takarták, melyekre az istenek szavait írták, a Thot könyvéből származó szent hieroglifákat. Ezek őrzik majd a holtakat, míg nem foglalkoznak velük a papok. Komor helyiség volt ez, ahol a Holtak írnoka ült alacsony székén, hogy feljegyezzen minden holttestet, amint megérkezett. Amerotke magában mulatva vette észre, hogy a szék fölé az írnok egy idézetet írt, amellyel foglalkozását dicsérte. Amerotke oldalba bökte Szhufojt.

– Nézd csak meg alaposan!

Szhufoj a rosszul megvilágított helyiségben hunyorogva kibetűzte a szavakat.

– „Légy barátja a papirusztekercsnek és a tollnak, boldogítóbb ez, mint a bor. Minden foglalkozásnál jobb az írnoké, jobban eltölt, mint a kenyér és a sör, kielégítőbb, mint a ruha és illatszer, gazdagabb, mint a Nyugat bármely sírkamrája.” Nem is tudom – suttogta Szhufoj. – Én még mindig úgy tartom, egy ravasz kereskedő nagy vagyonra tehet szert.

– Bíró uram! – a papnövendék megállt az egyik asztalnál és lehúzta a leplet. Az alatta fekvő holttest borzalmasan festett, az arcra kiült még a haláltusa, szeme kidülledt, szája vicsorgott. Egy katona holtteste volt, izmos és sebhelyekkel teli. A papnövendék felemelte a véres kendőt, ami az ágyékot takarta. Szhufoj öklendezve elfordult. Amerotke döbbenten nézte. A férfi nemi szervét levágták, a péniszt és a herezacskót is.

– Egyiptom istenei oltalmazzák ezt az embert – fohászkodott Amerotke. – Az éjszaka minden rémségére kérdezem, ki tette ezt?

Szhufoj visszafordult, kezét a szája elé emelte. A papnak is nehezére esett lecsillapítani háborgó gyomrát. Amerotke befogta az orrát. Borzalmas halál volt. Egy férfi nemi szervét levágni a megalázás legvégső foka volt, és az Örök Nyugat felé sem indulhatott el így: ha teste nem maradt sértetlen, lelke sem.

A pap felemelte a második kendőt, ami a mellkas bal oldalát takarta. Amerotke előre felkészítette magát a szív helyén tátongó üreg látványára. A halott katona sorsa megpecsételődött. Ozirisz rítusai szerint mikor a testet bebalzsamozták, a szívet szent szkarabeusz védte. Ha a halottnak nem volt szíve, mit fognak az Igazság Mérlegére tenni? Mafdetet nemcsak életében gyilkolták meg, hanem halálában is, és ha az istenek nem könyörülnek rajta, lelke arra ítéltetik, hogy örökre az Am-duat, az Alvilág sötétségében kóboroljon.

– Mi történt? – kérdezte Amerotke.

– Impuki uram majd részletesebben elmondja – kezdte a papnövendék –, de ma reggel az őrség parancsnoka nem jelent meg szolgálatban, ezért elküldtek valakit a házához. Az ajtó nem volt elreteszelve, a lámpák leégtek. Olyan átható bűz terjengett odabenn, hogy a küldönc azonnal tudta, valami nincs rendben. Odahívta az őröket. Mafdetre meztelenül, betömött szájjal találtak rá, kezeit és lábait összekötözték. Agyát és alatta a földet átáztatta a vér. Impuki úr azonnal elrendelte, hogy kutassák át Mafdet szobáját, és megtalálták az altatóval kevert ital maradékát. Valaki nyilvánvalóan elkábította őrségünk parancsnokát, álmában megkötözte és elkövette ellene ezt a borzalmas tettet.

– De miért?

A papnövendék tágra nyílt szemmel nézett vissza rá.

– Erre nem tudok válaszolni – felelte.

Sietve újra letakarta a holttestet és egy másik asztalhoz kísérte Amerotkét és Szhufojt, majd felhajtotta róla a leplet. A holttest egy öregemberé volt, hatvanéves is jócskán elmúlt már, teste vézna, végtagjai törékenyek. Arca békés, szemeit két szent szkarabeusz takarta.

– Ez Szesze, Nethba úrnő apja. Pár napja halt meg, testét hűvös helyen tartották, mielőtt idehozták.

Amerotke gyorsan megvizsgálta a holttestet. Az öregséggel járó foltokat leszámítva semmi különöset nem látott rajta. Szólt a papnak, hogy letakarhatja a testet.

– Hogy halt meg Szesze?

A papnövendék vállat vont és egy asztalhoz lépett, ahonnan felemelt egy tekercset. Kigöngyölte és belepillantott.

– Az írnok szerint gyomorgörcsei voltak, széklete véres volt és az utolsó pár napban tömény mákonyt adtak neki – letette a tekercset. – Végül álmában halt meg.

– Amerotke uram!

A bíró megfordult, hogy köszöntse a belépő fiatalembert, aki a magas rangú papok rojtos köntösét viselte.

– A nevem Paszer, Ízisz Temploma királyi kápolnájának papja vagyok. Impuki uram most tud fogadni.

Amerotke megragadta a fiatal pap karját. Paszer közepes növésű volt, feje simára borotvált. Lágy, nőies arca volt, kedves tekintete, pisze orra és nevető szája. Nyakában medált viselt, amely a gyermek Hóruszt szoptató Íziszt ábrázolta, csuklóin a fajansz karperecek ugyanezt a mintát követték. Fehér köntöse makulátlan volt, és lágy illat szállt fel belőle minden mozdulatra. Nem mezítláb volt, sarut viselt, és mikor megfordult, Amerotke látta, hogy egyik sarujának talpa jóval vastagabb, mint a másik.

– Mielőtt megkérdeznéd, uram – Paszer észrevette pillantását –, úgy születtem, hogy egyik lábam rövidebb, mint a másik. Anyám azt gondolta, életem végéig béna leszek. Az Élet Házának adott, hogy erősítsék meg végtagjaimat – elvigyorodott. – Valóságos csoda, mire képesek az imák és egy vastag cipőtalp!

Visszakísérte őket át az uabeten, fel a lépcsőkön és át az elhagyatott templomudvaron, ahol egy parázstartókkal körberakott szökőkút vize még mindig az ég felé spriccelt. A főpap háza kertektől körülvéve, egy ciprusligetben állt, oszlopos előcsarnokával gyönyörű hely volt. Odabenn a falakat ragyogó aranyszínnel festették, a jelenetek Ízisz viszontagságait ábrázolták, amiken keresztülment, hogy védelmezze Oziriszt, felnevelje fiát, Hóruszt és szembeszálljon a vörös hajú Széth rosszindulatával és haragjával. A kis fogadócsarnok a túláradó pompa helye volt, mennyezetét cédrusfa oszlopok tartották, az oszlopfő levélmintáit aranyszínűre festették, alapját sötétvörösre, az oszloptörzset üdezöldre. A márványpadlóban a bejárattól nem messze tiszta vizű medencét alakítottak ki, rajta kék és fehér lótuszok lebegtek. A levegőben a nyíló kék lótusz kellemes illata szállt.

Impuki és felesége, Thena függönyök mögött, egy emelvényen ültek a terem túlsó végében, egy kis ablak alatt. Az előttük álló asztalokon ínycsiklandozó illatú ételekkel teli tányérok és tálak álltak. Impuki felkelt, hogy köszöntse Amerotkét, lesietett a lépcsőkön és előzékenyen megfogta a bíró kezét, majd komoly arccal köszöntötte Szhufojt, mielőtt felkísérte volna vendégeit az étkezőbe, hogy bemutassa őket feleségének. Amerotke és Szhufoj leültek a tollal tömött párnákra a kis asztalok elé, melyek rájuk vártak. Az árnyékban szolgák álltak, de Impuki ragaszkodott hozzá, hogy saját kezűleg szolgálja ki vendégeit; ő maga töltötte tele fehér borral az ékkövekkel kirakott kelyheket és ő halmozott rizst és fűszeres csirkehúst az eléjük helyezett ezüsttányérokra.

Eközben Amerotke elismerően nézett körül. Az étkező falait aranyszínűre festették. Az egyik oldalon a Hórusszal kibékülő Ízisz képe vonta magára a figyelmet, a másik oldalon Ízisz diadalmat aratott Széth ellen intézett beszédével az istenek ítélőszéke előtt. Az istennő ruháját ékkövek díszítették, de közelebbről megfigyelve Amerotke látta, hogy ezek valójában ügyesen elhelyezett falmélyedések, melyek alabástrom olajlámpásokat tartanak. A lámpások nemcsak díszítőelemként szolgáltak, hanem fényt is adtak. Az aranyrojtos sötétkék párnák, melyeken ült,

puhák és kényelmesek voltak, az asztalkendők aranyrojtos fehérek, a kések, tányérok, kelyhek és kupák mind értékes nemesfémekből készültek.

Impuki úr magas, tudós külsejű férfi volt, orra vastag és hegyes, szemei mélyen ülők, álla erőteljes, szája azonban szép vonalú, hangja lágy, de szilárd. Thena úrnő fiatalkorában rendkívüli szépség lehetett, most, középkorúan királynői eleganciával viselte magát. Arca gőgösnek tűnt, magas arccsontokkal, de szemeiben csintalan fény égett. Azonnal ugratni kezdte Szhufojt az ujján viselt szerencsegyűrű miatt. Ahogy Paszer, ők is redőzött, kék rojtokkal díszített köntöst viseltek, derekukra Ízisz színeiben, zöldben és aranyban pompázó övet kötöttek. Az alacsony termetű Thena úrnő máris Szhufojéhoz hasonlította magasságát, miközben várta, hogy férje megrakja vendégeik tányérját étellel, elsuttogja az imát és elkezdjen enni.

– Sajnálom, hogy várnotok kellett – Impuki tört egy darab kenyeret, és morzsolgatni kezdte, majd a szájába ejtett egy darabkát és elgondolkodva rágcsálta. – Hosszúak a napok a templomban és sok dologról kell gondoskodnunk. Tudom, mire gondolsz: orvos, vigyázz magadra, túl későn vacsorázunk. Mi azonban mindig az este hűvösében vacsorázunk, majd sétálni indulunk a templom kertjébe vagy úszunk egyet a medencében.

– Mind a hármótok? – kérdezte Szhufoj.

– Őrökkel körülvéve – nevetett Thena. – A templomunk közel van a folyóhoz, előfordult már, hogy egy krokodil akart csatlakozni hozzánk, mikor leszállt az este, és kígyók is akadnak – elhallgatott. Amerotke tudta, Thenának már értesülnie kellett Szuten tábornok haláláról. – Sajnálom – Thena zavartan elfordította a tekintetét és visszafordult tányérjához.

– Amerotke úr – Paszer letette kupáját –, hallottuk az udvarban, hogy elítélték és megbüntették a sírrablókat. Mekkora szentségtörést követtek el! – fintorgott. – Királysírok, nemesek sírjai! Hallottuk, hogy még Rehmiré nagyúr sírját is felfedezték és kifosztották, azét, aki kegyvesztetté vált és titokban temették el! Milyen kár! Rehmiré özvegye itt halt meg nemrég. Ő...

– Mondd el, mi történt! – szakította félbe Thena meglehetősen hirtelen.

Amerotke gyorsan megjegyezte magának a történteket, miközben fél füllel egy, a kertben daloló csalogány énekét hallgatta.

– Nem vadon él – mosolyodott el Impuki. – Az énekesmadarat egy kalitkában tartjuk, ami egy ágról lóg odakinn. Olyan szívhez szóló a hangja... de térjünk vissza a tárgyhoz!

– Először is – Amerotke eltolta magától tányérját; nem volt éhes, gyomrában érezte a nyugtalanságot, de udvariasnak kellett lennie –, itt van Szesze építész, Nethba úrnő apja.

Impuki sóhajtott.

– Amerotke uram, Szesze hatvannál jóval több nyarat is megélt már. Kínzó gyomorfájdalmakra panaszkodott, néha vért hányt. Építész volt és a kőfejtőkben is dolgozott; ezek a helyek néha megfertőzik az ember tüdejét, bár Szesze esetében nem ez volt a helyzet. Betegsége a gyomrából eredt. Alaposan megvizsgáltam, itt – Impuki a kezével mutatta magán. – Bal oldalt, lent egy nagy duzzanatot éreztem, valamilyen kelést vagy daganatot. Megvizsgáltam a végbelét és belül egy hasonlót találtam. Szesze haldokolt, belső szervei rothadásnak indultak. Ez vértolulást és vérzést okozott. Semmit nem tehettem azon kívül, hogy mákonyt adtam neki, hogy fájdalommentessé tegyem utolsó napjait.

– Nethba úrnő azonban azt mondta, apja jó egészségnek örvendett.

– Menj az Alkonyat Házába – felelte Thena. – Kórházunkban láthatsz majd olyan férfiakat és nőket, akik egészségesebbnek tűnnek, mint ekörül az asztal körül bárki, napjaik mégis meg vannak számlálva. Némelyik halál gyors és csendes. A férjemnek igaza van. Szesze belső bajtól halt meg, mi semmit nem tehettünk.

– Hagyott valamit a templomra?

Impuki kétségbeesetten széttárta karjait.

– Amerotke uram, Théba leggazdagabb templomainak egyikében tartózkodsz. Sétálj körbe kertjeinkben, látogasd meg raktárainkat és magtárainkat, az Ezüst Házát, az Élet Házát: nekünk nincs szükségünk adományokra. Szesze hálás volt a kedvességért és vigaszért, melyben részesült.

Amerotke megértően bólintott.

– Ennél sokkal fontosabb dolgunk is van – kopogtatott körmével az asztalon Paszer. – Théba bármelyik orvosát megkérhetjük, erősítse meg, hogy Szesze természetes halállal halt meg és orvosainktól a legjobb kezelést kapta. Amerotke úr, én ennek a templomnak a kamarása vagyok, a mindennapi ügyekért felelős ember. Te nemcsak azért jöttél, mert egy öregember meghalt, ugye?

– Nem, nemcsak azért. A templomi őrségetek kapitányának levágták a heréit és kivágták a szívét, majd hagyták, hogy elvérezzen. Mafdet parancsnok köztiszteletben álló veterán volt, magas rangú tiszt abban a templomban, melyet Théba leggazdagabb templomának neveztél. Ki ölte meg és miért? Másodszor – Amerotke letette kupáját –, a templomi lányaitok közül négynek nyoma veszett. Heszetek voltak, az Anyaistennőnek szentelt szüzek, nagy hatalmú kereskedők lányai, akiknek szülei már érdeklődtek az udvarnál lányaik sorsa felől. De kezdjük Mafdet parancsnokkal.

– Lehet, hogy a Háború Házában köztiszteletben állt – felelte mérgesen Paszer –, de Mafdet tolvaj és sarlatán is volt.

– Tolvaj?

– Jó párszor feltűnt, hogy hiányzott egy-két dolog a Gyógyszerek Házából, a raktárainkból, ahol itt készített vagy kintről behozott gyógyszereket őrzünk alapos felügyelet mellett. Némelyik szer igen értékes, ilyen például a mákony. Előfordult, hogy a jegyzék írnokainak feltűnt, valaki megbolygatta a tartókat és lopott az orvosságokból.

– És Mafdetet gyanúsítod ezzel?

– A lopások egy évvel ezelőtt kezdődtek, nem sokkal azután, hogy őt kinevezték.

– Nem kedvelted őt?

– Lusta volt és szemtelen – magyarázta Impuki. – Szeretett a templomi nők után koslatni, és néha több sört ivott a kelleténél. Szeretett arról dicsekedni, hogy egykor fontos tagja volt Rehmiré nagyúr kíséretének, míg eszébe nem jutott, hogy nevezett nemesember már kegyvesztetté vált. Az Omendap tábornoktól kapott ajánlólevél mögé bújt, de valójában lusta dicsekvő volt. Aznap éjjel, amikor meggyilkolták, megparancsoltam neki, hogy fogjon fáklyákat és kutassa át a templom területét.

– A heszetek miatt? – kérdezte Szhufoj. – Az éjszaka közepén?

Impuki megtörölte száját egy asztalkendővel.

– Az elmúlt pár hónapban négy templomi lány tűnt el. Az elsőnek késő délután veszett nyoma, legalábbis ez volt az az időpont, amikor utoljára látták. Pár héttel később két másik lány tűnt el, mintha felszívódtak volna. A legutolsó múlt hónap közepén tűnt el. A templomi lányok – Impuki arcán félmosoly tűnt fel – nos, mindegyik más, ugye, temploma válogatja. Némelyik táncosnő, és elszenvedi a hivatásával járó összes kellemetlenséget. Ízisz heszetjei azonban szüzességet fogadtak. Ők az örök fényben élő nagy Anya leányai. Jó családokból származnak és kényelmes életet élnek – felemelte a kezét. – A templom történetében még soha, egyetlenegyszer sem fordult elő, hogy egy felszentelt heszet elszökött volna. Ó – vont vállat –, botrányok persze voltak, de ez az élet velejárója: előfordul, hogy egy gyönyörű fiatal nő felkelti egy látogatóban itt járó katona, pap vagy udvaronc figyelmét.

– De sosem szöktek meg?

– Nem, Amerotke uram, sosem! Olyan történt már, és ezt feljegyzéseink bizonyíthatják, hogy templomi lányokat megerőszakoltak, meggyaláztak...

Thena úrnő egyetértően bólintott.

– Az Isteni Úrnő atyjának uralkodása alatt, nem sokkal, miután a fáraó visszatért kánaáni hadjáratából, a hadsereg két tisztje meggyalázott egy templomi szüzet, és ezért élve karóba húzták őket a Théba fölötti sziklákon. De miért szökne el egy lány? Ebben a templomban biztonságban vannak, kényeztetik őket, vigyáznak rájuk; ez az egyetlen élet, amit ismernek. Odakinn, nos, az lenne a sorsuk, ami a kiéhezett hiénák közé vetett kis gazellának. Látod, Amerotke uram, én úgy vélem, ezek a lányok még mindig itt vannak. A Nagy Anya könyörüljön rajtunk. Lehet, hogy megölték őket, testüket elásták. Ízisz temploma olyan, akár egy kisebb város, hatalmas kertjei vannak és dús gyümölcsösei; némelyik helyre ritkán téved ember.

– Mafdetre gyanakodtál?

– Mafdet katona volt – biccentett Impuki. – Nem volt felesége, de kedvelte a hölgyeket. Tudom, hogy járt az örömházakba. Semmit nem szeretett jobban, mint a templomi lányok előtt parádézni, akár egy pávakakas.

– Kedvelték a lányok?

– Ő azt hitte, igen, de persze fiatal, éretlen lányokról van szó. A templomi szüzek Thena úrnő felügyelete alá tartoznak. Néhányszor beszélnie kellett Mafdettel a viselkedésével és a hozzáállásával kapcsolatban. – Thena úrnő egyetértően bólintott.

– Ha nem kedvelted, ki nevezte ki a posztjára? – kérdezte Szhufoj.

– Kisember – mosolyodott el Impuki –, tudod, hogy van az ilyen. Ahogy említettem, Mafdetet a Háború Háza nevezte ki, Omendap és Szuten tábornokok. Kevés beleszólásunk volt, ha nem akartuk felingerelni az Isteni Úrnőt.

– Mafdet erős volt – tűnődött Amerotke. – Hozzászokott az erőszakhoz. Szerette a sört és a hölgyeket. Ismerte a templom területét is. Azt akarod mondni, Impuki, hogy valamivel elcsalta ezeket a lányokat, megerőszakolta és megölte őket, a holttestüket meg elásta valahol a templom kertjeiben?

– Lehetséges. A lányok Mafdet érkezése után kezdtek eltünedezni.

– Így tehát eljutottunk gyilkosságának indítékához – Amerotke három házigazdája felé intett. – Nem úgy tűnik, mintha gyászolnátok.

– Amerotke úr – nevetett Paszer –, a hívők számára úgy tűnhet, ájtatosak vagyunk, talán még szentek is, ahogy tömjénfelhők közepette felemeljük kezünket és imádkozunk az Istennőhöz. Társaim közül azonban vannak, akiket nem kedvelek, és vannak olyanok, akik nem kedvelnek engem, ez azonban nem jelenti, hogy hajlamosak vagyunk gyilkosságot elkövetni.

– Mi történt aznap éjjel, amikor Mafdet meghalt?

– Találkoztam vele – magyarázta Impuki. – Váltottam vele egypár szót önteltsége miatt. Felállt és visszatért házába, ahol ivott némi sört...

– Értem – szakította félbe Amerotke –, mákonyt kevertek bele.

– Kétségtelenül – mondta egyetértőn Paszer. – Mafdet gyilkosa, miután elkábította áldozatát, egyszerűen összekötözte kezeit és lábait, és végrehajtotta borzalmas cselekedetét. Azon az éjszakán, Amerotke – erről megkérdezheted a templomi őröket és szolgákat is –, Impuki úr, Thena úrnő és jómagam itt voltunk. Késő éjszakáig dolgoztunk, sokat kellett készülnünk a jubileumi ünnepségre. A korai órákban vonultunk vissza, és nem hagytuk el ezt az épületet. Ahogy mondtam, megkérdezheted a szolgákat.

– Semmi gyanúsat nem jeleztek?

– Ha észrevettünk volna bármit, elmondtuk volna – felelte Impuki.

– Ezek a lányok... – Amerotke felemelt egy darab húst és lassan majszolni kezdte. A bor nagyon finom volt, édes ízzel telt meg tőle a szája. Bár késő volt, ébernek érezte magát, és örült, hogy itt lehet. A gyönyörű terem, a pislákoló olajlámpások, a zamatos bor és ízletes étel: az

előkelőség és pompa elüldözte a köré gyűlő fekete alakok rémképét és Szitia haláltusájának emlékét. – Négy lány tűnt el – Thena úrnőre pillantott. – Beszélhetek a barátaikkal?

– Természetesen.

– Egyikük sem jelentett semmi szokatlant?

– Amerotke uram, a lányok úgy eltűntek, mintha nem is léteztek volna. Templomi lányok voltak, akiket az Isteni Anya szolgálatának szenteltek. Szerették a pletykát, szerettek énekelni és táncolni, esetleg flörtölni a papokkal vagy őrökkel. Várták az ünnepnapokat vagy a rokonaik látogatását. Aztán egy nap eltűntek. Négy lány tűnt el öt hónap alatt.

– Átkutatták a templom területét? – kérdezte Szhufoj.

– Amennyire csak tudtuk, de vannak olyan helyek, ahol titokban el lehet ásni egy holttestet, és évekig nem talál rá senki.

Amerotke két kezében tartotta kupáját és vendéglátói feje fölött kinézett az ablakon. Az énekesmadár már elhallgatott, az egyedüli hang az éjszakai szél susogása volt a fák közt. A beszálló illatok saját kertjére emlékeztették: gyümölcsök és virágok illata keveredett a frissen vágott fűével.

– Beszéltél arról, ami a Két Igazság Csarnokában történt, és említetted Szuten tábornokot. A tanúvallomás szerint Szuten mákonyt kevert a borába.

– Szuten tábornok jó ember volt – felelte Impuki úr –, háborús hős, ravasz, bátor parancsnok. Olyan ember volt, aki nem tudott elmenekülni a félelmeitől, különösen attól a rémálomtól, melyet kinn a Vörös Földön élt át. Gyakran eljött, hogy beszélgessünk, én pedig tanácsokat adtam neki. Látod, bíró úr, a test betegségeit meg tudom gyógyítani, de a lélekét nem. Szuten tábornok néha árnyak világában élt. Lehet, hogy nagyon bátran viselkedett, amikor elfogták a líbiaiak, de a rettegés soha többé nem hagyta el. Tudod, hogy a kocsihajtó, akit vele együtt fogtak el, később öngyilkos lett, a Nílusba fojtotta magát?

– Te pedig mákonyt írtál fel a tábornoknak?

– Alaposan megvizsgáltam Szuten tábornokot, egész testén betegség nyomait kerestem. Kérdeztem a székletéről és vizeletéről. Ennek a templomnak az egyik orvosa, a végbél egyik őre belülről is megvizsgálta. Semmit nem találtunk. Kisember – fordult Szhufojhoz –, mikor jókedved van, érzed a csiklandást a hasadban?

– Igen – dörmögte Szhufoj –, és amikor félek, olyan hangosakat böffentek, mint a trombitaszó!

Impuki nevetett.

– A szív valahogy hatással van a gyomorra is, ez történt Szuten tábornok esetében is.

– Beszélt a háza népéről? – kérdezte Amerotke.

– Szíve legmélyéből szerette Lupherna úrnőt, és nagyon örült, hogy olyan jó szolgái vannak, mint Hebi és Menna. Adtam neki egy tasak mákonyt, hogy élvezhesse ételét és mégis jól aludjon éjjel. Ezt titkolta a háza népe elől. Elszörnyedtem, amikor hallottam a haláláról. Szuten tábornok gyakran járt ide, hogy benézzen a *kha*ba, a könyvtárba – tette hozzá Impuki. – Paszer nálunk a *szieau,* a főkönyvtáros.

– Miért tette? – kérdezte Amerotke. – Úgy értem, miért járt a könyvtáratokba?

– Szuten tábornok nagyon büszke volt emlékirataira – magyarázta Paszer. – A Fecske század az Ízisz ezredbe tartozott. A fecske a Nagy Anya szent állata. Mi feljegyzéseket vezetünk a templomunk történetéről, ahogyan más templomok is; a tábornok gyakran eljött, hogy beleolvasson könyveinkbe.

– Meggyilkolták? – kérdezte Thena úrnő. – Hallottam pletykákat azoktól, akik részt vettek a tárgyaláson, hogy a kígyókat szándékosan vitte oda valaki, és hogy Szuten tábornokot elkábították. Kíváncsi voltam – pillantott gyorsan a férjére –, kíváncsi voltam, mi történt

valójában!

– A feleségem úgy érti – sietett megmagyarázni Impuki –, hogy azon kevés alkalmakkor, mikor Szuten tábornok idelátogatott, arról beszélt, mennyire szeretne megszabadulni a rémálmaitól. Azon tűnődött, lehetséges-e, hogy démon lakozik benne, amelyet ki kell űzni.

Szhufoj fáradhatatlanul figyelt. Imádta az efféle beszédet és gyakran eltűnődött, nem kellene-e elmennie *uab szehmit*-nek, olyan papnak, aki démonokat űz ki.

– Hiszel a démonokban? – kérdezte Amerotke a főpapot.

– Hiszek abban, hogy akárcsak a testnek, a léleknek is lehetnek betegségei. Az egyik kérdés, amelyet Szuten tábornok feltett nekem, az volt, hogy ha újra átélné ezt a rémálmot, ha rituálisan megtisztulna, áldozatot mutatna be az isteneknek, aztán belépne egy kígyókkal teli helyre... – Impuki szünetet tartott. – Kezeltem már olyan embereket, akik féltek a nyílt terektől vagy attól, hogy bezárják őket egy szobába. Nem tudták megmagyarázni, mi történt velük: pánikot éreznek, elgyengülnek, úgy izzadnak, mint egy futó, aki messzire és gyorsan futott. Néha adok nekik egy port, ami megnyugtatja szívüket és elviszem őket oda, amitől félnek.

Amerotke letette kupáját.

– Azt akarod mondani, hogy Szuten tábornok saját maga vitte oda azokat a kígyókat?

– A halála beszédtéma egész Thébában. Szuten tábornok ismert volt; holnap mindenki arról pletykál majd, ami ma a bíróságon történt. Hogy a tábornok egyedül volt tetőteraszán, a lépcsőket hűséges szolgája őrizte, ő mégis meghalt, halálra marták azok, amiket úgy gyűlölt. Kíváncsi vagyok, nem próbált-e Szuten tábornok szembenézni rémálmával, ahogy bármely igaz katona szembenézne ellenségével?

Amerotke hitetlenkedve bámult vissza rá. Először nevetségesnek tartotta az ötletet. Ha azonban Impukinak igaza van, az megoldaná a rejtélyt.

– De ez nem magyarázza meg – szólalt meg Szhufoj –, hogy kerültek oda a kígyók: legalább két tucat homoki vipera! Ha Szuten tábornok vitte fel, valaki látta volna őket, amikor átkutatták a teraszt – ivott egy kortyot kupájából. – Akkor biztosan látták volna, ha az étkezés után próbálta volna felvinni őket. Egyébként pedig ha Szuten tábornok volt a felelős az egészért, miért kutattatta át előtte a tetőteraszt?

– A felesége szerint senkinek nem beszélt a szerről, amit szed – tűnődött Impuki. – Talán, igazi katonához illően Szuten tábornok nem akart gyanút kelteni. De ha ő maga vitte fel őket – tette hozzá –, akkor hol szerzett ennyi mérgeskígyót?

– Magas rangú tábornok volt – felelte Amerotke. – Rengeteg öreg katona szolgálatait kérhette, megeskethette őket a hallgatásra...

Szhufoj látta, hogy gazdája már gondolkozik. Amerotke folytatni akarta a kérdezgetést, mikor cintányérok hangja csendült fel, először halkan és tompán, majd egyre élesebben és hangosabban, megtörve a csendet. A szél kiáltások, nyíló és csapódó ajtók, futó lábak zaját hozta. Impuki összerezzent, letette kupáját és az ablakhoz lépett. Amerotke megérezte az égés szagát. A csarnok túlsó végében kivágódott az ajtó, és egy szolga sietett be, szorosra húzva köntösét maga körül.

– Uram – zihálta –, tűz van a kaszárnya közelében! Képtelenség megfékezni.

Paszer talpra ugrott, felborítva az asztalt. Mindannyian kisiettek a kertbe, melynek édes virágillatát az égés fanyar szaga nyomta el. A cintányérok csengésére kürtök harsanása válaszolt, mely másokat is felriasztott. Átsiettek a gyepen, el a virágágyások és kerti lugasok mellett, át egy gránátalmaligeten, melynek skarlátvörös virágai ragyogtak a túlvilági fényben. Fölöttük az ágakról madarak röppentek fel. Míg átsiettek a gyepen, Amerotke látta, ahogy a szelídített gazellák és kőszáli kecskék riadtan menekülnek. Átsiettek egy fallal körülvett kerten, ahol épületek sora állt. Az egyik távolabb álló épület lángoló pokollá vált. A lángok kicsaptak az ablakon és már a lapos tetőt nyaldosták, ami épp akkor omlott le nagy robajjal, amikor Amerotke

és társai odaértek. Őrök rohantak vödrökkel, katonatisztek próbálták sorba szervezni az embereket, hogy a különböző kutakból és szökőkutakból merített vizet gyorsan eljuttassák a tűzhöz, a feladat azonban lehetetlennek tűnt. A tűz elszabadult. Impuki parancsot adott, hogy hagyják a tüzet leégni.

– A Nagy Anya védelmezzen bennünket! – suttogta Thena úrnő. – De hiszen ez Mafdet háza!

Amerotke közelebb sétált a lángokhoz. Sok tüzet látott már, némelyik véletlenül keletkezett, mások orgyilkosok művei voltak, és érezte, hogy ezúttal nem balesetről van szó. Egy tűznek, ami ilyen gyorsan kezdődött és ilyen hevesen égett, szándékos gyújtogatástól kellett keletkeznie.

– A gyilkos műve volt, ugye? – Szhufoj, aki lemaradt, zihálva ért a helyszínre és megfogta Amerotke kezét. A bíró megszorította Szhufoj kezét és szeretettel nézett le rá.

– Innen érzem az olaj szagát – Paszer megállt mögöttük. – Amerotke uram, ez gyújtogatás. Bárki ölte is meg Mafdetet, be akarta fejezni, amit elkezdett.

Vagy el akart rejteni valamit, gondolta Amerotke. Csendben átkozódott, amiért nem követelte, hogy kutassák át Mafdet házát.

– Itt maradsz? – kérdezte Paszer. – Késő re jár, éjfél is jóval elmúlhatott már.

– Maradok – egyezett bele Amerotke.

Egy ideig álltak, és nézték, ahogy a tűz leég. A tisztek kijelentették, hogy nem bírják elképzelni, hogy kezdődött a tűz, az őrök pedig azt jelentették, nem járt idegen a templom területén. Amerotke elfordult, szemét és száját csípte a füst. Impuki és Thena úrnő jó éjszakát kívánt, Paszer pedig elkísérte Amerotkét és Szhufojt a vendégházba, egy tetszetős, kellemes kis épületbe a templomkertek távoli sarkában. A vendégház jelenleg üres volt, és Paszer kérte őket, hogy érezzék otthon magukat. A földszinten étkező és egy szoba volt, az emeleten kényelmes hálószobák. Paszer felkísérte őket a lépcsőn, és meggyőződött róla, hogy semmiben nem fognak hiányt szenvedni. Mondta, hogy átküld majd néhány szolgát vízzel, pár korsó sörrel és borral, valamint tiszta ruhákkal, a templom mosónői pedig kimossák szennyes ruháikat.

Miután Paszer távozott, Amerotke leült egy székre és körbenézett. A falakat halványzöldre festették, alul és felül vörös minta futott végig, a díszítés Ízisz-csomókból és ragyogó kék és arany uadzsetekből állt. Az ágyak kényelmes összecsukható ágyak voltak és vászonfüggönyök vették körül őket, hogy védjék az alvókat a hideg éjszakai levegőtől és az ezernyi légytől, melyek az olajlámpák fölött röpködtek. Szhufoj szobája Amerotkééből nyílt. A törpét lenyűgözték az aprólékos faragású ládák, zsámolyok és székek.

– Még mindig azt kívánom, bár otthon lennék – Amerotke hátrahajtotta fejét, hogy enyhítse a feszültséget nyakában. – De túl veszélyes lenne. Úgy értem, átkelni éjjel a városon.

– Csak nem félsz, gazdám? – ugratta Szhufoj.

Amerotke megragadta Szhufoj karját és magához ölelte a törpét.

– Nem, Szhufoj, nem félek. Rettegek, és neked is rettegned kellene. Azok az orgyilkosok, akikkel ma találkoztunk, mesterei voltak a gyilkolásnak, ügyesen ácázták magukat és bejutottak templomunk szívébe. Szitia rab volt, gondosan őrizték, ők mégis elbántak vele – Amerotke mély levegőt vett. – Nofret úrnőt nem szabad ezzel zavarni, csak aggódna. Beszéltem Aszurallal. A házamat őrizni és figyelni fogják, falai minden hüvelykjét, minden kaput; Nofret biztonságban lesz.

A bíró nyomában Szhufojjal lement a földszintre, a mosdóba. Levetkőztek és hideg vizet öntöttek a fejükre, majd illatosított, krémezett kendőkkel mosták le magukat. Mikor befejezték, visszatértek szobáikba, ahol a szolgák vászonköntösöket készítettek ki számukra a templomi raktárakból. Jött egy álmos szemű lány, hogy összegyűjtse a mosnivalót; olyan álmos volt, hogy Amerotkénak segítenie kellett kitalálni a szobából. Szhufoj lement és felhozott két kupa sört. Amerotke megszaglászta, és kijelentette, hogy jó, aztán leültek és egy ideig beszélgettek, fél

füllel hallgatva, ahogy a templom hangjai lecsendesednek. Amerotke felidézte a lángokat, ahogy Mafdet háza úgy égett, akár egy ünnepi tűzrakás. Bosszúból pusztították el, vagy volt valami, amit a gyilkos el akart tüntetni? Miért gyilkolták meg a parancsnokot ilyen kegyetlenül?

Kopogtattak az ajtón. Szhufoj lement, majd nyakában egy bőrtasakkal tért vissza.

– Egy templomi szolga hozta. Azt mondta, a tiéd, ajándék Impuki úrtól.

Amerotke kinyitotta a tasakot és belekukkantott. Elakadt a lélegzete, és kirázta tartalmát az ágyra. Kicsi, kemény viaszfigurák voltak, kettő nagyobb, mint a többi, durván kifaragott férfi- és nőalak. A másik három kisebb volt, mintha gyermekeket jelképezne.

– Vagy egy törpét – mormolta Szhufoj.

Amerotke torka kiszáradt, gyomra összeszűkült. Hitetlenkedve meredt a figurákra. Felemelte azt, amelyik felnőtt férfit ábrázolt. Barnásvörös volt, feje és szíve kis tüskékkel összeszurkálva.

– Vér és széklet – mormolta. – Egy átok – felkapta a bőrtasakot, melyből csillogó fekete szkarabeusz esett ki, rajta felismerhetően egy íjat tartó, térdeplő emberalak rajza. A mellette lévő papiruszdarabka sárga volt, töredezett szélű. Amerotke dühbe gurult és félrelökte, de Szhufoj felemelte és elolvasta a ráírt átkot.

– „Hajnalban, délben, este, éjfélkor, a Lélekfaló mindig az ajtóban ólálkodik. A folyó szörnye hatalmas állkapcsaival az árnyékod lesz, mögötte az Alvilág minden rémsége követi minden léptedet. A Vörös Vászon Úrnője rád veti véres árnyát”.

Mielőtt Szhufoj megállíthatta volna, Amerotke felugrott és kisietett, majd le a lépcsőkön. Kinyitotta az ajtót és kiment az éjszakába. Ahogy a hideg szellőtől kitisztult az agya, azonnal ráébredt, mekkora hibát követett el. Az orgyilkosok elősurrantak a sötétségből, az egyik balról, a másik jobbról támadt rá. Amerotke hátralépett és beleütközött egy, a falnak támasztott szőlőkaróba. Megragadta és megpróbált visszajutni az ajtóhoz, de a karó beszorult, és az egyik támadó már rá is támadt. Amerotke az öklével sújtott felé, a feketébe öltözött alak arcába vágott, amitől a támadó hanyatt esett, átzuhanva néhány virágcserépen. Amerotke megragadta a karót, mint egy lándzsát, és épp időben fordult meg ahhoz, hogy elhárítsa a második orgyilkos támadását, de ezúttal nem volt ennyire szerencsés. Csak a támadó jobb karját sikerült megütnie, és a gyilkos hátraugrott, de azonnal újra támadott, egyik kezében tőrrel, a másikban egy kis baltával. Amerotke halálos táncba kezdett, csak ellenfelére koncentrált és saját félelmére, miközben kétségbeesetten próbált hátrapillantani, hogy lássa, mi történt a másik gyilkossal.

Hirtelen érezte, hogy valaki meglöki hátulról, és Szhufoj, mint a parittyából kilőtt kő, kivágódott az ajtón és a másik orgyilkosra vetette magát, aki még mindig az esésből származó sérüléseivel volt elfoglalva. Amerotke semmit nem tehetett, hogy segítsen. Ellenfele előrelendült, tőrével döfött, míg másik kezében meglendítette a baltát. Amerotke kivédte a támadást. Az éjszakai levegő megtelt kiáltásaikkal. Amerotke figyelte, ahogy a feketébe öltözött figura balra, majd jobbra ugrik, szemei dühödten villannak. A mellkasa felé döfött a karóval, de támadója könnyedén hátraugrott és újra támadott. Amerotke balra akart ugrani, de megbotlott és fél térdre esett. Újabb alakokat vett észre és érezte, ahogy elborítja a kétségbeesés. Hiábavalóan ellenfele felé fordult, de a férfi balra ugrott és felé indult, mindkét kezében a kést markolva. Amerotke fel akart tápászkodni. Az orgyilkos rá akarta vetni magát, amikor a bíró megpillantott mögötte egy másik alakot. Egy buzogány emelkedett a magasba, majd csapott le az orgyilkos koponyájára. A támadó megtántorodott, eszméletlenül a földre zuhant.

Amerotke arrébb kúszott és a falnak dőlt. A kiáltozás abbamaradt. Szhufoj sietett felé botladozva, vászonköntösét vér borította, kezében kést tartott. Amerotke lehunyta szemét és megrázta a fejét. Érezte, hogy valaki megragadja a karját. Paszer volt az. A pap gyengéden nógatni kezdte, hogy álljon fel, majd bevezette a vendégházba és leültette a kis előcsarnokban, majd kiment. Szhufoj betámolygott, lekuporodott gazdája lábához, mint egy kutya. Amerotke

nem tudta abbahagyni a reszketést. Kezét a szája elé emelte, félt, hogy öklendezni fog. Odakint hangok harsantak fel, halk morgás, majd parancsszavakat kiáltottak. Paszer újra belépett és megállt Amerotke előtt.

– Uram, rosszul érzed magad? Kérsz egy kis bort?

Amerotke meg akart szólalni, de nem tudott. Paszer hangja mintha nagyon távolról jött volna.

– Sétálni indultam a ciprusligetben. Meghallottam a kiáltásokat és riadóztattam az őrséget – gyengéden megérintette Amerotke vállát. – Szhufoj sértetlen, de egész teste vérben ázik. Te nem sebesültél meg?

Amerotke megrázta a fejét.

– Az egyik orgyilkos meghalt – folytatta Paszer –, de a másik csak eszméletlen.

Amerotke kezébe temette az arcát.

– Csapda volt! – jelentette ki Szhufoj. – A gazdám kiszaladt az éjszakába, azt hitte, el tudja kapni azt, aki a bőrtasakot hozta. A nyomornegyedek egyik legrégebbi trükkje. Odakinn vártak rá, és ha nem megy ki, akkor bejöttek volna. Mindkettőnket meg akarnak ölni.

Ötödik fejezet

Amerotke gyorsan magához tért. Megmosakodott egy tál vízben, melybe Paszer apróra tört gyógyfüveket szórt. Megérkezett Impuki, vállán a magas rangú papokat megillető leopárdbőrrel. A főpap telve volt aggodalommal. Nem győzött elnézést kérni a támadás miatt, és többször is elmondta, hogy az őrök semmi szokatlant nem jelentettek. Ellenőrizte a bíró és Szhufoj sérüléseit, kijelentette, hogy az ijedségen kívül más bajuk nem esett, majd megöntözte őket szent olajjal és a vendégház ajtajára felírta az *Ankh* és *Sza,* Béke és Boldogság szavakat. Amerotke hallotta a sötétségben, ahogy a halott orgyilkos testét elvonszolják, azt pedig, akit Paszer leütött, kezelésbe vették. Impuki úr visszavonult, mondván, hogy beszélni akar az őrökkel. Egy szolga gyümölcslevet és ízletes, reszelt almával kevert diós süteményt hozott. Amerotke eltűnődött, nem kevertek-e bele valami nyugtató szert is.

Szhufojt nem zavarta különöseben, hogy megölt egy embert, és alig várta, hogy eldicsekedhessen harci tettével. A törpét ugyanakkor felháborította Amerotke bolond viselkedése.

– Ez a létező legrégebbi trükk – ismételte –, üzenetet hagynak valakinek, majd várják, hogy kijöjjön. Meg is ölhettek volna. Akkor nagyon dühös lettem volna rád.

Amerotke nevetett, és azt mondta, maradjon csendben, de hangosan eltűnődött azon is, miért nem küldtek több orgyilkost.

– Túl veszélyes lett volna – felelte Szhufoj. – Azt, hogy ketten besurrannak a sötétben, és várnak az alkalomra, még nem veszi észre senki.

– Miért nem lőttek nyíllal? – kérdezte Amerotke.

– A sötétben? – vetette ellen Szhufoj. – Ezek orgyilkosok. Párokban dolgoznak. Azt kell jelenteniük, hogy biztosan meghaltál, nem pedig hogy csak megsebesültél.

Paszer lépett az étkezőbe, mögötte templomi őrök vonszolták az elkábított orgyilkost. A fejét nagyjából bekötötték, köntösének felső részét letépték, kezeit összekötözték háta mögött. Térdre kényszerítették Amerotke előtt. A támadó középmagas férfi volt, a felsőtestén lévő sebhelyek alapján katona. Markáns vonású arcát tömpe orr és közel ülő, csillogó szemek jellemezték, ajkai úgy megdagadtak, hogy nem tudta becsukni a száját és kilátszottak elfeketült fogai. Bűzlött az olcsó olajtól, mellyel bekente magát. Sérülései és fogsága ellenére nem mutatott félelmet, csendesen egy himnuszt kezdett énekelni a Csend Úrnőjéhez.

– Válaszolni fogsz a kérdéseimre – kezdte Amerotke. Az orgyilkos harákolt és felé köpött.

Amerotke arcul ütötte.

– A szebauszok tagja vagy?

– Szet-keszum vagyok – a csontok összetörője.

– Miért vagy itt?

– Szetemut hozok – parancsot a mészárlásra.

– Ki küldött?

– A Khaitieu – a mészáros.

– Hol él a mészáros?

– A Kerhben – a sötétségben.

Amerotke sóhajtott. A rab orrhangon beszélt, a kelet-thébai tájszólásban. Nem volt hajlandó más kifejezéseket használni, mint amik a Halottak Könyvében szerepelnek. Amerotke úgy gyanította, katona, de tanult ember, talán bukott pap. Újra erősen arcul ütötte.

– Kezdjük újra. Ki vagy?

– A csontok összetörője vagyok – mondta gúnyosan a férfi. – Az árnyak lenyelője.

– Ezt találtuk – a rab mögött álló Paszer átnyújtott egy csiszolt fekete szkarabeuszt, amelyen egy íjat tartó térdeplő ember képe állt. – Ez volt nála és némi ezüst.

– Ki vagy te? – ismételte Amerotke a kérdést.

– Szem-en-szenf – vérivó.

– Vigyétek el – parancsolta Amerotke. – Őrizzétek alaposan. A Láncok Házába kell vinnetek – Paszerre nézett –, Maat templomába. Mondjátok meg Aszural parancsnoknak, hogy láncolja meg és állítson őrt az ajtaja elé. Csak Aszural adhat neki enni és inni.

Paszer talpra rántotta a rabot és kilökdöste a sötétségbe. Amerotke ült és hallgatta, ahogy elhalnak odakint a hangok. A pap rövid időn belül visszatért és megkérdezte Amerotkét, kér-e pálmalikőrt vagy pálinkát, hogy könnyebben elaludjon. Amerotke nem kért. Paszer azt mondta, őröket állít a ház köré.

– Biztos vagy benne, hogy nem kérsz semmit inni?

– Nem, nem – mosolyodott el Amerotke. – Nem kérek az Álmok Szigetéről származó poraidból sem – kinyújtotta kezét, és Paszer megfogta. – Hálás vagyok a segítségedért. Az életemet köszönhetem neked.

– A szerencsén múlt – felelte Paszer. – Nem tudtam elaludni, talán nekem van szükségem a likőrre! – a lépcső felé intett. – Aludj jól, nagyobb biztonságban leszel itt, mint az Isteni Úrnő palotájában – ezzel távozott és becsukta maga mögött az ajtót.

Szhufoj beszélgetni akart, de Amerotke túl fáradt volt, felment a lépcsőn szobájába. Levetette köntösét, egy szál ágyékkötőben letérdelt, szemeit lehunyta, kezeit kitárta és imádkozott az Igazság Úrnőjéhez saját magáért, barátaiért és háza népéért.

Amerotke sokáig aludt. A korai órákban felzavarta a jószág bőgése és a különböző szent állatok hangjai, ahogy a szentélyekbe és kápolnákba vitték őket a reggeli áldozathoz. Amerotke félálomban feküdt. Érezte az áldozati tüzek füstjét, a vér és az égő hús bűzét. Hallotta kint az őrök hangját, megnyugodott és újra álomba merült. Alaposan benne jártak már a délelőttben, mire teljesen felébredt. Megmosakodott és sietve felöltözött a templomi mosodákból elhozott ruhájába. Gyönyörű nap volt, hűvös szellőtől hajladoztak a virágok és a fák ágai, ezért ő és Szhufoj úgy döntöttek, odakinn fogyasztják el reggelijüket, a szikomorfa ágai alatt, míg a közelben gazellák legelésznek. A szolgák sört, sült fürjet és mézzel édesített kenyeret hoztak nekik.

– Mit gondolsz, hogy jutottak be az orgyilkosok? – kezdte Szhufoj.

Amerotke oldalra hajtotta fejét, hallgatta a távolból ideszűrődő éneket. A kórusok próbálták a Nagy Anyához, „Ozirisz védelmezőjéhez, Széth legyőzőjéhez” szóló himnuszokat egy

felolvasópap irányítása alatt. Amerotke hallgatta az énekelt sorokat arról, hogy Ízisz „a varázslat úrnője, az ügyesen forgó nyelvű, kinek beszédében sosincs hiba, ki hatalmasabb tízezer katonánál, okosabb millió írnoknál.”

– Kérdeztem valamit! – Szhufoj meglengette tenyerét gazdája arca előtt.

– Mindenre mondom, ami szent, Szhufoj, nem tudom! – csattant fel Amerotke. – Könnyű átmászni egy falon, biztosan tudták, hol vagyunk.

A további vitát Impuki úr, Thena úrnő és Paszer érkezése akadályozta meg. Ragyogóan festettek rojtos köntöseikben, melyet Ízisz szent színes övével kötöttek meg. A szolgák párnákat hoztak, hogy leülhessenek a fűbe. Thena úrnő megkérdezte, hogy aludtak, Impuki pedig újfent elnézést kért a támadásért.

– Imádkoztam értetek ma reggel – jelentette ki. – Miután ételt hagytam a szentélyben a Nagy Anya oltára előtt. – Hangja cinikussá vált. – Miután befejeztem, alaposan összeszidtam az őröket. Persze szabadkoztak és Mafdet halálára hivatkoztak. A falakat őrzik, de vannak helyek, amelyeket nem.

– Az orgyilkosok honnan szerezhettek tudomást erről? – kérdezte Szhufoj. – Valakinek el kellett árulnia nekik.

Impuki a törpére meredt és megrázta a fejét.

– Erre nem tudok válaszolni.

– És a tűz? – kérdezte Amerotke.

– Talán ugyanezek a behatolók okozták – felelte Impuki. – Nem baleset volt. Legalább két tömlő olaj kellett hozzá. Minden porrá égett. Küldtem egy üzenetet az Isteni Házba – hangja elhalt. – Mi mást tehetek még?

Amerotke Impuki okos arcát tanulmányozta, az éles szemeket és gúnyos ajkakat. A bíró nem mutatta ki gyanakvását. Szhufojnak igaza volt: a templom magas falait őrizték, és nehéz volt megmászni őket. De még ha a falon könnyen át is másztak volna, a betolakodó azt kockáztatta, hogy belefut egy őrszembe vagy meglátják egy őrhelyről. A két támadónak olajostömlőket is kellett hozniuk és szerezniük valahonnan egy fáklyát vagy lámpást, hacsak nem hoztak magukkal parazsat egy edényben. Impuki felpillantott egy légyfelhőre, amit a szellő sodort feléjük, és olyan arcot vágott, mintha nem lenne hajlandó többet mondani. Mellette Thena úrnő a nyugalom és kecsesség megtestesülésének tűnt, köntösét kék fajansztű fogta össze, fülbevalója és nyakéke hozzáillő volt. Hatalmas emberek, gondolta Amerotke. Az orgyilkosokra gondolt, a sírrablókra és a rejtélyekre, melyekkel szembesült. Théba nagyobb templomainak főpapjai is rendelkeztek királyi pecséttel vagy kartussal, és lepecsételhettek vele dokumentumokat vagy árukat, hogy zavartalanul haladjanak át az ellenőrzéseken vagy a határon. Lehetséges, hogy a borzalmas rablások mögött olyasvalaki áll, mint Impuki, egy magas rangú tisztségviselő, egyike azoknak, akik „a Fáraó Barátja” és „a Király Szavainak Őre” címeknek örvendhettek, a királyi kör egyik tagja?

Impuki gyors pillantást vetett Amerotkére.

– Gondterheltnek tűnsz, uram.

– Az vagyok – mondta egyetértőn Amerotke. – És gyanakszom. Szeretnék körbesétálni a templomban, szeretném meglátogatni az Alkonyat Házát – összedörzsölte ujjait. – Szeretném tanulmányozni a falakat és kapukat.

– Ne hagyd el a templomot őr nélkül – szólt közbe Paszer. A füvet tépkedte ültében, mintha nyugtalan lenne. Sima, nőies arca és viselkedése ellenére úgy tűnt, képtelen nyugton maradni.

Mindig ilyen fáradhatatlan vagy, gondolta Amerotke, vagy valami nyugtalanít?

– Nagyon elfoglalt vagyok – Paszer sötét szemei mosolyogtak, mintha olvasott volna Amerotke gondolataiban. – Olyan sok teendőm van, és olyan kevés időm mindenre. Magtárakat

kell ellenőriznem, betegeket meglátogatnom, zarándokokkal találkoznom, feljegyzéseket készítenem.

Amerotke bólintott. Megpróbálta emlékezetébe idézni, mióta főpap Impuki. A nevét természetesen már régebben is hallotta, és messziről látta is. Biztos volt benne, hogy az Isteni Úrnő atyja, Tuthmószisz nevezte ki. Nem volt-e Impuki sokkal híresebb orvosi szakértelméről, mint az Istennő iránti imádatáról?

– Mindig Ízisz templomában éltél? – kérdezte Amerotke.

– Ifjúkorom óta – Impuki megveregette Thena úrnő kezét. – Itt találkoztam a feleségemmel. Az Anya szobra előtt esküdtünk meg, ó – felhunyorított az égre –, nagyjából tizenöt éve.

– Vannak gyerekeitek?

– Voltak – Thena úrnő arcvonásai megkeményedtek, hangja megbicsaklott. – Voltak gyermekeink, uram, amíg a járvány el nem vitte őket. Sem ima, sem tömjén, sem áldozat nem tudta megmenteni őket. Gyönyörűek voltak – Thena szemében könnyek jelentek meg. – A fiú hétéves volt, a lány négy. A láz hirtelen jött, és éles, heves köhögés követte. Minden percben mellettük ültem, a férjem minden tudását felhasználta. Mintha az eső zuhogását vagy a nap sütését akartuk volna megállítani. Elmentek a mi kicsikéink – hangja megtört, úgy sütött belőle a fájdalom, hogy Amerotke keserűen megbánta, hogy feltette a kérdést.

– A sírunkban fekszenek a folyón túl, az Örökkévalóság Házában – a hasára helyezte a kezét. – Nekem nem lehet, nem lesz több gyermekem. Még a Nagy Anya sem tudta megmenteni őket.

Amerotke éles pillantást vetett rá. Volt valami nyugtalanító a hangjában és a szavaiban. Sose hallott még egy papnőt ilyen keserűen beszélni az istenségről, akit szolgált. Sietve Impukira nézett, de ő lehajtott fejjel ült, Paszer pedig a távolba nézett, mintha figyelmét magára vonta volna az a vörös gébics, ami hegyes csőrével turkált a fűben. Vajon ezek az emberek igazán hittek az istennőjükben? Voltak idők, mikor Amerotke más hivatalnokokkal együtt állt Amon-Ré temploma legbelső szentélyének előcsarnokában, a sötét oszlopcsarnokba csak halványan szűrődött be a fény. Gomolygott körülöttük a tömjénfüst, a sötét ürességben visszhangzott a papok kántálása. A mindent látó, mindig csöndes Amon-Ré! Amerotke gyakran tűnődött, vajon az istenek nem mások-e, mint pár darab fa és agyag, a kétségbeesetten válaszokra vágyó emberi szív találmányai.

Összerázkódott és magához tért tűnődéséből. Szhufoj kíváncsian nézte. A bírónak kedve lett volna megcsípnie magát. Egy pillanatra úgy tűnt, mintha már nem a harmatos fűben ülnének, élvezve a virágok illatát és az étel ízét.

– Sajnálom – mentegetőzött Thena úrnő. – Néha, egy ilyen napon, mint ez, visszajönnek az emlékek.

– Paszer a fiunk – próbálta Impuki felvidítani a hangulatot. – Örökbe fogadtuk. Bebizonyította, hogy ügyes és okos. Bemutattuk őt a fáraónak, aki megmutattta neki arcát és kegyeibe fogadta.

– Nagyszerű mester nyomdokaiba léptem – Paszer előrehajolt és átkarolta Impuki vállát, aztán zavartan felnevetett és felállt. – Amerotke uram – Impuki és Thena úrnő is felálltak. – Szeretnéd, ha valaki körbevezetne a templomban?

– Nem, nem – felelte a bíró. – Körbenézhetek egyedül, amerre szeretnék?

Impuki kinyújtotta kezét.

– Egy feltétellel: hogy nem hagyod el a templomkerületet, és nem lépsz be egyedül a nagy udvarra.

Amerotke megfogta a főpap kezét, és megígérte, hogy nem fog. Ült, és nézte, ahogy hárman elsétálnak. Paszer ment középen, fogva örökbefogadó anyja és apja kezét.

– Nem hiszem, hogy örültek a kérdéseidnek – Szhufoj elővette táskájából a fekete kődarabot,

amit előző nap mutatott Amerotkénak. – Ami azt illeti, gazdám, nem hiszem, hogy kedvelnek!

Amerotke az ajkát harapdálta, és figyelte, ahogy azok hárman egy oszlopos bejáraton át belépnek a templomba.

– Arra vagyok kíváncsi – felelte –, mint mindig, amikor papokkal találkozom, hogy vajon tényleg hisznek abban, amit prédikálnak? Thena úrnő érthetően keserű.

– Lehet, hogy gyilkosok?

– Mindannyian gyilkosok vagyunk, Szhufoj, papok, bírók, gyógyítók: a gondolatainkban megöljük egymást. A különbség csak annyi, hogy egyesek a valóságban is megteszik – felállt és lesöpörte a morzsákat. – Ezért vagyunk itt. Négy templomi lány eltűnt. Impuki uramnak valószínűleg igaza van, a holttestüket talán itt temették el. Mafdetet, az őrségparancsnokot meggyilkolták, Nethba úrnő pedig úgy véli, apját átsegítették az Örök Nyugatra, a Távoli Horizonton túlra.

– Te nem hiszed ezt, ugye? – Szhufoj felkelt, úgy tartva napernyőjét, mint valami hivatali jelképet; a fekete követ visszacsúsztatta zsebébe.

– Nem, én nem – értett egyet Amerotke. – Természetes halállal halt meg. Csak szeretném tudni, hogy egy ilyen értelmes hölgynek hogy jut egyáltalán az eszébe, hogy az apját megölték egy olyan helyen, mint ez. De gyere, Szhufoj – vigyorgott le a törpére –, amikor utoljára jártam ebben a templomban, még akkora sem voltam, mint te!

Átsétáltak a füvön, el a fáktól. Amerotke megtalálta a falat, melyen az orgyilkosok feltehetően bemásztak, és alaposan szemügyre vette. Látta, hogy néhol fák és bokrok takarják, ciprusok, pálmák és valóságos kisebb gyümölcsöskertek. Olyan sokáig követte a falat, ameddig csak tudta, míg el nem érte a másikat, ami a templom kertjeit elválasztotta a mögötte lévő udvartól.

– Ezen kellett átmászniuk – magyarázta.

– Miért nem a túlsó oldalon? – kérdezte Szhufoj.

– Az túl messze van – magyarázta Amerotke. – Nem néztem át a templom tervrajzát, de ezen a falon átmászva eljuthattak Mafdet házáig és a vendégházig is. Vannak ligetek és gyümölcsöskertek, ahol el lehet rejtőzni éjszaka.

A templomi őrökre mutatott, akik az árnyékban lézengtek.

– Náluk fáklya van, tehát könnyű észrevenni őket. Mégis kell, hogy legyen egy áruló, aki információkkal látta el a gyilkosokat. Kíváncsi vagyok, ki lehetett az.

Elhagyták a kerteket és beléptek egy nagy, kövezett udvarra, aminek három oldalán kétemeletes épületek álltak vakító fehér mészkőből. Az udvar közepén szökőkút állt, melyet farkán álló hatalmas hal formájára faragtak, és a hal szájából lövellt ki a víz. Alatta a medencében lótuszok virágoztak, a fehér lótusz szirmai kinyíltak a napfényben, a kék azonban elrejtőzött a víz alatt, és majd csak este nyílik. Az udvar megtelt a virágok illatával. Amerotke érezte a növények illatát is, a borsmentáét, avokádóét, mandragóráét és százszorszépét. Megállított egy szolgát és az épületek felől érdeklődött. A férfinak feltűnt Amerotke hivatali gyűrűje, és sietett válaszolni. A szemben lévő hosszú épület az Alkonyat Háza, mondta.

– A másik kettőben – tette hozzá – a raktárak és kezelőhelyiségek vannak. Óhajtod, hogy megmutassam?

Amerotke megrázta a fejét. Átvágott az udvaron, Szhufoj követte, napernyőjével kopogtatva a kövezeten. A törpe legszívesebben hírnökként közhírré tette volna gazdája érkezését, de mint Amerotke rámutatott, ez a gyógyítás helye volt, és a csend kiváló orvos.

Az Alkonyat Háza elegáns, de nyüzsgő helynek tűnt. A padló csiszolt fából készült, a meszelt falakat Íziszt ábrázoló képek és hozzá szóló imák díszítették. Kis előszobán át lehetett bejutni a főorvos-paphoz, aki felállt, hogy üdvözölje Amerotkét. Elmagyarázta, hogy a földszinti kis helyiségekben a súlyosabban beteg páciensek laknak, a fentiekben pedig az irgalomra szorulók.

– Kicsodák? – kérdezte Amerotke.

– Az irgalomra szorulók – a pap arcán mosoly jelent meg. – Elfelejtetted már, Amerotke uram? Bármely férfi vagy nő, aki betegségben szenved – amíg nem fertőző betegség –, eljöhet Ízisz szobrához a Virágok Udvarába, hogy a segítségünket kérje, és mi nem utasíthatjuk vissza.

Amerotke bólintott. Megfeledkezett erről a szokásról, bár elég elterjedt volt, mivel Théba szegényei közül is sokan vágytak gyógyulásra.

Az öreg pap átkísérte őket a földszinti folyosón. Szűk kamrákon haladtak át, vászonfüggöny mögött mindegyikben ágy állt, mellette kis asztal és szék. Minden szoba egyforma volt, a falakat és a padlót alaposan bedörzsölték valami gyógyfüves oldattal, aminek olyan erős szaga volt, hogy minden más szagot elnyomott. Minden ágy fölött nagy, nyitott ablak engedte be a fényt és a friss levegőt. A templom fiatal papnövendékeinek sok dolga akadt, ápolták a különböző betegségekben szenvedőket, bár a főorvos csendesen elmagyarázta Amerotkénak, hogy akiket itt ápolnak, nagyon kevés esélyük van a felépülésre. Ezután felkísérte őket az emeletre, a „hosszú terem”-be, egy magas mennyezetű helyiségbe, melynek két oldalán összecsukható ágyak álltak az ablakok alatt. Minden ágyat egy asztalka választott el szomszédjától, mindegyik asztalkán ugyanolyan szobor állt: a Hóruszt szoptató Íziszé. A padlót olyan fényesre csiszolták, hogy tükörként csillogott. A falakat fehérre meszelték, díszítésül csak az Íziszhez írt himnuszokból való idézetek szolgáltak a fekete gerendájú mennyezet alatt. A helyiség mindkét végében egy-egy írnok ült egy asztal előtt. A tisztaság és fény, az olajok és gyógyfüvek illata ellenére Amerotke érezte, hogy a halál helyén jár. Az ágyakban fekvő embereket elrejtették előle a vastag vászonfüggönyök, melyek a portól és legyektől védték a betegeket. Egy fiatal, mindössze ágyékkötőt viselő inasfiú időnként egy rózsaszínbe hajló árnyalatú strucctollas legyezőt lengetve lassan végigsétált a termen, hogy illatosítsa a levegőt. Látogatók nem voltak a helyiségben. Amerotke megpillantotta egy-két ágyban fekvőnek az arcát. Öregemberek és öregasszonyok voltak kócos hajjal, bőrüket az öregkor fekete foltjai pettyezték.

Ahogy lassan végigsétált a termen, Amerotke kezdett meggyőződni arról, hogy Nethba úrnő apját nem gyilkolhatták meg egy ilyen helyen. Elért a terem végéig, és éppen meg akart fordulni, mikor meglepetten hallotta, hogy valaki a nevén szólítja. Gyorsan körülnézett. Éppen egy visszahúzott függönyű ágy mellett haladt el. A benne fekvő öregember felemelte fejét és félrelökte a párnázott fejtámaszt. Fogatlan szája, csontos, beesett arca ismeretlennek tűnt, de mosolygó szemében volt valami ismerős.

– Nagy bíró úr, nem emlékszel rám?

Amerotke az ágyhoz sétált és leült. Az öregember megpróbált felülni, de ez túl nehéznek bizonyult, így csak Amerotke felé fordult, hogy csontvázszerű ujjaival megragadhassa a kezét. Bőre forrónak és száraznak érződött.

– Amerotke?

A bíró bólintott.

– Imer vagyok.

Amerotke lehunyta a szemét.

– Nem emlékszel a favágóra? A nagyapád házánál, Thébától északra? Ott vágtam a fát, készítettem neked egy fakardot és vittem neked egy fából készült kis kocsit.

Amerotkénak elakadt a lélegzete. Nem hitt a fülének. Emlékezett Imerre, aki már akkor is öregember volt.

– Elmúltam már nyolcvanéves is – Imer megnyalta kiszáradt ajkát.

– Hogy ismertél fel? – kérdezte a bíró.

– A járásodról, az arcodról – mosolyodott el Imer. – Láttam, ahogy errefelé sétálsz, közben magad előtt lóbálva a kezeidet, és a szemeid... mindig azt mondtam, kedves szemeid vannak.

Hallottam a történeteket rólad: hogy léptél be az Élet Házába és hogy váltál nagyszerű bíróvá. Mindig mondtam az embereknek, hogy ismerlek, de sosem hitték el.

– Beteg vagy? – kérdezte Amerotke.

– Csak öreg – nevetgélt Imer. – Semmi bajom nincs, csak az öregség.

– Tehetek érted valamit? – Amerotke válla fölött hátrapillantott az orvos-papra, aki alig észrevehetően megrázta a fejét.

– Egyvalamit megtehetsz.

Amerotke lepillantott az öregre.

– Nem fogok becsempészni neked egy nőt, Imer, bár tudom, mindig odavoltál értük.

Imer nevetett, de nevetése köhögőrohamba fulladt.

– Szeretnék egy jó nagy kupa bort – suttogta. – Amit egy templomi lány szolgál fel. Egy igazán nagy kupával, és mellé egy darás süteményt. Akkor boldog emberként indulok a Távoli Nyugatra.

– Megnézem, mit tehetek – Amerotke megcsókolta az öreg feje búbját, felállt és távozott. Az ajtóban megfordult.

– Mielőtt még kérdeznéd, Amerotke úr – szólalt meg az idős orvos –, Imer meg fog halni, három vagy négy napnyugtát érhet még meg. De megígérem neked, hogy még ma este előtt megkapja a kupa bort és a darás süteményt – az orvos elvigyorodott –, amit egy templomi lány szolgál fel neki.

– Ez esetben – Amerotke megfogta az orvos kezét –, nem csak nagy tudású, hanem jólelkű is vagy. Megdicsérlek ezért.

Távozni akart, de visszafordult.

– Mi fog történni Imerrel? Úgy értem, hol temetik el? Milyen szertartással?

– Ízisz templomának saját mauzóleuma van a Níluson túl. Mi az Irgalom Isteni Házának hívjuk. Imert nem fáraóhoz illő pompával temetjük majd el ugyan, de tisztességes temetéssel küldjük Ozirisz istenatya karjaiba.

Amerotke köszönetet mondott és elhagyta az Alkonyat Házát. Megkérte Szhufojt, hogy menjen és nézzen körül Mafdet házának üszkös romjai között. Figyelte, ahogy a kisember elsiet. Úgy tervezte, szétnéz a nagy templomegyüttesben, bár a Halottak Házát kihagyja. Először megtisztította magát, vizet fröcskölt egy kőmedencéből kezeire és arcára, majd meglátogatta a kisebb szentélyeket, a melléképületeket, a templom raktárait és magtárait. Körbejárta a nagy gazdasági épületeket, ahol az istennőnek szentelt nyáj élt, ellátogatott az Ezüst Házába, ahol a templom feljegyzéseit vezették és kincseit tárolták, majd a Háború Házába, egy nagy területen elhelyezkedő, kaszárnyaszerű építménybe, ahol a templom csapatai laktak és ahol a fegyvereket tárolták. Lenyűgözte a nyilvánvaló gazdagság és fényűzés. Rájött, hogy egy olyan embernek, mint Impuki, minden lehetősége megvan arra, hogy megszervezze a királysírok kirablását: volt hely, ahol tárolhatta a zsákmányt, és volt elég tekintélye ahhoz, hogy elküldhesse fel a Níluson vagy a határokon túlra. Nem gyanakodott Impukira; a főpap csak képviselője volt fontos tisztségviselők egész seregének, akiknek megvolt a vagyonuk és a tekintélyük ahhoz, hogy ilyen szentségtörő rablásokat hajtsanak végre.

Amerotke üldögélt kicsit egy pálma alatt, és egy kupa gyümölcslevet kortyolgatott, amit szolga hozott; az illető nagy tál ínycsiklandozó illatú italt vitt körbe a templomudvarokon, nyakában egy zsinóron poharak lógtak. Amerotke, míg üldögélt, azon gondolkozott, ki lehet a Khetra, a figyelő, aki ismeri a királysírokba vezető rejtekutakat és még orgyilkosokat is tud küldeni egy templom szent területére. Megitta a gyümölcslevet és továbbindult. Távol maradt a magasba törő, rézzel borított cédrusfa oszlopoktól, melyek a nyilvános csarnokba vezettek. Ott gyűltek össze a zarándokok, hogy imádkozzanak és felbéreljenek egy kápolnapapot, hogy

mondjon imákat a holtakért, vagy a Fül egyik papját, hogy meghallgassa bűneiket. A falak mögül állandóan hallatszott az alapzaj, mint egy hatalmas méhkas zümmögése. A mai nap szerencsés nap volt, Bész házi isten ünnepnapja, ezért rengetegen jöttek el, hogy kérvényt nyújtsanak be vagy csak nézelődjenek, megérintsék a szent falfestményeket vagy a fáraó szent rendeleteit, melyeket a templomban található számtalan sztélére véstek. Mindenféle rangú és rendű papok tömege járt körbe, arcuk és fejük, melyről még a szemöldököt is leborotválták, csillogott az olajtól, ruházatuk egyszerű vászontunikából vagy gyönyörű, redőzött köntösből állt.

Amerotke visszatért a kertekbe, ahol egy sor satnya, virágzó bokor mögül lányhangok éneklését, tamburinok hangját és szisztrumok csörgését hallotta. A kerttel határos volt az Élet Háza, a templom iskolája, és a Fény Háza, ahol a templom zenészeit képezték. A kert közepén egy lótuszokkal teli rituális tavacska kék vizének csillámló négyszöge körül ott álltak a templomi heszetek. Éppen befejezték a zenélést és Thena úrnő köré gyűltek. A főpapnő trónszerű széken ült, melyet ugyanazok a szolgák hoztak ki, akik most napernyőt és nagy strucctollas legyezőket tartottak fölé. Az érkező Amerotkét kiáltások és hangos kuncogás üdvözölte. Thena úrnő csendet parancsolt, Amerotke pedig bemutatkozott. A lányokat éppen arra tanították, hogyan ékesítsék magukat, a kövezett aljú tavacska körül bronztükrök, illatszeres üvegcsék, arckrémek, száj- és szemfestékek hevertek. Ezeket eltakarították és hellyel kínálták Amerotkét Thena úrnő mellett.

A csapat tizennégy és tizenhét év körüli lányokból állt, mindannyian redőzött köntösöket vagy szorosan a testükre simuló ruhát viseltek, hibátlan, puha bőrüket aranypor borította. Némelyiküknek Íziszt ábrázoló tetoválás díszítette vállát és karját. Mindannyian csillogó ékszereket viseltek, bájos arcukat csaknem eltakarta sűrű, illatos parókájuk, melyeket fejpánt tartott a helyén. A bíró észrevette a felé villanó szemeket és a felé szálló parfümfelhőt, a kecses kezeket és festett körmöket. Zavartan elmagyarázta, miért jött, és ahogy társaik eltűnéséről beszélt, a lányok arcáról lehervadt a mosoly, kuncogásuk abbamaradt. Thena úrnő bátorította őket, hogy beszéljenek, de nagyon keveset tudtak mondani. Nem tudtak semmiről és nem értették, mi történt. Amerotke egyre csak ugyanazokat a halkan elsuttogott válaszokat kapta. Nem úgy tűnt neki, mintha bámelyikük is hazudott volna, nem próbálták félrevezetni, szívesen fecsegtek, és nem örültek, amikor távoznia kellett, a négy lány hátborzongató eltűnése azonban teljes rejtélynek tűnt számukra.

Amerotke köszönetet mondott Thena úrnőnek és a heszetkórusnak, azután távozott. Végigsétált egy oszlopcsarnokon és megnézte a vízórát, ami egy Thot szent páviánjaival díszített vázából állt. A vízszint a tizenharmadik vonal alá csökkent; ideje volt távozni. Ahogy visszaindult a vendégházba, áthaladt egy meglehetősen piszkos udvaron, melynek közepén nem működött a szökőkút. A falakat Ízisz isteni életéből vett jelenetek díszítették. A durván kidolgozott festmények egy téma köré összpontosultak: Széth, Ízisz, Ozirisz és Hórusz csatájára. Az egyik jeleneten Ízisz Ozirisz összezsugorodott heréit tartotta kezében, miután férje holttestét feldarabolta vörös hajú fivére, Széth. A többi festményen ugyanez a téma ismétlődött: az isten férfiatlanítása, magvának kiömlése.

– Mafdet! – kiáltott fel Amerotke. Az őrség parancsnokát megátkozták azzal, hogy kivágták a szívét és levágták heréit. Kegyetlen módja annak, hogy valakit megöljenek és örök kárhozatra ítéljenek. Lehetséges, hogy bosszúból történt, vagy azért, hogy megbüntessenek egy katonát, aki esetleg megsértette Ízisz szent törvényét?

– Vagy csak képzelődöm? – suttogta Amerotke. A kiherélés elterjedt módja volt az ellenség meggyalázásának. Katonai kiképzése alatt több ilyen rettenetes jelenetnek is tanúja volt kinn a Vörös Földön.

Gondolataiba mélyedve továbbsétált, míg el nem ért a vendégház kertjébe, ahol Szhufoj várta a nagy szikomorfa árnyékában. A kisember odaszaladt hozzá és kezébe nyomott egy fekete

szkarabeuszt. Bár megégett és megrepedt, de Amerotke még látta rajta a térdeplő íjász halvány körvonalait.

– A hamuban találtam – kürtölte világgá Szhufoj. Sebhelyes arca összemaszatolódott a koromtól. – Alacsony vagyok, közelebb a földhöz. A szkarabeuszokhoz van orrom – viccelődött.

Amerotke megfordította a kődarabot. Megégett és megrepedezett a tűzben. Véletlenül vagy szándékosan hagyták ott a szebauszok? Mafdeté lett volna? Lehet, hogy a veterán tagja volt a szebauszoknak, és azért halt ilyen borzalmas halált, azért gyújtották fel a házát, mert a könyörtelen banda bosszút akart állni rajta? Amerotke visszaadta a szkarabeuszt Szhufojnak, aki a zsebébe süllyesztette.

– Mafdet a szebauszok tagja volt? – kérdezte Szhufoj.

– Talán – Amerotke elhallgatott, mikor Paszer kilépett egy oszlopokkal körülvett ajtón.

– Bíró uram, megérkezett a kíséreted. Az Isteni Úrnő azt parancsolta, hogy mivel támadás ért, nem járkálhatsz a városban testőrök nélkül.

Amerotke és Szhufoj a kis helyiséghez siettek, melyet a kertet a templom központi részétől elválasztó magas fal kapusfülkéjéhez építettek. Omendap tábornok várt rájuk teljes harci díszben, bőr mellvértjét csillogó láncing takarta, ágyékkötőjét vörös rojtok díszítették, lábát térdig érő menetelőcsizma takarta. Mögötte az ajtóban veteránok gyülekeztek, a Király Bátrai a Szent Csapatból, Egyiptom legerősebb ezredéből, amely az Isteni Házat őrizte. Omendap megragadta Amerotke kezét. Indulásra készen állt. Elmagyarázta, hogy maga az Isteni Úrnő rendelte őt Amerotke mellé.

Vártak, míg Impuki és Thena úrnő is megérkeztek, utána Amerotke elbúcsúzott és távozott. A Szent Csapat hosszú pajzsokkal és tűhegyes lándzsákkal felfegyverkezve védőgyűrűbe vonta. Áthaladtak a templomudvaron, mely megtelt kérvényezőkkel és zarándokokkal, akik a hatalmas szobrok köré gyűltek vagy a szent szökőkutaknál várakoztak, hogy megtölthessék korsóikat. Mind félreálltak, utat nyitottak a Szent Csapat zászlóvivőjének, aki magasba emelte a zászlót, amelyen arany háttéren Amon-Ré jelvénye, a vörös kosfej díszelgett. A csapat átvonult a magasba törő pülónok között, le a meredek lépcsőkön, majd ki a város forró porába és bűzébe.

Az utcákon és tereken embertömeg tolongott. Amerotke menet közben elhaladt a város jellegzetes jelenetei mellett: egy fa alatti széken borbély ült és hangos kiáltásokkal igyekezett odacsalogatni a vendégeket, egy hordozható hússütő mellett a szakács vitatkozott egy gyümölcsárussal. Amerotke úgy érezte, mintha hintón utazna, védve mindentől. Kicsit szédült, most, hogy a templom nyugalma után kilépett a zajos forgatagba, Szhufoj azonban nagyon élvezte, és úgy szaladt előre, mint egy kisfiú a tanítás vége után.

– Jól ismerted Szuten tábornokot? – Amerotke elhatározta, hogy beszélgetést kezd Omendap tábornokkal.

– Tanúskodtam a bíróságon is. Természetesen ismertem.

Amerotke kihúzott ruhájából egy legyezőt és legyezni kezdte magát.

– A lényegre térek – jelentette ki. – A halála rejtély – szünetet tartott. – Lehetséges, hogy Szuten maga vitte a kígyókat a tetőteraszra, hogy szembenézzen félelmeivel, ahogy a katona, aki fél a víztől, víz alá bukik, hogy leküzdje félelmét?

– Lehetséges! – Omendap megvakarta arcát aranyozott végű sétapálcájával. – Szuten nagyon bátor volt, ha harci kocsin üldöztünk valakit, mindig ő hajtott legelöl, ő volt az első, aki megölt valakit az ellenségből. Csatában vérszomjas volt, akár egy párduc. Gyakran beszélt arról, mennyire nem szenvedheti az őt gyötrő rémálmokat.

– És a feleségéről mit tudsz?

– A tábornok nagyon szerette Lupherna úrnőt, és ő is szerette a tábornokot.

– Mi a helyzet Hebivel?

– Bármelyik tábornok háztartásában találhatsz hozzá hasonlót. Őszinte, hűséges inas.

– És Menna írnok?

– Jó szállásmester volt, maga is katona, és elkötelezett híve volt gazdájának. Bár, tudod, nem valami értelmes ember. Szuten többször javasolta előléptetésre – Omendap horkantott –, de Menna mindig megbukott a vizsgákon. Egykedvű, jó ember, de képzelete az nincs sok.

Amerotke kipillantott a katonák gyűrűjén át. Mintha egy feketébe öltözött alakot látott volna – de úgy vélte, csak képzelődött.

– A rab biztonságban van? Tudod, akit elfogtak!

– Ó, tudok róla mindent. Aszural majd vigyáz rá. Ne felejtsd el, Amerotke, Aszural velem szolgált egykor. Többek között nekem is köszönheti, hogy kinevezték a templomba. Szuten sem volt más: született vezető, még azután is törődött embereivel, hogy visszavonultak a hadseregtől. Megszervezte a veteránok testvériségét, tagja volt Nadif is, a medzsai tiszt, akit először hívtak oda, miután Szutent megölték. Egész Thébában gyakoriak az efféle gyűlések. Találkoznak, hogy lakomát rendezzenek, emlékezzenek a régi dicső napokra. Együtt építkeznek a nekropoliszban is – Omendap felemelte kezét. – Egy pillanat, és eszembe jut a nevük. Ó, igen, hetiknek hívják magukat.

– Ez füstöt jelent.

– Ilyennek látják magukat ezek az öreg katonák: a tűz már kialudt, de a füst megmaradt, ma még itt van, de holnapra eloszlik. Nos, bíró uram, biztosan örülsz, hogy hazatérhetsz.

– Még nem megyek haza – Amerotke megragadta Omendap karját. – Először szeretnék látogatást tenni Szuten házában. Nem, ne tiltakozz. Ideje látnom a helyet, ahol meghalt.

Omendap nem utasíthatta vissza. Nyugat felé indultak, át a pénzváltók negyedének poros, pálmákkal szegélyezett utcáin, majd ki az Elefántcsontkapun. Követték a Nílus partján végigfutó sugárutat, parasztok és kézművesek poros, napégette falvain haladtak át, majd elértek az úthoz, ami a folyó és a városfal között vezetett a Hatalmasok villáihoz. Mikor elérték Szuten palotának is beillő udvarházát, gyorsan be tudtak jutni az alaposan őrzött bejáraton egy buja kertbe, ami Amerotkét saját kertjére emlékeztette zöld üdeségével, szökőkútjaival, medencéivel, virágágyásaival és bokraival. Odabenn még több katona gyülekezett, őrizték a lugasokat, kerti lakokat és ligeteket. Amerotkének eszébe jutott parancsa, mely szerint Hebit házi őrizetben kell tartani; ezek a katonák gondoskodnak róla, hogy ne távozhasson.

Menna sietett üdvözlésükre egy kerti ösvényen. Térdig érő köntöst viselt, vállára színes köpeny borult. Sűrű fekete haja füléig ért. Közelről Amerotke szemügyre tudta venni vaskos parasztarcát, kemény tekintetét, határozott vonalú ajkát, kiugró állát. Mögötte Hebi állt egyik lábáról a másikra, szeme és arca nyugtalanságról árulkodott, ahogy köntösén az ételfoltok is. Menna meghajolt, üdvözölte Amerotkét, és azt mondta, Lupherna úrnő visszavonult szobájába és orvosa álomport adott neki. Amerotke viszonozta a köszönést, visszautasította a frissítőt, amivel kínálták, és látni kívánta a tetőteraszt. Menna átvezette a fogadócsarnokon. A színes oszlopok és festmények, az elegáns berendezés és a rojtos párnák ellenére a helyiség komornak tűnt. Mögötte kis folyosó vezetett a konyhába, balra pedig egy ajtó mögött lépcső a tetőteraszra. Amerotke megállt a legalsó lépcsőfokon.

– Ki tartózkodott itt aznap éjjel, amikor Szuten meghalt?

– Én az irodámban voltam, Lupherna úrnő pedig a fogadócsarnokban jött-ment, különböző dolgait intézve. A lépcsőt Hebi őrizte.

Amerotke bólintott és felment a lépcsőn. A tetőn összerezzent a forróságtól. A tetőterasz üres volt, csak pár bútordarab állt rajta. A hatalmas, négyszögletes terület szélein alacsony fal futott körbe, rajta a szokásnak megfelelően egy körülbelül derékig érő akácfa korláttal, hogy senki ne zuhanhasson le. Amerotke a lépcső tetejénél hagyta a többieket és lassan körbesétált a

tetőteraszon. Látta, hogy a rácsozatban nincs lyuk, a közelben nincs másik épület, csak zöldellő kerteket látott körben. Megfogta a korlátot és lenézett. Voltak lent ablakok, de mindet rács takarta, egyiken se tudott volna valaki feldobni egy zsák homoki viperát a tetőre. Amerotke lassan körbesétált, és megpróbálta maga elé képzelni az éjszakát, amikor Szuten meghalt. Bútorok lehettek itt, asztalok, székek, zsámolyok. A padlón lévő nyomokból meg tudta mondani, hol helyezkedett el az ágy. Az ágy sarkainál póznák álltak, ezekre borították a vászonfüggönyöket, ami védett a portól és a legyektől.

– Mondjátok csak – kiáltott a többiek felé Amerotke, megállva ott, ahol az ágy volt –, Szuten tábornokot itt, az ágyán fekve találtátok?

– Mellette feküdt a padlón – kiáltotta vissza Menna. – A kígyók ott tekergőztek körülötte, nem sokat tudtunk tenni.

Amerotke visszasétált.

– Hűvös volt az éjszaka?

– Igen, uram. Állt itt egy parázstartó, egy ételmelegítő arra az esetre, ha Szuten tábornok meg akarta volna melengetni az ujjait fölötte – Menna markáns arcán mosoly tűnt fel. – De a tábornok mindig büszke volt arra, hogy milyen edzett. Ellenállt a sivatagi éjszakák fagyos hidegének, a nappalok forróságának is.

– Étel és bor is volt?

– Ó, igen – felelte az írnok –, mind ettünk előtte, és maradt egypár tányér gyümölcs. Miért kérded, uram?

– Hogy megvitassuk a dolgot – Amerotke a lépcsőre mutatott –, ha Hebi felhozta volna a kígyókat és itt, a lépcső tetején szabadon engedte volna őket, hová mentek volna?

– Miért? – Menna megvakarta feje búbját.

– Nem egyenesen a tábornokhoz mentek volna – jelentette ki Amerotke. – Nem líbiai zsoldosok voltak, hanem kígyók, amiket elhoztak élőhelyükről és szabadon engedtek egy ismeretlen helyen. Az éjszaka hűvös volt, és talán régen ettek utoljára.

– A meleg és az étel felé mentek volna – szólalt meg Szhufoj. – Mindig ezt csinálják. A kígyók odatekergőznek a tűzhelyhez vagy egy tál ételhez. Csak akkor támadnak, ha megzavarja őket valaki.

Amerotke megveregette a kisember vállát.

– Ami azt jelenti – folytatta a bíró –, hogy a kígyókat egyenesen odavitték Szuten tábornokhoz. Ha ébren lett volna, akkor tiltakozott volna, riadóztatta volna a háznépet. Tehát aludnia kellett. Ha – tette hozzá sóhajtva –, ha valóban ez történt.

– Mi más? – kérdezte Menna.

– Lehetséges – ismerte el Amerotke hogy a tábornok végig tudott a kígyókról, mert ő maga hozta ide őket. Mikor a tetőterasz kiürült, elhatározta, hogy szembenéz félelmeivel és szabadon engedi a kígyókat. Lehet, hogy számunkra ostobaságnak hangzik, de aki rémálmoktól szenved, a legkülönösebb dolgokra képes.

Menna megrázta a fejét.

– De az lehetetlen!

– Miért?

– Szuten tábornok feljött ide vacsorázni, majd miután befejezte, meggyújtották a lámpásokat, és lementünk.

– De előbb eltakarították az ételmaradékokat, és átkutatták a tetőteraszt kígyók után, ahogy szokták, ugye?

– Igaz – bólintott Menna. – De látod, Amerotke uram, ha jól emlékszem, Szuten tábornok egyszer sem hagyta el a tetőteraszt, nem ment le, hogy felhozzon egy szokatlannak tűnő zsákot.

Azonkívül amikor átkutattuk a tetőteraszt, semmit nem találtunk. Tehát Hebi vagy Szuten tábornok parancsára hozta fel a zsákot, amiről nem tudok, vagy saját akaratából hozta fel.

– Vagy – Szhufoj nem hagyta, hogy elhallgattassák – a tábornok valahogy elrejtette a zsákot a tetőteraszon.

– Az lehetetlen! – csattant fel Menna.

Amerotke szeme elé emelte kezét, hogy védje a naptól. A délután közepe felé jártak, a levegő forró volt, a legenyhébb szellő sem fújt. Körülnézett a halálnak ezen a helyén. Újra körbesétált, kezével végigsimítva a korlátot. Közeledett ahhoz a helyhez, ahol az ágy állt, nem messze a korláttól, mikor megakadt a keze valamiben: valaki egy darab kötelet kötött a korlát egyik tartóoszlopára. Kíváncsian szemügyre vette. A kötél a legerősebb sodrású volt, a csomót erősen megkötötték, de a többi részét levágták. Áthajolt a korláton és lenézett a lenti bokrokra és bozótra, aztán újra a kötélre nézett. Még mindig friss volt, kicsit csúszós, olaját nem szárította ki az időjárás.

– Ez mi? – kiáltott oda Mennának.

– Mit találtál? – Menna közelebb jött.

Amerotke megtapogatta az oszloprudat, majd hátralépett és széttárta karját.

– A tábornok ágya itt állt, vászonfüggönyök mögött. Lehetséges, hogy Szuten tábornok úgy döntött, szembenéz félelmével? Csak az istenek tudják, hogyan, és ezen még gondolkodnom kell, de vajon szerzett a tábornok egy zsák homoki viperát, hogy egyszer s mindenkorra megküzdjön félelmeivel, melyek gyötörték lelkét? Lehetséges, hogy halála napján Szuten tábornok felhozott ide egy zsákot, lelógatta a terasz szélén és ehhez a faoszlophoz kötözte? Lentről, a kertből senki nem látta volna, mert csak bokrok és bozót van itt, nem gyep vagy tavak: elhagyatott hely. A tábornok senkit nem figyelmeztetett, hogy mire készül. Katonaként a szokott kerékvágásban haladt: átkutattatta a helyet, de miután a tetőterasz kiürült, felhúzta a zsákot, levágta róla a kötelet és kiengedte a kígyókat.

– De nem találtunk zsákot – vetette ellen Menna.

– Még nem – Amerotke visszasétált a lépcsőhöz és lekiáltott. – Omendap tábornok! Hálás lennék, ha átkutattatnád az embereiddel a bokrokat és bozótot a tetőterasz vége alatt. Egy bőrzsákot keressenek.

– Zsákot? Biztos vagy ebben? – kérdezte Omendap.

– Igen – jött a válasz. – Azt hiszem, tudom, hogy halt meg Szuten tábornok!

Hatodik fejezet

Besötétedett, a lámpák fölött legyek táncoltak. Egy szellőfuvallat megrezegtette az ablakok zsalugátereit és meglobogtatta a gyertyalángokat. Odakint elcsendesült a kert, csak a békák kórusa hangzott fel időnként. Amerotke felemelte a virágot, melyet Nofret tett az íróasztalára, és élvezettel beszívta illatát. Máskor verset írt volna, az első sorok már meg is érkeztek, akár egy szívesen látott vendég, és hangosan kimondta őket.

– Sürgesd szívemet, ne hátráltasd útján.

Fenn kellett tartania a látszatot, bár Nofretet nem tudta bolonddá tenni. Már eldöntötték, hogy holnap reggel Nofret és két fiuk elfogadja az Isteni Úrnő ajánlatát, és menedéket keres a palota falain belül.

Amerotke hátradőlt és fehér köntösét szorosabbra húzta maga körül. Mikor hazatért, látta, hogy házát gondosan őrzik, ennek ellenére Nofret elkísérte a kerten át a ciprusligetben lévő fehérre meszelt szentélybe, egy kis templomba, melyben Maat istennő szobra állt. Amerotke nem

lépett be, egyre növekvő félelemmel nézte a faszénnel a szentély falára odavetett rajzot: egy térdeplő embert ábrázolt, íjjal a kezében. A rajzban baljós erő rejtőzött, mintha készen állt volna arra, hogy felálljon, lelépjen a falról és borzalmas pusztítást vigyen végbe Amerotke paradicsomában.

Nofret könyörgése ellenére Amerotke dührohamban tört ki. Vizet hozott egy közeli medencéből és megpróbálta lemosni a rajzot, de végül a falnak támaszkodott, folyt róla az izzadság. Megérkezett Szhufoj és csendben átvette az irányítást: szolgákat hívott, hogy töröljék le a szentségtörő rajzot, Amerotke pedig visszatért házába, hogy köszönetet mondjon Omendap tábornoknak és elbúcsúzzon tőle. Nofret nem tudta megmondani, mikor jelent meg a rajz, bár Amerotke úgy gyanította, még azelőtt lehetett, hogy a Szent Csapat tagjai őröket állítottak a ház falai köré.

Két fia örült, hogy láthatja. Fogalmuk sem volt az őket fenyegető veszélyről. Ugrándoztak örömükben, és megkérték apjukat, játsszon velük szenetet. Amerotke beadta a derekát, és leült játszani, majd mindkét fiát hagyta nyerni.

– Nem volt nehéz – vallotta be később Nofretnek, mikor Szhufoj elvitte a gyerekeket, hogy játsszanak egy játszma vadlibát a kertben. – Egyáltalán nem volt nehéz. Alig tudtam figyelni a játékra.

Amerotke visszavonult szobájába, aludt egy keveset, majd együtt vacsorázott családjával a tetőteraszon. Szhufoj újra segített elvonni a fiúk figyelmét, majd aludni vitte őket.

A Két Igazság Csarnokának főbírája felsóhajtott, körülnézett és a lába előtt heverő zsákra pillantott. Omendap egyik embere találta egy bokor alatt, sötétbarna színe miatt nehéz volt ráakadni a bokor ágai közt. Amerotke felemelte, és talált benne egy darab kötelet, ugyanolyat, amilyet Szuten házának tetőteraszán talált az oszlophoz kötve. Látta, hol vágta át a kés. Szélesre nyitotta a zsák száját és beleszagolt, penetráns bűz áradt belőle. Oldalán még mindig észre lehetett venni a pikkelyes bőrdarabkákat, amik a tekergőző homoki viperákról eshettek le. Kívül fehér por tapadt a zsákra, helyenként egy tövis vagy falevél, bizonyítékaként, hogy kint kellett lógnia valahol a külső falon, mielőtt felhúzták, kiengedték belőle a kígyókat, majd átdobták a zsákot a kerítésen, le a kertbe.

Amerotke lement a kertbe, egy katona megmutatta neki, pontosan hol találta a zsákot. Visszanézve a tetőre Amerotke el tudta képzelni, ahogy Szuten tábornok még a vacsora előtt felvitte a zsákot, lelógatta a korlátról és odakötözte az oszlophoz. A szolgák csak annyit mondtak, hogy nagyon kevesen járnak a kertnek azon a részén. A zsák ott lógott, a kötelet elrejtették a tábornok ágyának függönyei. Szuten eltökélte, hogy szembeszáll félelmével, és hagyta, hogy a zsák ott lógjon, míg be nem fejezték a vacsorát. Utána nagyot kortyolt a mákonnyal kevert borból, hogy megnyugtassa idegeit, elengedte a kígyókat és az üres zsákot ledobta a kertbe.

Omendap tábornok meglepődött ugyan, de elfogadta az Amerotke következtetésében rejlő logikát.

– Én ugyanezt tettem volna – ismerte be. – Szándékosan veszélyt okoztam volna, hogy tudjam, hogy nézzek szembe vele.

Menna azonban szó nélkül, hitetlenkedve rázta a fejét. Hebi felsírt a megkönnyebbüléstől, Lupherna úrnő pedig, akit a zaj felzavart, álmos szemmel sietett megnézni, mi történik. A zsákot alaposan megvizsgálták, újra és újra, míg Amerotke meg nem elégedett a végeredménnyel. Szuten tábornok háza népe örvendezett és tapsolt, összegyűltek a szolgák, bár Menna főírnok és Lupherna úrnő még mindig döbbenten kételkedett. Amerotke azonban megparancsolta, hogy Hebi továbbra is maradjon házi őrizetben, és másnap jelenjen meg a bíróságon, hogy a királyi főügyész meghallgassa a bizonyítékot és hivatalosan is lezárják az ügyet.

Amerotke eleinte nagyon elégedett volt magával, de amikor elhagyta a házat, kezdte kényelmetlenül érezni magát. Menna kételkedése okozta volna? Nem vett észre valamit? Vagy csak a fáradtság okozta? Talán az öreg kapuőr miatt volt, aki, mikor Amerotke a főbejárat felé tartott, megfogta a bíró kezét és elmondta, mennyire szomorú Szuten tábornok halála miatt. És hogy gazdája mennyire csendes és magába forduló volt már hetekkel az eset előtt.

– Katona voltam én is – rágcsált fogatlan ínyével az öreg kapuőr –, a menfitek tagja – az egyiptomi csatasort erősítő rohamcsapatra utalt. – Szuten tábornok apja alatt szolgáltam, és koldusként végeztem volna, de a tábornok meglátott az utcán, és azt mondta, itt lehetek kapuőr életem végéig. Hát nem volt jó ember, igazi úriember? – a töpörödött öreg veterán lehajtotta a fejét. – Ez olyan nagyon szomorú.

Amerotke együttérzően bólintott, gyengéden elengedte az öregember karomszerű ujjait, búcsút intett neki és folytatta útját saját háza felé.

Most letörölte homlokáról az izzadságot és megszagolta ujjait, élvezve a parfüm illatát, mellyel Nofret kente be nem sokkal az esti étkezés előtt. Nofretet most lefoglalta az, hogy eldöntse, mit kell magukkal vinniük, ő pedig itt múlatta az időt abban a helyiségben, melyet tréfálkozva *hefet*nek, íróbarlangnak hívott. Legalább egy óráig ült itt, figyelve, ahogy a kanóc úszkál az olajlámpásban, ahogy fúj a szellő, és közben megpróbált valami értelmet találni a történtekben, emlékezetébe idézett mindent, amit látott és hallott. Felemelte a zsákot, ami még mindig a térdén hevert, gondosan összehajtotta és a szék alá tette, aztán felemelte lúdtollát, közelebb húzott egy olajlámpást és írni kezdett az elé kiterített papiruszra, melyet a sarkaiba helyezett súlyok tartottak a helyén.

A sírrablók – keserű leckét tanult. Két nappal ezelőtt, fenntartásai ellenére, úgy gondolta, megoldotta az ügyet, de valójában csak felborította a darázsfészket és a darazsak most körülötte tolongtak. *Kik lehetnek?* Amerotke gondosan lerajzolta a kérdőjelet. A tolvajbandát, azt a csapat gazembert, akik szebauszoknak hívták magukat, a Khetra irányította, a Figyelő, egy nagy hatalmú, rejtélyes alak, aki mindent tudott a Királyok Völgye és a Királynék Völgye rejtett sírjairól, titkos bejárataikról, álfolyosóikról és mindenekfelett a bennük található kincsekről. El tudta képzelni a szebauszokat, amint beosonnak a völgybe, betörnek és ellopják a kincseket. Sokan próbálkoztak már ezzel, de csak a legtöbb értesüléssel rendelkezők tudták, hová kell menniük és mit tudnak zsákmányolni. Amerotke évtizedekre visszamenőleg tanulmányozta a sírrablásokat, és valahányszor sor került egyre, mindig egy magas rangú tisztségviselő állt a háttérben. A szebauszok azonban mások voltak. Nemcsak ellopták a kincseket, de ahhoz is megvolt a hatalmuk, hogy utaztassák őket a Níluson és kicsempésszék Egyiptom határain túlra. Ez a hatalom csak a Khetrától jöhetett, egy olyan embertől, aki rendelkezett a magas hivatallal járó előnyökkel. Ki lehet az? Olyasvalaki, mint Impuki, egy főpap, akit jól ismernek emberek ezrei, akik templomába özönlenek vigaszért és gyógyulásért? Ízisz templomának hatalmas könyvtára volt, levéltárai, tele a legkülönbözőfélébb titkokkal, és egy Impukihoz hasonló embernek kartusa is volt, Egyiptom királyi pecsétje. Ő meg tudta volna szervezni, hogy málhás állatok serege induljon útnak a Sínai-félszigeten át málhákkal, melyeket pecsét véd az átkutatás ellen. Ezenkívül Impuki embere volt Mafdet is. Amerotkénak a főpap szaván kívül más bizonyítéka nem volt arra, hogy ő és az őrség paracsnoka nem kedvelték egymást. Ettől függetlenül Mafdetet embertelen módon lemészárolták a templom szívében és házát felgyújtották. Bosszú lehetett, megtorlás, büntetés?

A rablások? Amerotkénak eszébe jutott Hatsepszut és Szenenmut. Megértette haragjukat. De nem volt itt valami más is? Haragot észlelt, de félelmet is. Mitől? A nyilvános megaláztatástól? Attól, hogy rossz hírbe kerülnek egy idegen udvarban? Úgy tűnt, Hatsepszutot személyesen érinti az ügy, mintha a rablók személyes ellenségei lennének. Igaz lenne ez, vagy csak képzelődik?

Azonkívül Szenenmut rendkívüli mértékben érdeklődött a megtalált javak iránt. Azt is megparancsolták Amerotkénak, hogy vizsgálja ki az Ízisz templomából eltűnt heszetek ügyét, de utasították, hogy ne sértse meg Impuki urat. Miért? A főpapra annyi okból tudna gyanakodni.

Amerotke abbahagyta az írást. Örült, hogy Impuki úr nem lát a fejébe. Nem volt bizonyítéka a főpap ellen, leszámítva meggyőződését, hogy a Khetrának, bárki legyen is az, nagy hatalmú valakinek kellett lennie, olyannak, aki kapcsolatban áll az egyiptomi udvarral. Természetesen ott volt még Thena úrnő. Heszetlányok tűntek el a templomból, és Thena úrnő volt a felelős értük. Amerotkénak eszébe jutottak a főpapnő megjegyzései saját gyermekeiről, akiket elveszített, és a gúny a hangjában. Valóban hitt az Anyaistennőben, vagy *kemut* volt, hazudozó? Valaki, aki nem hitt sem az istenekben, sem abban, hogy beleavatkoztak az emberek dolgaiba?

Lehetséges, hogy ő ölte meg Mafdetet és ő gyújtotta fel a házát, hogy elhallgattassa az őrség bőbeszédű parancsnokát, aki látott vagy hallott valamit, amit nem kellett volna?

Amerotke újra a tintába mártotta tollát. Igaz, hogy mindannyian együtt voltak, mikor Mafdetet megölték, és magával Amerotkéval beszéltek, mikor a meggyilkolt parancsnok háza leégett, Paszer pedig megmentette az orgyilkosoktól. Azonban ha a szebauszok műve volt Mafdet meggyilkolása, a gyújtogatás és az őt ért támadás, hogy tudtak ilyen észrevétlenül bejutni, hogy ekkora pusztítást hajtsanak végre? Ami Impukira igaz, az igaz az Isteni Úrnő udvarának sok más tagjára is, olyanokra, mint Omendap tábornok vagy akár maga Valu úr. Nekik is van királyi pecsétjük, és elég nagy hatalmuk, nagy befolyásuk van a város lakóira. Csakhogy... Amerotke a szemközti falra festett uadzsetre nézett.

– Csakhogy – mormolta –, minden Ízisz templomához vezet.

Szuten tábornok meglátogatta a templomot. Impuki küldte neki a mákonyt. A heszetek eltűnése, Mafdet meggyilkolása, a gyújtogatás és az Amerotkét ért támadás. A bíró lehunyta a szemét. Az egyetlen ügy, amivel elégedett volt, Nethba úrnő ügye volt. Őszintén hitte, hogy Szesze építész természetes halállal halt meg. De vajon miért tett feljelentést a lánya?

Amerotke áttért a következő problémára: a szebauszokra. Miért üldözik még mindig? Lenézett a padlón heverő papírhalomra. Újra és újra átolvasta a sírrablók ellen tett tanúvallomásokat és bizonyítékokat. Semmi fontosat nem talált benne, ami veszélyt jelenthet a rablók számára. Ami azt jelenti, vonta le a következtetést, hogy valami elkerülte a figyelmét. Miért őt támadták meg, és nem Valu urat? Igen, ez az! Amerotke gyűjtötte össze a bizonyítékokat. Valu csak elrendelte a letartóztatásokat és vádat emelt.

Amerotke érezte, hogy szemhéja elnehezül. Hátradőlt és elszunnyadt. Arra ébredt, hogy Szhufoj dörömböl az ajtón. Felugrott, mikor Szhufoj lélekszakadva berohant.

– Mennyi az idő?

– Még éjfél sincs – Szhufoj az asztalnak dőlt. – De ez nem fontos. Aszural parancsnok üzenetet küldött a Láncok Házából. Az orgyilkost, akit Ízisz templomában fogtunk el, valaki leszúrta a cellájában!

– Mi? – kiáltotta Amerotke. Az ajtóhoz sietett és lekapta csíkos köpenyét a falba fúrt szögről.

– Most nem mehetsz el, gazdám!

Amerotke hallotta, hogy Nofret úrnő közeledik sietve a folyosón. Magára kapta köpenyét és kiment. Mielőtt felesége megszólalhatott volna, megfogta a kezét és közelebb húzta magához az asszonyt.

– Mennem kell! – gyengéden homlokon csókolta Nofretet. – Látnom kell, mi történt. Te biztonságban vagy itt. Magammal viszem a Szent Csapat néhány tagját.

Mielőtt Nofret tiltakozhatott volna, Amerotke megparancsolta Szhufojnak, hogy hozza a saruját. Vállára kapott egy övet kardhüvellyel, elvett egy tőrt kis fegyvertárából, övébe szúrta és felkapott egy nehéz harci buzogányt.

– Így – feleségére mosolygott. – Ki merné megközelíteni a háború istenét?

Hívott hat katonát a kertben táborozó csapatból, és elhagyta házát. Sietve elindult a sötét úton az Elefántcsontkapu egyik oldalkapuja felé, míg a nevetségesen állig felfegyverzett Szhufoj mellette loholt. Amerotke megpróbált nem venni tudomást az éjszaka hangjairól: a folyó csobbanásairól, a papiruszligetekből hallatszó éles kiáltásokról és a vízilovak tompa bőgéséről. Igyekezett nem észrevenni a gazdag iszap szagát és a folyó felett elterülő sötétséget, melyet csak a túlparti holtak városának fényei törtek meg. A katonák mellette siettek. Amerotkénak élénken élt az emlékezetében saját katonai kiképzése, az éjszakai menetelések a sivatagon át, ahol a zászlóvivő mindig azt bömbölte, hogy a következő lépésre összpontosítsanak, ne arra, ami körülveszi őket.

Elérték a várost és bejutottak az oldalkapun. Elhagyatott utcákon siettek végig, fáklyákkal és nagy tüzekkel megvilágított tereken, ahol a városi őrség égette el a nappal felgyülemlett szemetet. A koldusok serege eloldalgott útjukból, mikor meghallotta lépteik zaját és fegyvereik zörgését. Senki nem tartóztatta fel őket. Kifáradva, izzadtan érték el Maat templomát. Az egyik oldalsó udvarban Aszural várt rájuk őrei gyűrűjében. Bekísérte őket a templomba, majd egy folyosón és a rosszul megvilágított lépcsőkön át lementek a Láncok Házába. A folyosókon őrök csoportosultak. Kinyitották a cella ajtaját, és Amerotke meglátta a penészes fal tövében heverő rabot. A fáklya fényében sápadtnak tűnt, csak egy ágyékkötőt viselt, csuklóit és bokáját megláncolták. Az oldalán feküdt, félig nyitott szemekkel, kitátott szájjal. A cella mocskos volt, edények álltak benn, amelyben a rab mosakodhatott és könnyíthetett magán, a sarokban rozoga szék és szalmával tömött matrac. Amerotke befogta az orrát és lekuporodott. A kést tövig dőfték a férfi mellkasába. Különös kés volt, pengéje hosszú és nagyon vékony, markolata sem sokban különbözött, bronzból készült, fa- vagy bőrburkolat nélkül. Amerotke kihúzta. A halott torkából levegő tört fel, a sebből kevés vér szivárgott.

– Uram! – Aszural piszkos kendőt nyújtott át Amerotkénak. A bíró kibontotta és undorral nézte a levágott, alvadt vér borította ujjat. A rab kezére pillantott, de nem látott rajta sérülést.

– A holttest mellett találták – magyarázta Aszural.

– Honnan került ide a tőr? – Amerotke talpra állt. – Aszural, te feleltél érte.

A parancsnok lehajtotta a fejét, toporgott és motyogott valamit.

Amerotke enyhén vállba bökte.

– Mi volt ez? Hangosabban.

– Megláncoltuk és megbéklyóztuk – magyarázta Aszural. – A cellájában tudott mozogni, de senki nem jöhetett be hozzá. Nálam voltak a kulcsok, csak én hozhattam be neki kenyeret és vizet. Odakinn őr állt – a félig nyitva álló ajtóra mutatott.

Amerotke odament és szemügyre vette a magasan az ajtóba vágott nyílást, rajta a csapóajtót, melyet az őr félrehúzhatott, hogy ellenőrizze a rabot.

– Senki nem jött a cella közelébe – bizonygatta Aszural. – Nincs ablak sem. Nem jöttek látogatók. Az odakinn álló őr semmi bajt nem jelzett.

– Hozzátok be – parancsolta Amerotke.

Aszural kiment, kiáltozott egy ideig, majd visszatért a cellába. Egy fiatal, üde arcú őr követte, bőr mellvértet, ágyékkötőt és magasan megkötött sarut viselt. Derekán keskeny övről kardhüvely függött, benne tőrrel. Éppolyan nyugtalannak tűnt, mint Aszural, és csak annyit tudott mondani Amerotkénak, hogy a kilencedik óra óta állt őrségben. Időnként benézett, hogy ellenőrizze a rabot.

– Nem sokat beszélt – jelentette ki az őr. – Fel-alá járkált a cellában, hallottam a láncok csörgését. Néha ivott a vizestálból, de többnyire csak feküdt az ágyán és dúdolgatott, mintha semmi nem érdekelné a világon. Körülbelül egy órája elcsendesedett. Azt hittem, elaludt.

Félrehúztam a kémlelőnyílás ajtaját és benéztem. Egy fáklya volt nálam. Az ágy üres volt. Az keltette fel a figyelmemet, ahogy a rab a falnak dőlt. Idehívtam az őrség parancsnokát – vállat vont. – A többit tudod.

Amerotke lepillantott a levágott ujjra. A kecses, hosszú ujj rászáradt vércsomóban végződött.

– Mindenre, ami szent, mi történik itt? – suttogta. – Itt egy bezárt ember, fegyverek nélkül.

– Levetkőztettük és átkutattuk – mondta egyetértőn Aszural. – Ahogy a zárkát is.

– Senki nem léphetett be – folytatta Amerotke. – Leszámítva téged, Aszural – az őrség parancsnoka ismét bólintott.

– Akkor hogy jutott a késhez, és mit keres egy levágott ujj a holttest mellett?

Amerotke odalépett a kémlelőnyíláshoz. Nagyon keskenynek találta, túl kicsinek ahhoz, hogy bármi beférjen rajta. Becsukta az ajtót, nekidőlt és lenézett a rab láncaira. Az éjjeliedényhez és a vizesedényhez oda tudott lépni tőlük a rab, de több mozgást nem engedett neki a lánc, az ajtótól legalább egylépésnyire meg kellett állnia. Amerotke nem vett tudomást az orrfacsaró bűzről, és a piszkos meszelt falat, a pókhálós mennyezetet és a kemény padlót nézte.

– Nincs bejárás – mormolta. Az őrhöz fordult. – És te, te ki vagy?

– Uram, a múlt előtti évtől, *peret* évszaka óta dolgozom itt. A múltamban nincsenek hibák, kérdezd csak meg a parancsnokot.

– Igaz – mordult fel a parancsnok. – Egyike legjobb embereimnek, ezért állítottam őt ide.

Az őr nyugtalannak tűnt, de őszintének. Amerotke Aszural kezébe nyomta a rongyot és sietve elhagyta a helyiséget, majd visszatért az udvarra. Az éjszakai szellő erősödött, a fáklyafény világított a sötétben, a város hangjai lecsendesedtek. Amerotke megdörgölte karját és felnézett a csillagokra, a hideg, távoli fényekre a fekete égen. Az ismeretlen fenyegetések egyre inkább nyomasztották, mint amikor a csatasorban látja, hogy az ellenség előretör, de nem sokat tehet, hogy megakadályozza. Kik ezek a szebauszok, akik be tudnak jutni egy gondosan őrzött templomba, és át tudnak hatolni a fán és kövön is, hogy elhallgattassák egy bebörtönzött bajtársukat? Mit jelentett az a levágott ujj?

Amerotke az egyik parázstartóhoz lépett, hogy megmelengesse kezét. A veszély a sírrablások ügyében gyökerezett. A rablások körülbelül egy éve kezdődtek, eleinte jelentéktelennek tűntek, de a bűnözők egyre merészebbek lettek. A szebauszoknak már korábban is létezniük kellett. Hogy tudták volna ilyen gyorsan megszervezni mindezt?

Szhufoj odaszaladt, hogy kérdezősködjön. Amerotke megijedt és felcsattant, majd bocsánatot kért.

– Gyere – felvette a buzogányt onnan, ahol hagyta. – Haza kell mennünk, itt már semmit nem tehetünk.

Őreik kíséretében elhagyták a templomot, biztonságban hazaértek. Amerotke ellenőrizte, hogy mindent jól őriznek, utána felment hálószobájába. Nofret mélyen aludt, vagy legalábbis úgy tett. Amerotke levetette köntösét, bebújt az ágyba és feküdt, a sötétségbe nézve.

Másnap reggel korán felébredt, és úgy tett, mintha minden rendben lenne. Segített Nofretnek és a fiúknak összepakolni néhány holmijukat és játékukat, majd elvitte őket a Nagy Kikötőhöz, a város fő rakpartjához. Még mindig a korai órákban jártak, a parti árusok nem nyitottak, a munkások tüzek körül ültek, falatoztak és beszélgettek. A halászok behozták az éjszakai fogást, és most szorgalmasan belezték ki őket, hogy aztán sós vízbe áztassák, majd kosarakban a város piacaira szállítsák őket. Egy csapat tengerész már várt Nofretre. Kicsivel később egy királyi bárka, az *Anubisz büszkesége* siklott a part mellé. A hajó magas, aranyszínre festett orrát vicsorgó sakálfejformára faragták. A kormánynál a kapitány állt. A hatalmas, bíbor- és ezüstszínű vitorlát bevonták, az evezők felemelték evezőiket, hogy úgy látszott, mintha lándzsák állnának ki a hajó oldalából. Nofret úrnő a lépcsőhöz lépett, majd visszament Amerotkéhez és ujját férje ajkához

nyomta.

– Kérlek, ne hazudj – suttogta, és gyengéden megcsókolta. – Ez nagyon, nagyon veszélyes ügy. Vigyáznod kell magadra. Gyere el hozzám hamar.

Amerotke megölelte feleségét és búcsúzóul megcsókolta a fiúkat, aztán figyelte, ahogy hajóra szállnak és odakísérik őket a középen álló faragásokkal és festéssel díszített kabinhoz. Megkönnyebbülten felsóhajtott. A fedélzeten egész csapat tengerész állt és a hajót kisebb, szíriai íjászokkal teli hajók kísérték. Felvonták Amon-Ré kosfejes zászlaját. Parancsszavak hangzottak el, a bárkát ellökték a parttól, az evezők lágyan a vízbe ereszkedtek, és a hajó ellavírozott a fövénytől, melyet az ott növő dinnyék zöld levelei borítottak. Amerotke figyelte, ahogy a hajó távozik. Egy darabig a rakparton lévő tömeget nézte, és eltűnődött, a tömegből, melyben sok távoli királyságokból érkezett ember is állt, vajon hányan figyelik őt. A testőrség parancsnoka diszkréten köhintett mögötte. Amerotke felemelte kezét és sarkon fordult, éppen távozni akart, mikor hirtelen eszébe villant valami és megállt. Annyira elmerült félelmeiben és annyit nyugtalankodott családja távozása miatt, hogy fel sem tűnt neki, Szhufoj eltűnt.

Szhufoj csíkos köntösében, fejére hajtott csuklyával surrant ki a házból, míg Amerotkét családja foglalta le. Egyik kezét az övébe dugott tőr markolatán tartotta, másikban harci buzogányként markolta napernyőjét. Senki nem vette észre, amint átosont a kerten és fürgén, akár egy majom, átmászott a falon, majd elindult az úton. Úgy futott, mint kis árnyék a nap elől. Szekerek, szamarak elől tért ki, kerülgette a város piacaira igyekvő tömeget, áthaladt az Oroszlános Kapun és beért Théba főútjára. Végigsietett a széles sugárúton, melynek két oldalán pálmafák, szikomorfák és datolyapálmák álltak. Minden harmincadik lépés után egy oroszlánszobor állt az út mentén, csillogó homokkő testük élethű volt, bozontos sörényük fekete kőből készült, szemük vörös kövecskékből.

Az úton kavargott a forgatag, parasztok és kereskedők tolták talicskáikat és vezették ökreiket, szekereiket vagy csordáikat a város különböző negyedeiben található piacterek felé. Voltak köztük sovány, sötét bőrű férfiak Puntból, a tömjén földjéről, ők illatos szantálfát, valamint kellemes illatú porokat és magvakat árultak; núbiaiak, akik aranyat, ezüstöt, elefántcsontot, malachitot és egzotikus állatokat hoztak, például kis zsiráfokat, színpompás tollazatú madarakat és idomított majmokat ketrecekben. Egy szakasz kusita zsoldos menetelt el mellette reggeli őrjáratát végezve, a fejüket díszítő színesre festett strucctollak bólogattak a szélben. Nagyszerűen festettek leopárdbőr ágyékkötőjükben, megkeményedett talpuk csattogott a kövezeten, ahogy egyszerre lépve haladtak párducos lobogójuk mögött. Szhufoj irigykedve bámulta ovális pajzsaikat és veszélyesnek tűnő lándzsáikat. Egy nap, ezt megígérte magának, venni fog egy ilyet, hogy kitegye a szobája falára – talán még valami történetet is kitalál arról, hogy szerezte csatában.

Szhufoj felpillantott a szikomorfa ágaira. Sikerrel akart járni, vágyott rá, hogy gazdája kedvében járjon és lenyűgözze tudásával. Múlt éjjel a bíró rámordult, ami ritkán fodult elő, és mikor figyelte a távozó Nofretet és a fiúkat, Szhufoj ráébredt, hogy gazdája hatalmas veszéllyel szállt szembe. Fél éjszaka ébren feküdt és azon tűnődött, mit tehet, mielőtt döntésre jut. Lehet, hogy veszélyes lesz, de legalább segíthet.

A törpe továbbhaladt, csak akkor állt félre, mikor a királyi harcikocsi-csapatok egyike elhajtott mellette. Az arany- és elektrumkocsik csillogtak a napfényben, kecses, jól táplált lovak húzták őket. Szhufoj egyik kőoroszlántól a másikig haladt, helyenként megállt és körbepillantott, hogy lássa, nem követik-e. Nem észlelt ilyen veszélyt, ezért aztán a királyi út közepe felé hirtelen lefordult az útról egy mellékútra, ami kanyarogva vezetett a város szegényebb részeibe. Szhufoj sáros utakon, piszkos tereken haladt át, a parasztok és kézművesek vályogból épült kunyhói és az

előttük égő tüzek mellett sietett el. Vörös szemű, cserepes ajkú koldusgyerekek sereglettek köré, botszerű karjaikat alamizsnáért nyújtották. Kóbor kutyák, sárgás, masztiffra hasonlító korcsok lézengtek kikötve; szándékosan éheztették őket, hogy megegyék a kunyhókból kidobált szemetet. Árusok próbáltak rásózni Szhufojra mindenféle vacakot. Szhufoj átkozódva elzavarta őket, és megpróbált nem öklendezni a trágya- és szemétdombok bűzétől, valamint égett olajszagtól, ami a szegények tűzhelyeiről áradt, ahol húsukat és száraz kenyerüket sütötték. Mindent áthatott az ecet szaga, amit otthon főzött sörből készítettek, hogy befröcsköljék vele házaikat és elriasszák a legyeket és rágcsálókat.

Szhufoj birkák, ludak, kecskék és szamarak tömegén verekedte át magát, napernyőjével lökdösve félre a házalókat, akik tálcákon olcsó ékszereket és sózott húst árultak. A keskeny sikátorok végül átadták helyüket a szélesebb utaknak, és Szhufoj elért az Élvezet Házához, Théba egyik legkülönlegesebb bordélyházához. A *resztuk,* a figyelők beengedték egy kapun át az udvarra. Bemutatkozott és azonnal az Élvezetek Királynője elé kísérték, a dús parókát viselő, telt, émelyítő parfümillatot árasztó tulajdonosnőhöz. Az Élvezetek Királynője párnák között, emelvényen ült rózsaszínre festett étkezőjében, és tenger gyümölcseit csipegetett egy tányérról. Felemelte fejét és integetett gyűrűs ujjaival.

– Szhufoj – fuvolázta, miközben letörölte a zsírt tokájáról. – Szeretnél nálam dolgozni? A törpék mindig népszerűek. Néhány vendégem szeretné, ha néznéd őket közben.

Szhufoj ajkán mosoly villant fel. Lekuporodott a párnákra.

– Még mindig foglalkozol csempészettel? – kérdezte.

Az Élvezetek Királynője abbahagyta a majszolást és a nyakában csillogó Nehbet-medált tapogatta, mintha a kitárt szárnyú keselyűtől várna segítséget a veszélyes kisembertől.

– Hivatalos ügyben jársz itt?

– Maga a hatalmas Amerotke nagyúr küldött, aki szeretne feltenni egypár kérdést csempészetről, orgazdaságról, emberrablásról, megvesztegetésről és zsarolásról – Szhufoj monoton hangon sorolta –, szentségtörésről, az Isteni Úrnő nevetségessé tételéről...

– Mit akarsz tőlem?

– Jártak nálad mészárosok?

– Mészárosok?

– Olyan férfiak, akik szeretik megölni a fiatal nőket, mielőtt örömüket lelik bennük.

– A legutóbbi ilyet gazdád parancsára karóba húzták, két évszakkal ezelőtt. – Az Élvezetek Királynője ruhájába törölte ujjait. Nem tetszett neki Szhufoj tekintete. Szeretett volna gyorsan megszabadulni ettől a kis bajkeverőtől. – Nincsenek mészárosok, nincsenek gyilkosok. Persze időnként jön egy pap vagy hivatalnok, aki azt élvezi, ha fájdalmat okoz, de – kövér ajka mosolyra húzódott, kivillantak aranyozott fogai –, néhány lány élvezi az ilyesmit.

– Nem hiányzik néha friss hús?

– Friss? Az embereknek mindig friss hús kell.

– Szüzek – magyarázta Szhufoj. – Érzéki fiatal lányok, akik szépek és éppen megfelelnek valami gazdag ügyfélnek, aki – Szhufoj szeme összeszűkült – nem kedveli az érettebb nőket?

– Ó, találunk ilyen lányokat a nyomornegyedekben.

– Mi a helyzet a heszetekkel? Ízisz templomának lányaival?

Az Élvezetek Királynője felkapott egy legyezőt és megpróbálta lehűteni magát.

– Tudom, mit akarsz mondani, Szhufoj. Hallottam a pletykákat. Mindenki jár Ízisz templomába. De nekem semmi közöm ahhoz az ügyhöz, túl veszélyes. Különben is – vállat vont –, lehet, hogy valaki megölte és titokban eltemette őket.

– És ha mégsem? – Szhufoj nem hagyta magát eltéríteni. – Gyerünk, drágám – mondta gúnyolódva. – Ha nem ölték meg őket, mi történhetett velük? Elrabolták őket?

– Miért?

– Egy különleges vendég számára – magyarázta Szhufoj.

Az Élvezetek Királynője megrázta a fejét.

– Nincs kedved itt maradni, Szhufoj? Van egy lány Puntból, aki a leghihetetlenebb...

– Egy különleges vendégnek – ismételte Szhufoj.

– Hallottam már ilyenről, de nagyon veszélyes. Úgy értem – az Élvezetek Királynője nagyot nyelt –, lehet, hogy elrabolták őket és eladták egy rabszolga-kereskedőnek, aki elvitte fel a Níluson vagy a Deltába. De ha az emberrablókat elfognák, egy karón sikoltozva pusztulnának el.

– És a szebauszok?

Az Élvezetek Királynője összerezzent, felékszerezett testén rengett a háj. Szeme elkerekedett, ujját az ajka elé emelte.

– Nem tudok semmit.

– Kövér hazug vagy. Beszámolok majd gazdámnak szokásaidról. Lopnak a lányaid a vendégektől? Talán – Szhufoj körbeintett –, a medzsaik látogatást tehetnének itt. Ki tudja – hajolt előre –, talán még sírokból ellopott tárgyakat is találhatnak.

Az Élvezetek Királynője felemelte kupáját, és magában megesküdött, soha többé nem engedi be ezt a kisembert. Szürcsölt az édes borból, majd a hideg kelyhet felforrósodott arcához nyomta.

– A Heret – morogta. – A skorpióember, aki a Rejtélyes Lakban él – intett. – Most ki innen, mielőtt idehívom a kedves fiúkat.

Szhufoj távozott az Élvezet Házából és továbbindult a szűk utcákon. Egy út végén feltartóztatta egy csapat a Vadak közül, akik Hathor istennőt, a Részegség Úrnőjét szolgálták. A törpe láttán vidáman felkiáltottak és megpróbálták magukkal vinni felvonulásukra, ő azonban félreugrott, végigszaladt a Gyöngykészítők utcáján, el a nyúzott egereket árulók boltjai mellett, majd a Rejtély terére ért, a Rejtélyes Lakhoz. Itt egy mesemondó állt egy fatönkön, és hallgatóságának az Ozirisz országába tett utazásról beszélt, állítása szerint ez az ország látható az égen, északkelet felé.

– Veszélyes az út – bömbölte –, tüzes síkságokon kell áthaladni, ahol hemzsegnek a kígyók, a vadállatok, és a folyókban forró víz folyik. Nagy, hálókkal felfegyverkezett majmok ólálkodnak arra, hogy foglyul ejtsék a lelked...

Szhufoj elkapta a mesemondó tekintetét, és ujjaival egy jelet mutatott. A mesemondó sietve befejezte történetét, alamizsnát kért, és miután hallgatósága szétoszlott, leugrott a fatönkről. Bevezette Szhufojt egy ház udvarára, ahol macskatetemek mumifikálásával foglalkoztak az emberek. A bűz olyan erős volt, hogy Szhufoj előkapta táskájából az illatosított rongyot és eltakarta vele arca alsó felét.

– Azt hittem, te nem érzed a szagokat – ugratta a mesemondó. – Nincs orrod.

– Neked sincs agyad, mégis gondolkodsz! – kiáltotta vissza Szhufoj. A mesemondó nevetett és bekísérte a sörözőbe, egy kicsi, kényelmes helyiségbe, melynek padlóját sásszőnyeg takarta. A levegő megtelt a sülő hús és fűszerek illatával. Egy férfi, aki a szemközti falnál ült, hátát a falnak vetve, abbahagyta az előtte heverő drágakövek vizsgálgatását.

– Ki az?

– Szhufoj, a nagy Amerotke úr szolgája és hírnöke.

– Ó, igen, Szhufoj. Már vártalak. Remélem, nem hoztad magaddal a szebauszokat? Úgy értem, nem követtek téged úgy, ahogy hiénák a vérnyomot.

– Senki nem követett.

– Akkor gyere – a Skorpió felemelte kezét. – Gyere, és mondd el öreg barátodnak, mit szeretnél.

Szhufoj lekuporodott a párnákra és a Skorpióra nézett, erre a középkorú, sovány arcú férfira,

akinek markáns arccsontja fölött gúnyos szemek csillogtak. Arca alsó felét dús bajusz és szakáll rejtette el, homlokát és arcát skorpiót ábrázoló tetoválás díszítette. Ugyanezt a jelet tetováltatta kézfejére is. Drága köntösét ezüstkígyók és más mérges csúszómászók képe díszítette. Szhufoj körbepillantott.

– Látom, jól megy az üzlet.

A Skorpió egy zsákba söpörte a drágaköveket.

– Egy kicsi itt, egy kicsi ott... az ember hajnaltól alkonyatig dolgozik, hogy szert tegyen egypár morzsára. Mit szeretnél, Szhufoj?

– Mi a helyzet a szebauszokkal?

– Nem kedvelem őket – a Skorpió nyugtalanul fészkelődött, tekintete arrébb vándorolt. Szhufoj ráébredt, hogy a szoba túlsó végéből, az árnyékból ennek a rablókirálynak a testőre éberen figyeli.

– Gondoltam, hogy nem – mondta egyetértőn Szhufoj. – Üzleti vetélytársaknak tartod őket?

– Azok, amik, nyavalyás bajkeverők. Magukra vonták a medzsaik figyelmét, hogy a királyi palotát, a fáraó szemeit és füleit ne is említsem, most pedig a nagy minden lében kanál, Amerotke úr is felfigyelt rájuk – közelebb hajolt. – Az utolsó dolog, amit szeretnék, Szhufoj, az az, hogy Kelet-Thébát átkutassák a királyi csapatok.

– Kik a szebauszok?

– Nem tudom. Az igazat mondom, ne fenyegess a gazdáddal.

– Nem gyanakszol valakire?

– De igen, és némi fizetségért el is árulom.

Szhufoj kinyitotta tárcáját, kivette a kemény fekete követ, és átnyújtottta a Skorpiónak, aki mohón megragadta, megforgatta kezében és rávágott vele az előtte álló akácfa asztalra.

– Égi kő – mormolta. – Hallottam már ilyenről, még volt is belőle pár apróbb darabom, de ekkora még sosem. Beszélek majd a kereskedőkkel, akik üzleteltek a hettitákkal Északon. Egy újfajta fémről beszélnek, ami szétzúzza a rezet és bronzot. Szeretném megolvasztani, és nézni, mi lesz belőle. Ez a fizetség?

– Ajándék – mosolygott Szhufoj. A fekete kő eltűnt a bőrtáskában.

– Jártál az Élvezetek Királynőjénél?

– Hallottál az Ízisz templomából eltűnt heszetekről?

– Valószínűleg meggyilkolták őket – horkant fel a Skorpió. Egy oldalt álló asztalhoz fordult, megtöltött két kelyhet borral és az egyiket Szhufoj kezébe nyomta. – Ne aggódj, nincs benne semmi – sóhajtott és kicserélte Szhufoj kelyhét a sajátjával. – A templomi lányokat nem ölték meg – suttogta. – Valószínűleg elrabolták őket. Hogy miért, az rejtély. Ha bordélyházam lenne és nekem akarná eladni őket valaki, káromkodnék és szaladnék, mint a nyúl.

– És a szebauszok?

– A gond az, Szhufoj, hogy senki nem tudja, kik ők. A pletykákkal ellentétben ők nem csak egy banda a nyomornegyedből. Nemrég jelentek meg. Nevet szereztek maguknak és teljesítik annak a parancsait, aki irányítja őket. Ennél többet nem tudok mondani, kivéve egyvalamit. Legszebb ametisztemet tenném fel arra, hogy valami vagy valaki összeköti őket.

– Ezt hogy érted?

– Mindben van valami közös. Látod, Szhufoj, Thébában vannak bűnbandák, orgyilkoscsoportok, rendszerint ismerik is egymást, de a szebauszok mások. Amit tudok, abból úgy tűnik, az is lehetséges, hogy valaki a tagja, és még csak nem is tudja, hogy a testvére is tag. Vannak olyanok, akikben jobban megbíznak, mint a többiekben. Nekik adnak egypár nevet és megmondják, hogy gyülekezzenek ezen vagy azon a helyen, hajtsák végre ezt vagy azt a feladatot. Jól hallottam, hogy egy szebauszt elfogtak és a Láncok Házába vittek?

Szhufoj elmondta, mi történt. A Skorpió bólintott, mint egy Fül-pap, aki egy bűnbánó gyónását hallgatja.

– Az ujj volt az – jelentette ki Szhufoj –, ami gazdámat összezavarta.

A Skorpió Szhufojra nézett és nevetni kezdett.

– Nem jöttél még rá, kisember, hogy a szebauszt nem meggyilkolták, hanem öngyilkos lett? Valaki lement a Láncok Házába – elmosolyodott, mikor Szhufoj meglepetten felkiáltott. – Gondolkodj, kisember. Képzeld, hogy rab vagy. Át fognak adni a kínzómestereknek, hogy kivallassanak. Hirtelen megjelenik a cellában egy levágott ujj, mellette egy tőr. Kíváncsi vagyok, kinek az ujja volt: a szebausz feleségéé, egyik lányáé, esetleg a fiáé?

– De hogyan?

Szhufoj lehunyta a szemét. A nehéz faajtóra gondolt és a résre, majd a megláncolt rabra.

– Hát persze – lehelte. Eszébe jutott a cella ajtaja. Senki nem gondolt arra, hogy egy rést keressen az ajtó alja és a padló között. – Az őr – suttogta. – A kinn álló őr. Megvesztegették vagy megfenyegették.

A Skorpió elvigyorodott.

– Igen, kicsi Szhufoj. Légy üdvözölve a szebauszok világában!

Hetedik fejezet

A Maat-templombeli őr, akit Amerotke kikérdezett a szebausz rejtélyes halálát követően, titokban megkönnyebbült, amikor levonszolta az orgyilkos testét a Mészárlás Helyére, a Nílus egyik elhagyatott szakasza fölé magasodó Halál Fala közelébe. A holttest a cellában feküdt, míg Aszural parancsnok úgy nem döntött, hogy dobják a krokodilok közé, mielőtt bűzleni kezd. A holttestet, melyet a további megszégyenítés jeleként birkabőrbe kötöztek, két ökör vontatta kordén átvitték az Anubisz-kapun, majd át a városon. Mindkét oldalán egy hóhér haladt, fekete bőrköntösükben és az arcukat eltakaró sakálálarcban riasztónak tűntek. Egy harmadik társuk vezette az ökröket, időnként megbökve őket ösztökéjével. Kevés kíváncsiskodó nézte őket; a város legtöbb lakója az ilyen meneteket balszerencsésnek és tisztátalannak tartotta, így sietve félrehúzódtak. A hóhérok ezért gyorsan kiértek a városból, és elindultak a poros pálmaligeten átvezető kanyargó úton.

Théba lakói ezt a területet a borzalom helyének tartották, és mindenáron igyekeztek elkerülni. A liget túlsó végében omladozó mészkőfal magasodott a fák fölé egy, a papiruszligetekből kiemelkedő sziklaszirten. Alatta krokodilok nyüzsögtek a vízben. A folyó zöld szörnyei itt gyűltek össze, hogy felfalják, amit ledobtak nekik. Senki nem tudta, ki építtette a falat. Az öregek azt mesélték, a nagy Jahmesz fáraó tette sok évvel ezelőtt, mikor megtámadta a hükszószokat, az Egyiptomot elfoglaló támadókat a Hiéna Évadja idején.

A fal öt méter magas volt, oldalába lépcsőket vájtak. Az elítéltek gyakran addig lógtak a falról, míg köteleik elrothadtak, és maradványaik lezuhantak a krokodilok közé. Néha a kegyes halál ítéletét visszavonták és a bűnözőket élve akasztották fel. Előfordult, hogy egy krokodil felágaskodott és letépett egy testet.

Az őrnek feltűnt, hogy elcsendesedett a liget. Nem gyülekeztek madarak az ágakon, valószínűleg mert a forrás, ami egykor a liget közepén bugyogott, kiszáradt vagy szándékosan betömte valaki. A hely hátborzongató síremléknek tűnt, kísértetjárta helynek. Ezért viseltek a hóhérok álarcot. Az őrnek is adtak egyet, nehogy a démonok felismerjék, ő azonban nem viselte, hanem a kordéra akasztotta, hogy ne izzadjon és belélegezhesse a kora reggeli levegőt.

Az őr nagyon félt. Szeretett Maat templomában dolgozni, egészen míg unokatestvére pár

nappal ezelőtt meg nem látogatta. Mindig szívesen látta unokatestvérét, aki az Ozirisz ezred veteránja volt, Omendap tábornok zászlaja alatt harcolt és elnyerte a Bátorság Nyakékét. Elkapta az őrt és magával hívta az egyik folyóparti sörözőbe, újabb és újabb kupa sört rendelt neki, és gondoskodott róla, hogy tányérjáról sose fogyjon el az ízletes, fűszeres fürjhús. Az unokatestvér emlékeztette rá, ő javasolta Omendap tábornoknak, hogy nevezze ki Maat templomába, és arra is, hogy mindig törődni fog templomi pályafutásával. A már félig részeg őr bólintott. Múlt az idő. Az unokatestvér megemlítette a sírrablókat. Hangosan elítélte őket, majd azt mondta, volt két nő, akiknek a többiekkel ellentétben megváltoztatták a büntetését. Ekkor csúsztatta az asztalra a tasakot.

– Mindenki iszik vizet – elmosolyodott. – Csak gondoskodj róla, hogy ez bele legyen keverve.

Az őr kinyitotta a tasakot és érezte a belőle áradó kellemetlen szagot. Tiltakozni akart, de az unokatestvér újra megtöltötte kupáját, és közelebb húzódott, hogy elmagyarázza, a két nő hazug volt, hazugok lányai. Megpróbálnak majd bajba keverni ártatlan embereket, jó bajtársakat, veteránokat, és ez nem lenne igazságos, ugye? Az őr eltette a tasakot és a negyed *unu* ezüstöt. Minden ellenkezése szertefoszlott, amikor unokatestvére még több ezüstöt és közeli előléptetést ígért. Az unokatestvér kacsintott és megérintette orrát.

– Azt teszed, ami helyes – bizonygatta –, és jó barátokra teszel szert.

Az őr most olyan hangosan sóhajtott, hogy még az egyik hóhér is rápillantott. Nos, megtette. Az ostoba ringyó, aki megölte a társát, majdnem meghiúsította tervét, de mikor elvitték, hogy kivallassák, az őrnek eszébe jutott, hogy vízre szükség lesz, és gondoskodott róla, hogy belekerüljön a por a korsóba, mielőtt bevitték. Utáná majdnem rosszul lett az ijedségtől. Nem gondolt bele, hogy Amerotke főbíró is a cellában van, hogy Valu urat ne is említsük. Mi lett volna, ha ők isznak a vízből? Az őr annyira megrémült, hogy még jegyesének sem mert beszámolni erről.

Azt hitte, az ügy lezárult, míg be nem hozták az orgyilkost és ki nem választották őt, hogy Aszuralt felváltva őrködjön. Unokatestvére újra megjelent, nem sokkal dél előtt, és pénzt ajánlott, de ezúttal fenyegetőbb volt. Rámutatott, hogy egyszer már ölt, miért ne tenné meg újra? Akkor még több ezüstöt kap, és még az év vége előtt előléptetik. Az unokatestvér egy burkolt fenyegetéssel még az őr jegyesére is utalt. Ez véget vetett minden habozásnak. Nem utasíthatta vissza. Kora este találkozott unokatestvérével, aki odaadta neki a levágott ujjat és a vékony tőrt. Tudta, mit terveznek: egy pillantás a véres ujjra meggyőzte. Szemügyre vette a cellaajtót, és látta, hogy a rés a padló és az ajtó alja között elég széles ahhoz, hogy a tőr és az ujj beférjen rajta. Várt, míg a folyosó üres lett, és lándzsája hegyével a rab felé lökte mindkettőt. Az orgyilkos csendben volt. Végül halkan felkiáltott, mély, szívbe markoló hangon, majd felkapta a tőrt és véget vetett életének. Az őr ezután megesküdött Maatnak. Megmondta unokatestvérének, hogy elég volt. Szabaduljanak csak meg a holttesttől a Mészárlás Helyén, soha többé nem hagyja, hogy az unokatestvére magával vigye bárhová is.

Az őr felpillantott. Közel voltak a félelmetes falhoz, omladozó lépcsőit moha és zuzmó borította. Az ökrök megálltak. Az egyik hóhér leakasztotta az állatvérrel teli tömlőt, melyet a falra fröcsköl majd, hogy odavonzza a krokodilokat. Az őr ledobta lándzsáját és pajzsát. Éppen le akart ülni, hogy pihenjen, mikor alakok osontak át mögötte a ligeten. Az aljnövényzet zörgése elárulta közeledésüket. Az egyik hóhér riadtan sarkon fordult; elvégre kísértetjárta helyen jártak. Az őr hátratekintett a válla fölött, és úgy érezte, ráfagy az izzadság. Öt feketébe öltözött férfi állt mögöttük, kezükben nehéz szíriai íjakkal, melyeket már felajzottak. Az őr halt meg elsőként, ezután a támadók figyelme a hóhérok felé fordult. Egyikük levetette álarcát és megpróbált a ligeten át elmenekülni. A gyilkosok megölték őt is és két társát is, majd fogták a vérrel teli tömlőt, felszaladtak a lépcsőkön és vadul befröcsökölték vérrel a sziklás talajt, mely a folyóig és a

buja papiruszligetig terjedt. A víz bugyborékolni kezdett, és gonosz zöld orrok emelkedtek a felszín fölé. Végül a vízbe lökték áldozataik holttestét, az orgyilkosét pedig kivágták szégyenteljes takarójából és magukkal vitték.

Mire Szhufoj elérte a Láncok Házát Maat temploma alatt, ott már mindenki hallott a Mészárlás Helyén elkövetett gyilkosságokról. Szhufoj az egyik kis szentélyben találta Aszural parancsnokot, aki éppen az áldozatokért imádkozott.

– Nagyon keveset találtunk meg belőlük – jelentette ki a parancsnok, miután kilépett a szentélyből és letörölte homlokáról a port –, egy koponyát és egypár csontot.

– Miről beszélsz? – kérdezte Szhufoj;

– Nem amiatt jöttél? – kérdezte Aszural. – A Mészárlás Helye miatt?

Szhufoj zavartan megrázta fejét, ezért Aszural röviden elmondta, mi történt. Szhufoj felnyögött, aztán elmesélte, mire jött rá. Aszural leült egy oszlop alapjára és a kezébe temette arcát.

– Azt mondod, hogy az orgyilkos haláláért az az őr volt felelős, akit ma reggel meggyilkoltak? De ő egyike volt legmegbízhatóbb embereimnek.

– És ő ölte meg a Szitia nevű nőt is – mormolta Szhufoj.

Aszural ezt nehezen tudta elhinni, ezért Szhufoj ragaszkodott hozzá, hogy mindketten térjenek vissza a cellához, amiben az orgyilkost tartották. Szhufoj lekuporodott és benézett az ajtó alatti résen.

– Éjjel nem vettük észre – jelentette ki a törpe –, most azonban látom. Nyilvánvaló. Nézd, középen még mélyedés is van a földön.

Aszural fogta a tőrt és egy fadarabot, ami körülbelül olyan vastag volt, mint az ujja. Szhufoj megmutatta neki, hogy lehetett mindkettőt betolni az ajtó alatt, és a parancsnok hosszú líbiai lándzsájával még beljebb is lökte őket, hogy olyan közel legyen a túlsó falhoz, ahol a rab már elérhette.

– Az orgyilkos figyelmeztetést kapott – Aszural Szhufojra támaszkodva feltápászkodott. – Az ujjat a felesége, a húga, a gyermeke vagy a szeretője kezéről vághatták le. Nem akarták, hogy az orgyilkost rabul ejtsék vagy kivallassák. Rávették, hogy oltsa ki saját életét, mégis – megvakarta a fejét –, visszajöttek a holttestéért, mintha az egyezség része lett volna, hogy tisztességes temetést biztosítanak neki.

– Mit tudsz az őrről? – kérdezte Szhufoj.

– Katona volt. A város egyik kaszárnyájában szolgált, és jó munkát végzett odakinn a Vörös Földön. Akárcsak engem, őt is Omendap tábornok ajánlotta erre a posztra. Mi történik itt, Szhufoj?

– Nem tudom – a törpe a templom oldalkapujához ment és az oszlop díszes faragásait kezdte nézegetni. – Tényleg nem tudom, de biztos vagyok benne, hogy gazdám tudni fogja.

Amerotke haragja, melyet Szhufoj hirtelen eltűnése miatt érzett, gyorsan elpárolgott, mikor a kisember letérdelt egy párnára a bíró dolgozószobájában, és elmesélte, mit tudott meg. A bíró még mindig dühös és csalódott volt az orgyilkos halála miatt, de nyíltan eltűnődött azon, nem követtek-e el hibát az orgyilkosok.

– Megölték egy bajtársukat – mondta lassan aztán ellopták a testét, hogy eltemessék. Azt az őrt is kihasználták.

– Nem lehet, hogy ő is közéjük tartozott?

– Kétlem. – Amerotke megrázta a fejét. – Nekem az a benyomásom, hogy az őrt vagy megvesztegették vagy megfenyegették, de utána megölték, mert nem bízhattak meg benne. Erre kell összpontosítanunk – megveregette Szhufoj feje búbját és töltött egy kehely bort a törpének. –

Szép volt tőled, hogy elcserélted a kövedet – Amerotke elmosolyodott. – Ezt nem felejtem el. Most térjünk vissza az Élvezetek Királynőjéhez. Alaposan belekeveredett a gaztettekbe, és tudja, mi történhet. Egyetértek vele és a Herettel, azt a négy heszetet nem gyilkolták meg. Akkor megtaláltuk volna a holttestüket. Ez történt volna akkor is, ha megszöknek: valamelyikük testére rábukkantunk volna. Tehát tegyük fel, hogy elrabolták őket. Az első kérdés az, miért, és a válasz egyszerű: egy szűz, egy puha bőrű, jól táplált, ápolt lány magas árat érhet el a rabszolgapiacon. De a heszeteket az Istennőnek szentelték. Ha bárkiről kiderülne, hogy egy ilyen lányt adott el vagy vett meg, fájdalmas és megalázó büntetés várna rá és családjára. A lányokat egy másik városba kellett szállítani, de kétlem, hogy csendben maradnának. Egy szót szólnak, és foglyul ejtőjüket az őket támogatókkal együtt karóba húznák vagy egy bokorhoz kötve elégetnék.

– Ettől függetlenül úgy gondolod, elrabolták őket?

– Igen, Szhufoj, úgy gondolom, de hogy mi történt velük, rejtély marad.

– És az elrablójuk esetleg Mafdet?

– Talán – értett egyet vele Amerotke. – A templomi őrség parancsnoka volt, olyan férfi, aki szerette felhívni magára a lányok figyelmét – de hogy juttatta volna ki őket a templomból? Miért mentek volna ki olyan csendesen? Ki várt rájuk odakinn?

– Lehet, hogy Mafdet a szebauszok tagja volt – érvelt Szhufoj.

– Megint nincs semmi bizonyíték. Lehetséges, hogy megölték őt, felgyújtották a házát és otthagyták azt a szkarabeuszt névjegyükként. De itt újra fel kell tennünk a kérdést: miért? Ami ennél is fontosabb, mi szükségük lenne a szebauszoknak templomi lányokra? Ők nem lányfuttatók. Az Élvezetek Királynőjével ellentétben nem üzemeltetnek bordélyt. Őket jobban érdeklik a holtak kincsei – Amerotke lábával dobolt a padlón. – És még ha Mafdet is volt az, láthatólag megtette, amit kértek tőle, miért ölték volna meg a szebauszok?

– Talán valaki más ölte meg, valaki a templomból?

– Újra itt a kérdés – mosolyodott el Amerotke –, hogy ki? Minden bizonyíték szerint, amiben nincs okom kételkedni, Impukit, Thena úrnőt és Paszert lefoglalta egy gyűlés aznap éjjel, amikor Mafdet meghalt. Bárki keverhet álomport egy korsó sörbe, hogy aztán megvárja, hogy aki megitta, védtelen maradjon. Azt is tudjuk, hogy a főpap, felesége és fogadott fia velünk beszélgettek aznap éjjel, amikor Mafdet háza leégett.

Amerotke belekortyolt borába.

– Most következik az, amit a skorpióembertől hallottál. Megértem, miért nem kedveli a szebauszokat: felkeltették az Isteni Úrnő figyelmét, magukra vonták a törvény haragját. Mégsem olyanok, mint Kelet-Théba többi bandája. Megváltozott róluk a véleményem. Ezek nem egy törzs vagy klán, hanem olyan emberek, akiket a Khetra, ez az úgynevezett Figyelő válogatott össze. Mi köti őket egymáshoz? Milyen társaság ez, ami öngyilkosságra kényszeríti egyik tagját, de aztán testét elrabolja, hogy tisztességes temetésben részesítse?

– Kereshetnénk a holttestet – jelentette ki Szhufoj. – Még hírvivőt is küldhetünk Ízisz templomába és más gyógyítóhelyekre, hogy kérdezősködjön olyanok felől, akik egy sebet jöttek bekötöztetni.

– A holttestet lenne a legnehezebb megtalálni – mormolta Amerotke. – A levágott ujjú embert pedig egy helyi orvos is ápolhatta. Biztos vagyok benne, hogy egy nőé volt a levágott ujj, és még ha el is ment ez a nő Ízisz templomába, mit mondhatott magáról? Ami engem érdekel, az az, hogy mi tartja össze a szebauszokat. Mi a láthatatlan kötelék? Azt hiszem, az őrrel kapcsolatban hibát követtek el. Igen – Amerotke az asztalon dobolt ujjaival. – A holnapi tárgyalás után, Szhufoj, szeretném, ha mindent megtudnál az őrről, a családjáról, a barátairól, az ismerőseiről, amit csak lehet. Ugyanez érvényes Mafdetre is. Végül – Amerotke az asztalon álló tekercsek felé intett –, szeretném, ha végigolvasnád a királysírok kirablásában részt vevők listáit. Különböző

foglalkozású emberek, kereskedők, írnokok, hivatalnokok, némelyikük Thébában élt, mások Memphiszből jöttek. Lehet valami kapocs, ami összeköti őket? Van ebben valami információ, amit a szebauszok nem szeretnék, ha észrevennék; ezért akarnak megölni.

Szhufoj egyetértett vele. Amerotke folytatni akarta, mikor kopogtak az ajtón, és háznagya lépett be, hogy közölje, Menna főírnok és Lupherna úrnő van itt, hogy lássa. Amerotke elfintorodott, de megkérte a háznagyot, hogy kísérje be őket. Vendégei meglehetősen nyugtalannak tűntek, miközben helyet foglaltak, és hangosan mentegetőztek, amiért zavarják a bírót.

– Azért jöttem – szólalt meg Menna, letörölve markáns, szögletes arcáról az izzadságot –, hogy mutassak neked valamit, uram – sietve Lupherna úrnőre pillantott, aki bólintott. – Nehezemre esett elfogadni, amit az a zsák bizonyított. Mikor azonban átnéztem gazdám feljegyzéseit, megtaláltam az emlékiratait – Menna kinyitotta az ölében heverő bőr irattartót, és elővett egy halom szorosan összekötözött papiruszt. – Az Isteni Úrnőnek ajánlotta őket. Lupherna úrnő úgy gondolja, el kellene vinnünk a palotába. Kíváncsi voltam, meddig jutott el Szuten tábornok a megírásukban.

Menna átlapozta a papiruszokat, majd átnyújtotta a bírónak, tömzsi ujjaival egy bekezdésre mutatva. Sötétvörös tintával írták, hieratikus írással, bár helyenként Szuten tábornok hieroglifákkal jegyzett le bizonyos neveket és kifejezéseket.

– *Tanulmányoztam* – olvasta fel hangosan Amerotke a bekezdést, amelyet Menna mutatott – *az Örökkévalóságba való átkelés könyvét* – a bíró zavartan felnézett.

– Egy értekezés – magyarázta Menna – arról, mi történik, mikor egy lélek távozik a Távoli Nyugatra.

– *Gondolkodtam* – folytatta Amerotke – *az Örökkévalóság Felfalóján* – elfintorodott, olvasván Ozirisznek ezt a meglehetősen régi nevét. – *S mikor a nap aludni tér* – olvasta tovább –, *és az Éjszaka Figyelőivel száll szembe, visszamegyek abba a pokolbéli barlangba, ahol a viperák tekergőztek körülöttem. Borzalmas félelmeim körülveszik szívem, de a rémálmok nem hagynak el, amikor felébredek. Nem tudok végigsétálni egy mezőn anélkül, hogy a kígyókat keresném. Nem tudok pihenni egy fa árnyékában, mert kísért a rettegés. Beszéltem a démonűzőkkel és gyógyítókkal, de nem sokat segítettek. Áldozatokat mutattam be a Nagy Anyának, a kék bőrű Ízisznek, és némi vigaszra leltem. Impuki főpap vigaszt nyújtott. Azt tanácsolta, gondolkodjam el a harcosok útján, de legyek óvatos. Démon vadászik a lelkemre. Szembe kell szállnom ezzel a rejtélyes vívóval. Ki kell csalogatnom az árnyak földjéről. Nekem, Szuten úrnak, megkell mutatnom, hogy az élet többről szól a halálfélelemnél.*

Az írásnak itt hirtelen vége szakadt. Szuten tábornok öt hieroglifát rajzolt ide, melléjük helyenként a *hefau,* azaz kígyó szót. Amerotke felpillantott.

– Először – magyarázta Menna – Lupherna úrnőnek és nekem nehezünkre esett elfogadnunk, hogy Szuten tábornok okozta a saját halálát.

– Beszélt neked erről a férjed?

– Pár alkalommal – felelte Lupherna úrnő. – Az a baj, hogy folyton beszélt. Múlt évszakban sétálni mentünk a folyópartra. Elmondtam neki, hogy néha féltem átkelni a Níluson, különösen azokban a törékeny csónakokban és kompokon. Mikor kislány voltam, mindig sikoltoztam ilyenkor. A férjem átkarolt – Lupherna úrnő itt elsírta magát –, és azt mondta, nézzek szembe a félelmeimmel, ahogy egy nap ő is szembe kell hogy nézzen az övével. Sosem jöttem rá – mondta elhaló hangon mit értett ezen.

Amerotke összecsukta az emlékiratokat és az asztalra tette a köteget.

– Megtarthatom? – kérdezte. Lupherna úrnő bólintott.

– Beszéltem Hebivel is – jelentette ki Menna. – Holnap, uram, megjelenik előtted a bíróságon.

Engedelmeddel, szeretnék a védőügyvédje lenni.

Amerotke beleegyezett a kérésbe. Menna és Lupherna éppen távozni készültek, mikor a bíró keze beleakadt az asztalon heverő pecsétbe. Felemelte és visszahívta vendégeit.

– Lupherna úrnő, a férjed magas rangú tábornok volt, királyi pecséttel, Egyiptom nagypecsétjével is rendelkezett.

– De már visszavonult – emlékeztette Menna. – Mikor lemondott hivatali jelvényeiről, a pecsétet összetörte és visszaadta az Isteni Háznak.

– Jó viszonyban állt a férjed Impuki úrral, Ízisz főpapjával?

– Kedvelte – bólintott Lupherna úrnő. – Gyakran ellátogatott a templomba tanácsért. Már értem, miért. Meg kellett vizsgálni, mi okozza a gyomorgörcsöket. A könyvtárba is járt, hogy anyagot gyűjtsön emlékirataihoz. Gondolom, ő és a főpap inkább ismerősök voltak, mint barátok.

Amerotke köszönetet mondott és kikísérte őket a kertbe, ott várakozó háznagyához. Alig tért vissza irodájába, ahol Szhufoj éppen belekandikált az emlékiratokba, mikor a háznagy visszasietett és közölte, hogy Nethba úrnő áll a kapuban és sürgős ügyben kívánja látni Amerotkét.

– Kísérd be – sóhajtott Amerotke. – Úgy látszik, ma egész Théba engem keres!

Pár pillanattal később beviharzott Nethba úrnő redőzött köntösben. Mögötte egy kis szolgálólány loholt. Nethba úrnő kínálás nélkül leült a nagy székbe Amerotke asztalánál, és intett a szolgálónak, hogy üljön a lábához. Felemelte kezeit, megcsillantak bíborvörösre festett körmei.

– Tudom – meredt a meglepett bíróra –, hogy nagyon elfoglalt vagy, de el kellett jönnöm hozzád. Mindent hallottam arról, ami Thébában történik – közelebb hajolt. – Mindenki erről beszél, úgy értem, a téged ért támadásról és a templomban történt halálesetekről. Ahogy mindig mondtam néhai férjemnek, bár ő állandóan úgy tett, mintha nem hallaná, a dolgok egyre rosszabbodnak. Tudom, hogy nagyon elfoglalt vagy...

– Igen, igen – szólt közbe Amerotke.

– Az apám...

– Nethba úrnő, jártam Ízisz templomában. Beszéltem Impuki főpappal és a Holtak írnokával. Apád, legyen boldog Ozirisz mezőin, gyomorbetegségtől szenvedett, és ez okozta a halálát. A legjobb kezelésben részesítették, de meghalt, és testét most tisztességgel előkészítik a temetésre a Holtak Házában. Ami a templomra hagyott örökséget illeti, ez szokás...

– Tudom – mondta Nethba úrnő szempilláit rezegtetve. – De olyan hirtelen halt meg – arcára kiült a szomorúság. – Csak szerettem volna megfelelően elbúcsúzni tőle. Biztos vagy benne, hogy természetes halállal halt meg, bíró uram?

– Úrnőm, meg mernék esküdni rá.

Nethba úrnő megveregette szolgálója fejét és felállt.

– Ez esetben – nyújtotta kezét kézcsókra Amerotkénak – köszönöm a fáradozásodat. Talán túlságosan szomorú voltam.

– Nethba úrnő!

Az asszony visszafordult, kezével már a reteszen.

– Miért gyanakodsz ennyire Ízisz templomára?

– Volt egyszer egy öreg mosónőm – Nethba úrnő elfintorodott –, egy azok közül, akik mindig öregnek tűnnek. Klijának hívták, szabad nő volt. Két évszakkal ezelőtt megbetegedett és elhagyta kunyhóját, ami kicsivel a házam falai mögött áll. Azt mondta, elmegy Ízisz templomába. Múltak a hónapok, semmit nem hallottam felőle, ezért elmentem Ízisz templomába. Kérdezősködtem a Holtak írnokánál, de semmi feljegyzés nem említette a mosónőmet. Különösnek tartottam, mert biztos voltam benne, hogy azt mondta, odamegy. Úgy értem – Nethba úrnő kinyitotta az ajtót –, hová máshová mehetett volna?

Dzsed, a Mészárlás Helyén, a krokodilos tó mellett meggyilkolt őr unokatestvére elégedett volt. Színes kerti lakában ült a Théba északkeleti részében álló kétemeletes házát körülvevő kertben. Ez volt az egészséget nyújtó hely, ahogy a felesége hívta. A kinti sugárutat és az odavezető utakat bazalt borította és sűrű lombú cserjék szegélyezték. Kényelmes ház, gondolta Dzsed, kényelmes környéken. Félretolta a kacsahússal és csicseriborsóval teli tányért és felemelte butói borral teli kupáját. Szerette az estéket, amikor itt üldögélhetett a nap végén, nézelődhetett a félig nyitott ajtón át, élvezve a köntösét lebegtető szellőt, és mikor leszállt a sötétség, nézhette a csillagokat. A kertjét őrző agár ugatott és morgott. Sok dolga lesz ma a kutyának, gondolta Dzsed, el kell kergetnie a mongúzokat és petymegeket, melyek meg akarják dézsmálni a halastavat vagy fel akarnak mászni a fákra, hogy tojásokat vagy kismadarakat keressenek. A kutya morgása azonban nyugtalanította Dzsedet. Valami nem volt rendjén, de nem tudta, mi lehet az, nem tudta megnevezni a veszélyt. Üsse kő, gondolta.

Megszagolta a bort. Mikor a hadseregben szolgált, feljebbvalói mindig azt mondták, Dzsed nem képes gondolkodni, de a parancsok végrehajtásában kiváló. Megrázta magát, szeme összeszűkült. Holnap a kertben dolgozik majd, szeretett méhkaptáraival foglalatoskodik. Katonaként az Anubisz ezredben szolgált, most azonban a méhek terén tartotta szakértőnek magát. A méhek tulajdonképpen a hadseregre emlékeztették a méhkas katonás szervezettsége és a királynő felé mutatott feltétlen engedelmesség miatt. Dzsed első pillantásra meg tudta mondani a különböző fajok közti különbségeket az olyan apró eltérések alapján, mint a szárny hossza vagy a has színe. Tudta, hogy ürítse ki a kaptárakat füsttel és hogy utánozza a méhkirálynő hívását, hogy átpergesse a mézet, és jobb minőségűvé tegye. Igazi *ftui*nak, méhésznek tartotta magát, és remélte, egy nap beléphet a méhészek céhébe. Járt Ízisz nagy templomában, az Élet Házában, és megtudta, hogy a fáraókat egykor „a méhek urá”-nak nevezték. Szívesen olvasta a történetet, melyben Ré isten egyszer sírt, és könnyeiből méhek keletkeztek.

Dzsed felemelt egy kis korsó mézet és beszívta édes illatát. Ennek a gyönyörű anyagnak már a látványa is megnyugtatta. Miután visszavonult a hadseregtől, a kis vagyont, melyet felhalmozott, arra használta, hogy zöldséget termeljen és árulja az egyik piacon. A kert azonban elpusztult egy tűzben, Dzsedre és családjára sanyarú jövő várt. Végül elment a Hetihez – a Veteránok Szövetségéhez –, hogy segítséget kérjen maga és családja számára. Nem sokkal később, késő éjszaka egy feketébe öltözött alak fogta el. Az ismeretlen átvitte Thébán egy elhagyatott helyre. Alaposan kikérdezte egy különös csoport, majd elmondták neki, hogy hamarosan fordul a szerencséje. Először megdöbbent, de egypár deben réz és ezüst megváltoztatta az életét. Meggazdagodott. A Khetra utasította, hogy mondja az embereknek, gazdag örökség érte, egy, a Deltában élő rokona hagyta rá vagyonát. Dzsed szólt a feleségének, hogy hallgasson, ne kérdezősködjön vagy kíváncsiskodjon, csak mondja azt a szomszédoknak, hogy rájuk mosolyogtak az istenek.

Az egyik feladatot követte a másik. Üzeneteket kellett továbbítania éjszaka vagy nem sokkal hajnal előtt. Rejtélyes, álarcos látogatók érkeztek, elsuttogták utasításaikat, majd eltűntek, akár az árnyék. Dzsed találkozott a Khetrával Hnum nem használt templomában, egy kísérteties helyen. A Khetra az árnyékban ült, Dzsed pedig meghajtott fejjel letérdelt elé. Nem ismerte a hangot, még azt sem tudta megmondani, férfi vagy nő a Khetra. Egyedül a jázmin émelyítő illatára emlékezett. Mások is jelen voltak, de mindannyian álarcot és csuklyát viseltek, akárcsak Dzsed, és ez mindig így volt. Ha bármelyiküket is elfogták volna, nem tudták volna elárulni bajtársaikat azon egyszerű okból, hogy nem ismerték őket.

A többiekhez hasonlóan Dzsed is kapott parancsokat, hogy jelenjen meg itt vagy ott, mindig időben, és a kijelölt órában mások is csatlakoznak hozzá. Néha ő volt a parancsnok, máskor más

vezető adta ki az utasításokat. Eleinte udvarházakat raboltak ki, gazdag palotákat Théba túlsó felében, de végül áttértek a sírrablásra, és a gazdagság patakja áradattá duzzadt. Dzsed eleinte halálra rémült, mikor ő és a többiek úgy özönlöttek elő, akár a méhek – igen, mosolygott magában Dzsed –, akár a méhek a kaptárból, csendesen és legyőzhetetlenül, és követték vezetőjüket a sziklák közt az agyagos utakon, az éjszakai levegő lehűtötte izzadságukat. Behatoltak a Királyok Völgyébe, erre a kísérteties helyre, és felkapaszkodtak oldalán, titkos bejáratok után kutatva.

Az első alkalommal Dzsed annyira félt, hogy azt hitte, el fog ájulni, nem bírja ki a maróan hideg szelet, az éjszakai ragadozók rettenetes üvöltését és a szívbe markoló félelmet attól, hogy elkapják őket az őrök. Ettől függelenül sikerrel jártak. Az őrök nem figyeltek oda, és Dzsed nem hitt a szemének, mikor vezetőjük egy áthatolhatatlannak tűnő sziklafalhoz vezette őket, majd eltűnt a ravaszul megépített bejáratban. Miután bejutottak a rég halott fáraó sírjába, Dzsed félelmei egyre nőttek. Csapdákat kellett elkerülniük, karókkal teli árkokat, álajtókat, melyek sehová nem vezettek, köteleket, melyben ha megbotlanak, sziklák zuhannak rájuk, végül pedig egy kamrát, melyben hemzsegtek a kígyók. Rejtett borzalmak tárháza volt ez, a sötétségben csak fáklyáik világítottak, melyek fényében életre keltek a falakra festett képek. Öt társa halt meg aznap éjjel, de a Khetra kihozta holttesteiket; mindannyiuknak megígérték, hogy életükben és halálukban is gondoskodnak róluk.

Dzsed hamar megfeledkezett félelméről, mikor bejutott a kincseskamrába és megkezdődött a fosztogatás. Arannyal berakott székek és asztalok, elefántcsonttal és ezüsttel díszített ládák telve ékszerekkel, csodálatos csecsebecsékkel teli edények. Megtöltötték zsákjaikat és távoztak azon az úton, amelyiken jöttek. A Khetra mindent megszervezett: az őrök megvesztegetését, a kincsek szállítását egyik örömtanyáról a másikra, ahol a kereskedők és vásárlók összegyűjthették és továbbszállíthatták. Dzsed jól alakította szerepét. Néha kísértést érzett, hogy megtartson egy fülbevalót vagy ékköves karperecet, de tudta, mennyi veszéllyel jár az ilyesmi. Második rablásuk után a szebauszok közül ketten megtették, megtöltötték zsebüket kis ezüstdebenekkel. A Khetra mindkét férfit elfogta, levetkőztettette és megkorbácsoltatta, mielőtt karókhoz kötözve kint hagyták volna őket a sivatagban az éjszaka ragadozóinak.

A rablások mindennapivá váltak. Dzsed úgy érezte, néhány társáról tudja, kicsoda, régi bajtársai az ezredből, de ezt a titkot senkivel nem beszélhette meg a sörözőkben vagy borozókban. Ettől függetlenül biztos volt benne, hogy ivócimborái közül néhányan ugyanazok a rejtélyes alakok, akikkel a Királyok Völgye oldalfalán mászott fel, hogy kifossza az Örökkévalóság Házait. Néhányan elárulták, hogy hirtelen meggazdagodtak – talán ez volt a hiba, amelyet elkövettek –, és Amerotke, az a minden lében kanál bíró a Két Igazság Csarnokából gyors véget vetett pusztításuknak, felkapott egy elvarratlan szálat és kezdte szétfejteni az egész szövetet. A nagy összeesküvés lelepleződött. Kereskedőket, tisztségviselőket és katonákat tartóztattak le az éjszaka közepén vagy nem sokkal hajnal előtt, házuk népét összegyűjtötték és a királyi kaszárnyákba vitték vagy a Láncok Házába Maat temploma alatt. Kurtizánokat, szajhákat, templomi zenészeket, piaci pénzváltókat tartóztattak le, nem volt olyan foglalkozás Thébában, amelynek űzői ne keveredtek volna bele a lopott javak adásvételébe. A szebauszok közül azonban egyet se tartóztattak le. Persze, mosolyodott el Dzsed, hogy tudtak volna leírni valakit, akit nem ismertek? Hogy lehet letartóztatni valakit, akit mindig fekete csuklya takar?

Dzsed nézte és hallgatta, ahogy a félelem végigsöpört Thébán. A rablásoknak természetesen vége szakadt. Visszahívták Hnum romos templomába, és a Khetra eljött, hogy olyan parancsokat adjon ki, melyeknek nem szegülhetett ellen. Némi sikert elért: bár az Amerotke elleni támadás eredménytelen volt, a Szitia nevű szuka meggyilkolását sikerült elérnie, és meglátogatta unokatestvérét, a templomi őrt. Ez is sikerült, bár az unokatestvéréért kár volt. El kellett volna

fogadnia az ezüstöt és csatlakoznia a szebauszokhoz. Erre azt mondta Dzsednek, hogy többet nem vállal, ezért Dzsed új parancsokat kapott: le kellett csapnia, méghozzá keményen. Eszébe jutottak annak a reggelnek az eseményei: ahogy vezette a hóhérok elleni támadást a Mészárlás Helyén, majd unokatestvére halála és ismeretlen halott bajtársuk testének megmentése. A testet Hnum templomába vitték. Mielőtt távozott volna, lehúzta arcáról a leplet, és ismerős arcot pillantott meg: egy veteránét, akit már látott az ezüstművesek terén a sörözőben, nem messze a borbély fájától.

Dzsed ivott kupájából. A kert furcsán elcsendesedett, még a házból hallatszó halk zeneszó is elhallgatott. Nem azt mondta a felesége, hogy gyakorolni akar a hárfáján? Felemelkedett ültében. Biztos volt benne, hogy kutyája nyüszítését hallotta. Letette a kupát, az asztalon heverő kés felé nyúlt, mikor kivágódott az ajtó, és Amerotke, a Két Igazság Csarnokának főbírája sietett fel a lépcsőkön, majd be a kerti lakba.

Dzsed szája kiszáradt a félelemtől. Úgy megdöbbent, hogy félig összegörnyedve maradt. Biztosan csak álmodik. A bíró lenézett rá, egyik kezét enyhén kinyújtotta, a másikkal megérintette bőr mellvértjét.

– Mi ez? – Dzsed visszaroskadt a székbe, ahogy a bíró felkapta a kést az asztalról, és egyik kezéből a másikba dobálta, közelről figyelve Dzsed arcát, mintha minden részletét az emlékezetébe akarná vésni.

– A tekinteted egy gyilkosé – a bíró hangja halk volt. – És a szád egy könyörületet nem ismerő emberé – leült egy padra és Dzsedre mutatott a késsel. – Találkoztunk már? Biztosan. Nem te jöttél be a szobámba Maat templomában? Ott voltál, amikor Szitiát megmérgezték?

Dzsed rémálomban érezte magát. Megpróbálta felemelni a kupát, de kicsúszott a kezéből és hangos csattanással a földre esett.

Amerotke halványan elmosolyodott, és jobban kitárta az ajtót, hogy Dzsed lássa a szíriai íjászt odakinn.

– Már előkészítette a nyílvesszőt – jegyezte meg Amerotke –, és mások is állnak a kerti lak körül. Szigorú parancsokat kaptak rá, hogy élve fogjanak el. Ne nyugtalankodj – újra elmosolyodott. – A feleséged, gyermekeid és szolgáid biztonságban vannak. A házban őrzik őket. Sajnálom a kutyádat, de ismerem a fajtáját, gyilkos, akárcsak a gazdája. Kérlek – a bíró felemelte a kezét –, ne hazudj nekem. Ne tiltakozz, ne idézd az illetéktelen behatolásról szóló törvényt. Mindent tudok rólad. Azt, hogy veterán katona vagy, aki a jelek szerint nagyon meggazdagodott. Tudok a barátaidról és rokonaidról, köztük kedves elhunyt unokatestvéredről, aki a templomi őrségem tagja volt – Amerotke szipogott. – Ma este, nem sokkal ezelőtt meglátogattam a jegyesét. Szegény lány nem bírta abbahagyni a sírást. Beszélt nekem a látogatásaidról. Nem sokkal az első látogatásod után engem megtámadtak, Szitiát pedig megmérgezték a börtönben. A második látogatásod után egy bizonyos rabot holtan találtak a Láncok Házában. Megvesztegetted az unokatestvéredet, nem? Elmondtad neki, mit kell tennie, ő azonban nem volt gyilkos, mint te. Nyugtalan és izgatott lett.

Amerotke leejtette a tőrt úgy, hogy a földre essen. Dzsed összerezzent.

– Az unokatestvéred motyogott valamit arról, hogy nem tetszettek neki a látogatásaid és soha többé nem akart látni téged. Csak idő kérdése volt – a bíró a derekára kötött övvel kezdett játszadozni –, mielőtt beszél valakinek erről. Tudod, hogy hiba volt, ugye? – összeszűkült a szeme. – Vagy még nem jutottál erre a következtetésre?

Amerotke előrehajolt, úgy oktatva ki Dzsedet, mint egy tanár a nehézfejű diákot.

– Nyilvánvaló volt, hogy az unokatestvéredet megvesztegették: ő volt az egyetlen őr a cella előtt – leszámítva Aszural parancsnokot, akire az életemet is rábíznám. Az unokatestvéred most halott. Csak idő kérdése volt, mikor kezdek el kérdezősködni. Kivel beszélt? Ki látogatta meg?

Dzsed mozdulatlanul ült, teste olyan feszült volt, hogy érezte, görcsbe áll a lába. Magában elátkozta saját ostobaságát. Hibát követett el, és a Khetra is hibát követett el, de mi mást tehetett volna? Levegőért küszködött. Egyetlen szebausz sem mutatta az arcát soha, vagy legalábbis csak ritkán. A Khetrának már kétségbeesettnek kellett lennie. Vagy mégsem? Lehetséges, hogy a Khetra már meg akarta ölni, de nem lépett elég gyorsan? Ez volt az igazi hiba?

– Biztos vagyok benne – a bíró felemelte a kést, és egyensúlyozni kezdte kezében –, biztos vagyok benne, Dzsed, hogy ha nem látogattalak volna meg ma éjjel, mások teszik meg. Megmutattad arcodat, feltártad személyedet az unokatestvéred előtt. Minden rendben lett volna, ha együttműködik veletek. De te elmondtad a Khetrának, aki elrendelte a halálát! – Amerotke elmosolyodott. – Ahogy a tiédet is elrendelte. A szebauszok eljönnek és megölnek téged, a feleségedet, a gyermekedet, a szolgáidat és a kutyádat. Ki tudja – intett a kés felé –, talán az orgyilkosok már tudják, hogy itt vagyunk. Melyik irányba akarsz ugrani?

Amerotke elhallgatott, ahogy Szhufoj felsietett a lépcsőkön a kerti lakba. Meghallgatta a törpe suttogását, majd újra megszólalt.

– Még semmit nem fedeztünk fel, Dzsed – sóhajtott –, leszámítva egypár apró tárgyat abból az időből, amikor még az Isteni Úrnőért harcoltál, nem ellene. Mondd csak el nekem, hol rejtegeted a vagyonodat! Hol vannak a szkarabeuszok, melyeket magadnál hordasz? Kell lennie egy kis rejtekhelynek. Te mit gondolsz, Szhufoj?

Dzsed a borzalmasan elcsúfított törpére nézett, aki pislogás nélkül állta a tekintetét.

– Azt hiszem, gazdám, meg kellene ölnünk. Megpróbált megölni téged. Talán meg kellene kínoznunk, ki kellene vinnünk a Vörös Földre, és kis időre eltemetni a forró homokba, hogy lássuk, mennyire szeret megfőni.

Dzsed nyelni próbált, de nem tudott. Szhufoj sarus lábával dobogott a fapadlón. Lenézett lábára és arcán ferde mosoly tűnt fel.

– Gazdám, vajon miért jött Dzsed ide? – Szhufoj a fapadlóra mutatott. – Szerintem amit keresünk, épp alattunk van.

Nyolcadik fejezet

A királyi palota szívében lévő Leopárdterem a lenyűgöző szépség példája volt. Falai, padlója és mennyezete csillogó elefántcsontfehér márványból készült és különböző színű leopárdok képei díszítették – vörösek fekete foltokkal, aranyszínűek zöld foltokkal, mélysárgák fekete foltokkal. A leopárdok ültek, aludtak, ugrottak vagy bömböltek tucatnyi különböző pózban. A lenyűgöző állatokat Egyiptom legjobb mesterei festették. Amerotke mindig úgy gondolta, ha félig lehunyná szemeit, a nagymacskák életre kelnének. A terem túlsó végében nagy ablak nyílt a palota kertjének virágágyásaira. A virágzó bokrok illata beszállt a palotába és keveredett a számtalan falfülkébe helyezett tartóból párolgó parfümével. Kevés bútor állt a teremben, de mindegyik fényesre csiszolt akácfából készült, mindet a legtisztább elefántcsont és ezüstberakások díszítették. Az ajtó mindkét oldalán kobaltkék cserepekbe ültetett vadvirágok nyíltak a gazdag kánaáni földben.

A hatalmas terem ajtóit bezárták és bereteszelték, hogy Hatsepszut, Egyiptom fáraója, a Két Ország királya és királynője úszhasson a négyszögletes Tisztaság Medencéjében. A víz a legtisztább kék volt, felszínén gyönyörű fehér lótuszok lebegtek. A királynő megfordult, olyan gyorsan, akár egy delfin. Kicsivel a víz felszíne alatt úszott, lassú mozdulatai ellenére meglepően gyorsan és ügyesen. Amerotke mély levegőt vett és igyekezett elfojtani bosszús sóhaját. A medence túlsó végénél Szenenmut, Hatsepszut szeretője és főminisztere ült párnáin, figyelve a

királynő minden mozdulatát. A királynő újra megfordult, ellökte magát a medence falától és gyorsan átszelte a vizet, fekete haja mögötte lebegett. Elért a túloldalra, megragadta a medence aranyozott szélét és felhúzódzkodott. Fél kezével letörölte arcáról a vizet és felnézett a főbíróra.

– Fáradtnak látszol, uram – Hatsepszut szája mosolygott, de szeme nem. – Híreket hoztál? Karóba húzathatom végre az összes sírrablót a Királyok Völgye feletti sziklákon?

– Csak értesüléseket hoztam, Isteni Úrnő.

Hatsepszut felkapta a medence mellett heverő arany légycsapót és Amerotke bokája felé csapott. A bíró nem rezzent össze.

– Hölgyem, ha újra megpróbálod...

Hatsepszut dühösen felpillantott rá, aztán lágyan felnevetett, kiszállt a medencéből és aranypántos szandáljába csúsztatta lábát. Míg Szenenmuthoz sétált, aki vászonkendőkkel várta, hogy megszárítsa, Amerotke hátat fordított és az ablakhoz sétált. A csillagok állásából és az éjszaka hűvöséből meg tudta mondani, hogy éjfél is jóval elmúlt már. Az Isteni Úrnőnek igaza volt, elfáradt. Meglátogatta feleségét és fiait lakosztályukban, de megzavarta őket Szenenmut, aki azért jött, hogy közölje, az Isteni Úrnő azonnal látni kívánja.

– Tudod, hogy modortalanság a hátadat fordítani az Isteni Úrnő felé?

Amerotke sóhajtott és megfordult. Hatsepszut most áttetsző vászonruhát viselt és keresztbe tett lábakkal ült egy széken. Egy tányér cukrozott datolyán osztozott Szenenmut-tal, aki a királynő lábánál térdelt és éppen három kelyhet töltött meg borral. Hatsepszut intett ujjaival a bírónak, és egy párnát dobott maga mellé a földre. Amerotke leült. A kezébe nyomták az egyik kelyhet.

– Nem is örülsz, hogy láthatsz? – Hatsepszut közelebb hajolt és megrázta fejét. Még mindig vizes hajából néhány csepp Amerotkéra hullott.

– A szívem boldog és a lelkem dalra fakad – kezdte Amerotke a szokásos udvari köszöntést – arcod láttán – hangja lapos, monoton maradt. – Ragyogásod, isteni Úrnő, megerősíti tagjaimat, mosolyod hatalma...

– Köszönöm – Hatsepszut nyersen félbeszakította –, értem, mit akarsz mondani, Amerotke. Fáradt vagy, dühös, félsz és aludni akarsz. Mondd el újra, mi történt.

Amerotke újra beszámolt a Maat templomában történt gyilkosságokról; arról, hogy az őrt, aki megölte a bebörtönzött szebauszt, megvesztegették vagy megfenyegették, és ez a következtetése helyesnek bizonyult, mivel az őrt is meggyilkolták.

– Tehát elfogtad ezt a Dzsedet – jelentette ki Hatsepszut. – Ő is halott?

– Nem, őt és egész családját az én házamba vittük. Aszural parancsnok szigorú parancsot kapott. A nőt és a gyermeket bezárják, de vigyáznak rájuk. A rabot a pincémbe zárják és gondosan őrzik, két őrnek benn kell lennie vele, kettőnek pedig kinn őriznie az ajtót. Aszuralnak nem szabad elhagynia a házat.

Hatsepszut letette boroskupáját.

– És biztos, hogy ő is a szebauszok közé tartozik?

– Ó, igen – bólintott Amerotke. – Ástunk a kerti lakja alatt, és találtunk egy bőrzsákot. Minden benne volt, amire egy orgyilkosnak szüksége lehet: fekete csuklyás köpeny, tőr és egy tasakban szkarabeuszok, melyre térdelő embert vésztek, kezében íjjal.

– És? – kérdezte Szenenmut.

– Két tárgy felkeltette a figyelmemet – Amerotke pohárköszöntőre emelte poharát a főminiszter felé. – Az egyik egy engedély volt, mellyel Dzsed beléphetett Ízisz templomába, egy agyagtábla, melyen Paszer pecsétje állt.

– Ő az egyik legfontosabb pap. Impuki segédje.

– Dzsed azt állította, hogy apját az Alkonyat Házába küldték, ő pedig gyakran meglátogatta ott, ezért kapta az engedélyt.

– Hiszel neki?

– Az apjának ugyanaz volt a neve, mint neki, ezért ez könnyen ellenőrizhető. Úgy tűnik, katona volt és kőműves, így aztán dolgozott az Isteni Háznak...

– Hát persze – szakította félbe Hatsepszut. – És egy királyi ezrednek bármelyik tagja kérheti, hogy ingyen gyógyítsák Ízisz templomában.

– Miért rejtette el Dzsed ezt az engedélyt? – kérdezte Szenenmut.

– Úgy tűnik, az apja három évszakkal ezelőtt meghalt. Azt gyanítom, Dzsed arra használta az engedélyt, hogy meglátogassa bizonyos barátait a templomban, talán Mafdetet is.

– Mi mást találtál még?

– Egy térképet Ízisz templomáról. Ilyesmit kapni a templomban, láthatóak rajta a főbb kápolnák és szentélyek, de ez díszesebb volt. Dzsed az ezzel kapcsolatos kérdéseimre sem volt hajlandó válaszolni, azt mondta, akkor használta a térképet, amikor az apját látogatta. Azt állítja, semmit nem tud Impuki úrról vagy Paszerről, és sosem találkozott Mafdet parancsnokkal.

– Dzsed katona volt?

– Igen, Omendap tábornokkal szolgált, ahogy az unokatestvére is, és ha utánanézünk a feljegyzésekben, úgy tűnik, Mafdet parancsnok is.

– De a tábornok Egyiptom hadseregének főparancsnoka.

– Dzsed azt mondta, a tábornok mindig gondoskodott régi bajtársairól. Megkérdeztem, ismerte-e Szuten tábornokot is. Megrázta a fejét. Egyszer elment Szuten tábornokhoz, hogy segítséget kérjen, de Menna főírnok elzavarta.

– És a Khetra? – kérdezte Szenenmut.

– Ó, igen, a mi Figyelőnk a kapuknál – Amerotke elmosolyodott. – Mikor a nevét említettem, Dzsed halálra rémült. Megrázta a fejét és nem volt hajlandó többet mondani. Szhufoj megfenyegette, hogy megkínozza a feleségét, de a rab azt mormolta, hogy nem érdekli; ha nem beszél, akkor megkínozzák a feleségét, ha meg beszél, akkor megölik.

– Mire jutottál? – kérdezte Hatsepszut. Ahogy mozgatta a fejét, abból Amerotke látta, hogy a fáraónőnek nem tetszik, amit hallott.

– Isteni Úrnő, én azt nem tudom. Bizonyos dolgokat egyre tisztábban látok. A bizonyítékokból úgy tűnik, Szuten tábornok maga vitte a tetőteraszra azt a zsák homoki viperát, és ostoba kísérletet tett arra, hogy szembenézzen félelmeivel. Emlékirataiban gyakorlatilag beismerte, hogy ilyesmire készült. Holnap reggel újra összeül a bíróság. Menna főírnok lesz Hebi védőügyvédje és az ügyet elejtjük.

– Szerintem nem – szólalt meg Hatsepszut éles hangon. – Tegnap délután Valu úr meglátogatott. Hozott egy újfajta fehér lótuszt, amiről azt állította, éjszaka virágzik, bár még nem láttam. Ismered Valu urat, a titkait olyan közel tartja magához, mint az árnyékát. Csak annyit mondott, hogy érdekes kérdéseket fog feltenni. Elfoglalt voltam – Hatsepszut megrázta a fejét. – Talán alaposabban kellett volna faggatnom.

Amerotke elrejtette nyugtalanságát. Valu úr a legravaszabb volt minden ügyész közül. Új bizonyítékot talált volna vagy a nyugtalanságot csak az okozta, hogy magának Amerotkénak is fenntartásai voltak Szuten tábornok halálával kapcsolatban? Érezte, hogy valami nincs rendjén, de nem tudta megmondani, mi az, annyira elvonták a figyelmét a Maat templomában történtek.

– Mi a helyzet Impuki úrral és Ízisz templomával? – kérdezte Szenenmut. – Semmi nyoma nincs annak a négy heszetnek? Miért gyilkolták meg ilyen barbár módon Mafdet parancsnokot, és miért gyújtották fel a házát?

Amerotke nem vett tudomást Hatsepszut rosszalló felszisszenéséről, és megrázta a fejét.

– Ízisz templomában mindössze annyit tudtam meg – ismerte be –, hogy Nethba úrnő apja természetes halállal halt meg és a legnagyobb tisztességgel bántak vele. Van valami kapcsolat

Mafdet és a szebauszok között, de nem tudom, mi az. Ugyanez igaz a halálára is. Lehet, hogy személyes bosszúból ölték meg, de az is lehet, hogy a szebauszok azt gondolták, el fogja árulni őket, és saját kezükbe vették az igazságszolgáltatást.

– Mi a helyzet a sírrablókkal? – akarta tudni Hatsepszut.

– Akár gyöngyök egy szálon, hölgyem. Bismerem, hibát követtem el – Amerotke állta Hatsepszut tekintetét. – Letéptük a virágot, de nem húztuk ki a gyökerét. Akiket elítéltünk, csak azok voltak, akik a kincsek adásvételét intézték, magukat a rablásokat azonban a szebauszok hajtották végre. Tévedtem velük kapcsolatban, nem csak egy banda a nyomornegyedből. Az a valaki gyűjti őket össze, aki Khetrának hívja magát. Dzsed keveset mondott el, de amit megtudtam, az alapján úgy gondolom, a szebauszok többsége volt katona. Elhagyták a királyi ezredeket és nehéz idők köszöntöttek rájuk. Leleményes, életerős férfiak, akik hozzászoktak a veszélyhez és a parancsok végrehajtásához. Azt gyanítom, nem ismerik egymást, csak megmondják nekik, hogy gyűljenek össze egy megadott helyen a megadott időben, és hajtsák végre az utasításokat. Gondoskodnak róluk és bőségesen megjutalmazzák őket. Munkájukért alaposan megfizetik őket, de vérszomjas könyörtelenséggel irányítják őket.

– Hol gyülekeznek?

Amerotke megrázta a fejét.

– Nem tudom. Nem hiszem, hogy valaha is megtudjuk. Ez a Khetra adja ki a parancsokat. Őt kell elfognunk. Ha a Khetra halott, a rablásoknak vége szakad – letette kupáját. – A szebauszok egyszerű, világos elvek szerint dolgoznak. Ha részese voltál egy rablásnak vagy egy tisztségviselő meggyilkolásának, akár templomi őr, akár bíró volt az illető, akkor a csapat tagja vagy, nincs menekülés. És miért akarnál távozni közülük? A nehézségekkel teli évek után végre gazdag és könnyű életben lehet részed.

– De ki közelíthette meg ezeket a katonákat? – kérdezte Hatsepszut. – Egy olyan tábornok, mint Omendap vagy Szuten?

– Lehetséges – ismerte el Amerotke. – Vagy egy főpap, mint Impuki úr. Sok volt katona látogatja Ízisz templomát. Mafdet parancsnok is a királyi ezredben szolgált. De miért álljunk meg náluk? – Amerotke felemelte kupáját. – Valu úr Théba főügyésze. Akárcsak jómagam vagy Szenenmut úr, ő is kérheti, hogy láthassa a hadsereg jegyzékét, kideríthetí, hol élnek a korábbi katonák.

– És ott vannak a királyi sírok – emlékeztette Hatsepszut.

– Igen – sóhajtott fel Amerotke. – A királysírok. Legtöbbjüknek a bejáratát elrejtették. Nagyon kevés ember tud az odavezető ösvényről vagy arról, milyen csapdák és kincsek lehetnek bennük. Az efféle feljegyzések a Könyvek Házában találhatók, vagy itt...

– Vagy Ízisz templomában – fejezte be a mondatot Szenenmut. – A papok részt vesznek a királyok temetésein és gyakran foglalkoznak a sír előkészítésével és a sírba kerülő tárgyakkal kapcsolatban is. Ők kísérik el a testet végső nyughelyére. Biztos vagyok benne, hogy sok templomban vannak olyan papok és könyvtárosok, akik ismerik az Évmilliók Házainak titkait.

– És a pecsétek? – kérdezte Hatsepszut. Alsó ajkába harapott, hogy fékezze haragját. – A királyi pecsét, melyet arra használtak, hogy határőreink és járőreink orra előtt eljuttassák ezeket a kincseket a határokon túlra?

Amerotke vállat vont.

– Nekem is van ilyen pecsétem, ahogy Impuki úrnak, Omendap tábornoknak, Valu úrnak, Szenenmut úrnak...

Hatsepszut nem volt képes tovább fékezni haragját. Talpra ugrott és csettintett Szenenmutnak, hogy kövesse. Az ajtónál megfordult, suttogott valamit a főminiszternek, aztán visszasietett, arca lángolt a dühtől. Lehajolt és megragadta Amerotke köntösének elejét.

– Én vagyok a fáraónő – suttogta, lélegzete forró volt a bíró arcán. – Elsődleges feladatom, hogy őrizzem elődeim sírját. Hogy a Kilenc íj népe por legyen a sarum talpa alatt. Hogy tehetem meg ezt, bíró, ha atyám és nagyatyám kincseit házalók árulják Kánaán piacain vagy ajándékba viszik egy hettita fejedelemnek? – körmét Amerotke mellébe vájta. A bíró megfogta a fáraónő kezét és megszorította.

– Van még más is, Isteni Úrnő? – Amerotke szünetet tartott. – A sírrablókat személyes ellenségeidnek tekinted...

Amerotke észrevette az aggodalmas, nyugtalan pillantást, amelyet Hatsepszut és Szenenmut váltottak.

– Isteni Úrnő? – ismételte.

Hatsepszut kiszabadította a kezét.

– Találd meg a Khetrát – sziszegte –, és látni akarom, amint elégetik!

Amerotke visszaért saját házába. Amint belépett a főkapun, tudta, hogy valami borzalmas történt. Aszural a kertben várta, több más őr az oszlopos bejárat előtt gyülekezett, kezében fáklyával. A ház belsejéből egy nő szívet tépő sírása hallatszott. Aszural nem szólalt meg, csak megrázta a fejét és intett Amerotkénak, hogy kövesse. Megkerülték a házat és lementek a lépcsőn a kis barlangba, ami borospinceként szolgált. Az építész ezt a kis barlangot négy apró helyiségre osztotta. Dzsedet a bejárathoz legközelebbiben helyezték el. Aszural kinyitotta az ajtót és fáklyáját felemelve belépett, majd megmutatta Dzsed holttestét. Egy pillantás elég volt. A rabot csuklóján és bokáján is megbéklyózták, láncait egy, a falba erősített gyűrűre fűzték. Dzsed valahogy meglazította a láncot, a nyaka köré tekerte és nekidőlt, megfojtva magát. Ernyedt testét még mindig tartotta a lánc, arca eltorzult a haláltusától.

– Hol vannak az őrök? – kérdezte Amerotke. – Megkértelek, hogy két őr legyen mindig mellette.

– Nem volt rá esélyünk – vallotta be Aszural. – A rab elég nyugodt volt, mikor megbéklyóztuk. Azt állította, éhes és szomjas, utána könnyíteni akart magán. Kihívtam az őröket, akik éjszaka őrizték. Az ajtót nyitva hagytuk, de olyan gyorsan történt.

Amerotke lekuporodott és megérintette a halott fejét. Dzsed nem fulladt meg, nyaka petyhüdtsége mutatta, hogy eltört. Méltó tanúja volt a haragnak, mely eltölthette a rabot. Amerotke gyengéden megérintette a férfi arcát, majd megpróbálta lezárni meredt szemeit, aztán félrehúzta a holttestet és felállt.

– Amikor idehoztam, azt mondta, hogy ő már az Árnyak Völgyében jár, az életének vége – vallotta be Aszural. – Sokkal inkább a feleségéért és a gyermekéért aggódott, félt, mi fog történni velük. A saját ostobaságát okolta...

Amerotke a halott rabot nézte. Ráébredt a fáraó szavainak igazságára. Egy szebausz elfogása nem jelentett semmit, nem vezethetett sehová. A Khetrát kell elfognia ahhoz, hogy véget vessen a rettegésnek.

– Így aztán, bíró uram, ültem és türelmesen hallgattam mindazt, ami elhangzott, de... – Valu szipogott és fészkelődött tömött párnáján. A fáraó füle és szeme csínytevő hangulatban volt: most hatásszünetet tartott, egyik szépen ápolt kezét kissé felemelte, hogy mindenki megcsodálhassa gyönyörűen kifestett körmeit és az ujját ékesítő gyűrűket. Valu az előtte álló asztalkán heverő papirusztekercseket nézte, fejét kissé lehajtotta, mintha nem tudná, mit mondjon. Amerotke jobban ismerte annál, mintsem hogy ezt elhiggye. Valu olyan volt, mint egy kobra, szemügyre vette áldozatát, mielőtt lecsap rá. Valu összeszorított szájjal ült, míg a szögletesre vágott parókájában meglehetősen nevetségesen festő Menna főírnok előadta Hebi védelmét. A főírnok

gyenge ítélőképességű és még gyengébb eszű ember, gondolta Amerotke, lassú és nehézkes. Hebi és Lupherna úrnő között ült, mint egy zavarodott szelindek, mielőtt Amerotke odahívta, hogy adja elő a védelmet. Mennáról mostanra csorgott az izzadság, a szemei körüli fekete festék csíkokban folyt le arcán, nehéz parókája a nézelődők nagy mulatságára folyton félrecsúszott. Csikorgó hangja sem javított az összképen; még a többi írnok közt ülő Prenhoe is lehajtotta a fejét, válla rázkódott a nevetéstől.

Menna azonban nyers hangja és teátrális mozdulatai ellenére okos, értelmes érvekkel állt elő. Leírta, hogy találták meg a zsákot, ami bűzlött a kígyók szagától, hogyan kötötték oda a tetőterasz oszlopához, amit elrejtettek Szuten tábornok ágyának függönyei. Erőteljesen adta elő a tényeket, idézett Szuten tábornok emlékirataiból, elmondva a bíróságnak, hogy az idős katona feltehetőleg úgy döntött, szembenéz félelmeivel. Ezután Impuki urat és Paszert hívták ki, mindketten tanúvallomást tettek, lényegre törő, tömör mondatokban. Elmondták, hogy látogatta meg őket Szuten tábornok Ízisz templomában, hogyan kapott porokat, hogy elmulasszák félelmeit és gyomorgörcseit.

– Beszélt a rémálmairól? – kérdezte Menna.

– Ó, igen – felelte Impuki. – Közismert tény, hogy a félelmek leküzdésének egyik módja, ha szembeszáll velük az ember. Ezt minden katona megerősítheti, aki járt már csatában.

Impuki és Paszer leültek a tanúk számára fenntartott helyre. Amerotke sietve rájuk pillantott. Megfogadta magában, hogy ha lezárta az ügyet, vált velük néhány szót. Most azonban Valun volt a sor. Még mindig ott térdelt párnáján, enyhén felemelt kézzel, aztán hirtelen megmozdult, köntöse ujjait feltűrte, karperecei csilingeltek, gyűrűi csillogtak. Titokzatosan mosolygott, biztos jeleként annak, hogy csapdát készül állítani. A terem végében Szhufoj fel-alá ugrált, akár egy béka, és valakire mutatott, de a tömegben lehetetlen volt látni, ki az.

– Ügyész uram – sóhajtott Amerotke –, visszafojtott lélegzettel várunk.

– Uram – Valu arca gyászosnak tűnt, de szemei csillogtak. – Micsoda történet! – kezdte. – Micsoda szívbe markoló történet! – a mosoly elhalt arcán. – Mennyi hazugság!

– Nem igaz! – Hebi talpra ugrott volna, de Menna aggódó arccal elkapta a karját.

– Nézzétek – Valu félig Hebi felé fordult, ujjaival gesztikulálva. – Itt vannak ezek a mindenhol tekergőző kígyók, zsákban, zsákon kívül. De honnan jöttek? Szuten tábornok maga ment ki összegyűjteni őket? Egy ember, aki halálosan félt a kígyóktól? Kiment kocsiján a sivatagba, és fütyült, hogy odacsalogassa őket? – Valu várt, hogy elhaljon a nevetés. – Vagy kiment a piacra? Két tucat kígyót kérek, és talán pár skorpiót is! – az, ahogy Valu utánozta a piaci árusok orrhangját, újabb nevetésre késztette a közönséget.

– Értékelem a humorodat.

– Bíró uram, ezek nem viccek, hanem teljesen őszinte kérdések. Mikor gyűjtötte össze Szuten tábornok ezeket a kígyókat? Hol tartotta őket?

A teremben érezhető csend uralkodott. Valu már nem mosolygott; egyik hibátlan körmével az előtte álló asztalon dobolt. Amerotke balra pillantott. Két hófehér galamb pihent az ablakpárkányon. Két halott szerető lelke volt talán? A madarak riadtan felröppentek, mikor Valu összecsapta kezeit, majd a füléhez emelte őket.

– Nem hallok választ. A bíróság nem kapott választ, ezért kimondom az igazságot – Valu válla fölött hátrakiáltott. – Hozzátok előre a tanút, Hefaut.

Amerotke meglepetten pillantott fel. Hefau az Am-duat, az Alvilág nagy kígyójának vagy férgének volt a neve. A férfi, aki előrebotorkált, hogy letegye az esküt a tanúk párnáján, nem látszott ennyire ijesztőnek. Bozontos haj keretezte napégette arcát. Csíkos köntöst viselt, akár egy nomád, kezében zsákot és buzogányt tartott, melynek végét Egyiptom ureusz-kígyójának duzzadt torkához hasonlóra faragták.

– Ki vagy te, Hefau? – kérdezte Amerotke, miután a tanú letette az esküt.

– A kígyók pörölye. Megölöm vagy összegyűjtöm őket. Lenyúzom pikkelyes bőrüket és eladom a kereskedőknek.

– És azért vagy itt, mert...?

– Miatta! – Hefau Hebire mutatott. – Egy borozóban találkoztam vele közel Ozirisz szobrához, a Koporsók utcájának sarkán, a Holtak Városában. Megkért, hogy gyűjtsek legalább két tucat homoki viperát, duzzadt torkúakat. Megkérdeztem, minek.

Hefau elhallgatott, mert Hebi talpra ugrott, azt kiáltozva, hogy nem igaz. Az inas csak akkor ült vissza párnájára, mikor a bírósági szolgák karon ragadták.

– Folytasd – utasította Amerotke.

– A nevét nem mondta meg, de jó árat ígért. Azt mondta, hozzam a kígyókat egy pálmaligetbe, ami kicsivel a Nílus hetedik kikötőjén túl található.

– Nagyon közel Szuten tábornok udvarházához – vetette közbe Valu.

– Mikor történt ez? – csattant fel Amerotke. Mérges volt magára és a borzalmas eseményekre is, amelyek elvonták figyelmét erről az ügyről. Valu természetesen észrevette a hibát az érvelésben. Hol szerezte Szuten tábornok a kígyókat? – Nos? – mordult Hefaura.

– A Szuten tábornok halála előtti éjjel. Tanúim is vannak – fecsegett tovább Hefau. – A bátyám...

– Nem kérdezted meg Hebit, mire kellenek a kígyók?

– Nem tudtam a nevét, és természetesen sosem kérdezősködöm. Kimentem a Vörös Földre, csapdába ejtettem a kígyókat és találkoztam vele a megbeszélt helyen. Csak később, amikor Valu úr hírnökei közhírré tették Szuten tábornok halálát Théba piacterein, kezdtem gyanítani, mi történt. Olvastam a hirdetményeket a szökőkutaknál, és...

– Eljött hozzám – fejezte be elégedett hangon Valu.

Amerotke felemelte az ostort és kampósbotot, jelezve, hogy csendet kér, majd leengedte őket, mikor Menna felemelt kézzel mutatta, hogy szólni kíván.

– Uram – a főírnok jól láthatóan nyugtalankodott, tipródva a félelem és harag között –, ez az ember engem és Lupherna úrnőt is gyanúsítja?

– Nem! – kiáltott fel Hefau. Az arcát kezeibe temetve térdeplő Hebire mutatott. – Ő elég világossá tette, hogy nem akarja, hogy bárki más tudomást szerezzen erről.

– Valu uram – Amerotke a főügyészhez fordult –, fizetett valaki a tanúdnak?

– Uram – Valu széttárta karjait. – Megtérítem a költségeit, és ha története igaznak bizonyul, megkapja a jutalmat, ami annak jár, aki segít kézre keríteni egy gyilkost.

Valu a sarkára ereszkedve leült. A teremben az egyetlen hallható hang Hebi nyöszörgése volt. Menna a fejét rázta.

Amerotkénak feltűnt, hogy ő és Lupherna úrnő is távolabb húzódott a gyanúsítottól. Lenézett Hefaura. A kígyós ember nyugodtnak és kiegyensúlyozottnak tűnt, története következetes volt.

– Hebi! – Amerotke a rabra mutatott. – Hebi, emeld fel a fejed. Azt fogod mondani, hogy Szuten tábornok parancsára vásároltad a kígyókat? Figyelmeztetlek, ha azt mondod, igen, Valu úr meg fogja kérdezni, miért nem mondtad ezt korábban.

– Uram – Menna könyörögve emelte fel mindkét kezét –, időre van szükségünk, hogy megválaszoljuk az ilyen kérdéseket.

– Igaz – jelentette ki Amerotke. – Halljátok döntésemet. Hebi, újra házi őrizet alá helyezlek, halálbüntetés terhe alatt tilos elhagynod a házat. Valu úr, a tanúdat – elmosolyodott –, és a többi tanút is kényelmesen, de őrizet alatt tartjuk a medzsaik kaszárnyájában.

Amerotke felállt és összerándult a lába szárába állt görcstől. Meghajolt Valu úr felé és kisietett a teremből. Mikor szobájába ért, levetette köntösét, melldíszét, gyűrűit és karpereceit, és óvatosan

letette őket az asztalra. Az ajtó kinyílt; a parfümillatból előre tudta, hogy Valu az.

– Nagyon okos, uram – fordult meg Amerotke. – Biztos vagy benne, hogy a tanúd nem hazudik?

– Nem vezetett félre – Valu kínálás nélkül leült egy zsámolyra. – Maga is katona volt, a segédcsapatok tagja. Ügyes parittyás. Bőrzsákjai is vannak. Ó – Valu felemelte ujját –, és mielőtt megkérdezed, igen, megmutattam neki a kötéldarabot és azt, hogy volt megkötve. Tudott olyan csomót kötni.

– Ebben biztos vagyok – Amerotke megdörgölte arcát. – Te tényleg karón akarod látni Hebit, nem igaz? Be akarod bizonyítani az Isteni Úrnőnek, hogy öreg tábornokát meggyilkolták és te leleplezted a gyilkost.

Valu felállt. Amerotke megbánta éles megjegyzését.

– Sajnálom, uram – Amerotke kinyújtotta kezét, Valu pedig megfogta –, de azt hittem, az ügyet lezártuk, a kérdést azonban, amelyet feltettél, nem válaszolták meg – halványan elmosolyodott. – Honnan szedte Szuten tábornok azokat a kígyókat?

– Van még valami, nem igaz?

– Mire gondolsz? – kérdezte Amerotke. Valu közelebb húzódott. Parfümje vadvirágokra emlékeztette Amerotkét. A bírónak eszébe jutottak a történetek arról, hogy a fáraó szeme és füle szívesen vett fel női parókát és kurtizánhoz illő gyönyörű ruhákat.

– Hallottam a támadásokról – suttogta Valu. – Az Ízisz templomában történtekről – összemosta a szavakat, hogy ne tűnjön fel pöszesége. – Ó, igen, Amerotke úr, ha te szemmel tartasz engem, hát én is téged. Tudod, hogy valami nincs rendben Szuten tábornok halála körül. Valami felett átsiklott a tekinteted. Szerintem Hebi gyilkos. Ő volt a halott tábornok inasa. Felvitte azt a zsákot a tetőteraszra a vacsora előtt, és az oszlophoz kötözte, elrejtve a függönyök mögött. Miután végeztek a vacsorával és rendet raktak a teraszon, Szuten tábornok megitta mákonyos borát és álomba merült. Hebi felosont, felhúzta a zsákot és alvó urára szórta tartalmát. Néztem, ahogy megérkezett a bíróságra ma reggel. Menna hebegő bolond, Lupherna úrnő igazi úrihölgy, és Hebinek csorog a nyála utána. Látom.

Amerotke elfordult és Maat istennő szobrocskájára meredt.

– De miért nem mondta nekünk ezt már az elején? – kérdezte. – Miért nem mondta, hogy Szuten tábornok mondta neki, hogy vásároljon kígyókat és kösse őket titokban ahhoz a korláthoz? Nehéz lenne cáfolni ezt a történetet. Tudnia kellett, hogy Hefau fel fogja ismerni. Olyan könnyű lett volna – folytatta Amerotke –, ha ezt meséli nekünk.

– Épp ezért hiszem, hogy bűnös. Hebit gyötri a gazdája felesége utáni vágy. Mint minden gyilkos, ő is öntelt. Azt hitte, végül bizonyítani lehet, hogy Szuten tábornok maga vitte fel oda a kígyókkal teli zsákot. Ha be tudta volna bizonyítani, hogy nem ment fel a tetőre, ha bizonyítani tudta volna, ahogy Menna, hogy a tábornok szembe akart szállni félelmeivel, akkor csak idő kérdése lett volna, hogy a bíróság is erre a következtetésre jusson – Valu oldalba bökte a bírót. – Hogy nyíltan megválaszoljam kérdésedet: senki nem merte volna azt mondani, hogy előre tudott arról, hogy Szuten tábornok vett egy zsák kígyót. Megrökönyödést okozott volna. Honnan tudhattak erről, ha a tábornok titokban tette? Ha tudtak róla, miért nem avatkoztak közbe, miért nem kérdezték, hogy miért?

– Igaz – ismerte el Amerotke. – Hebi egyetlen hibát követett el, és ezért fizetni fog.

Valu úr meghajolt és távozott. Alig ment el, mikor újra kopogtattak az ajtón és Impuki úr lépett be. A főpap nem tűnt olyan barátságosnak, mint máskor.

– A törpéd, Szhufoj azt mondta, látni akarsz.

– Igen, vannak bizonyos kérdések...

– Vissza kell térnem a templomba – a főpap összébb húzta köntösét és a mellette álló, komoly

arcot vágó Paszerhez fordult. – Sürgős dolgunk van, de ha meglátogatsz minket...

– Akkor menjetek – mondta beleegyezőn Amerotke. – De beszélnem kell veletek. Szükségem van arra, hogy választ adjatok bizonyos kérdésekre.

A főpap vállat vont és elfordult, mikor Szhufoj bekísérte Omendap tábornokot. Amerotke becsukta az ajtót és intett vendégének, hogy üljön le.

– Omendap tábornok, tudom, hogy elfoglalt vagy...

– Mit akarsz tőlem, Amerotke? – a tábornok kerek arca nyúzottnak látszott, mélyen ülő szemei vörösek voltak, máskor mindig simára borotvált álla pedig borostás. – Kinn gyakorlatoztam a Vörös Földön. A Királyok Völgye és Királynék Völgye minden bejáratát őrzik. Az Isteni Úrnő ragaszkodik hozzá, hogy ne történjen több rablás.

– Tudod, kik a szebauszok?

– Hallottam a pletykákat.

– Azt is tudod, hogy volt katonákból állnak?

– Van rá bizonyítékod? – vágott vissza Omendap. – Látom, hová akarsz kilyukadni. A volt katonákról gyakran gondoskodnak a feljebbvalóik.

– Elég bizonyítékom van – felelte csendesen Amerotke. – Te és a csapatod gondoskodik a volt bajtársakról, a veteránokról, akik jól szolgálták az Isteni Úrnőt.

– Tudod, hogy megy az ilyesmi, Amerotke. A hadsereg főírnoka vagyok. Éjjel-nappal kérésekkel zaklatnak. Biztosítsak ennek egy állást, évjáradékot annak, egy ajándékot amannak...

– Tudhatnak volt katonák a királyok völgyebeli sírokról? A titkos bejáratokról? A bennük rejlő kincsekről?

– Talán – Omendap letörölte homlokáról az izzadságot és köntöse egy kilazult szálát csipkedte. – Én is tudok az ilyesmiről és a tisztjeim is. Katonák őrzik a temetési meneteket, a Szent Csapat tagjai kísérik el végső nyughelyükre Egyiptom nagyjainak holttestét. De amit ők tudnak, azt a papok, bírók és még Valu úr is tudja. Elvégre rabok ássák ki az alagutakat és faragják ki a bejáratokat.

– És utána elhallgattatják őket – felelte Amerotke komoran. – Van egy listád a katonákról és veteránokról, akiken segítettél?

Omendap megrázta a fejét.

– Legalább egy évbe kerülne összeírni őket. Nyíltan válaszolok a kérdésedre. Hadd mondjak egy példát. Mafdet, Ízisz temploma őrségének parancsnoka jó katona volt. Velem és társaimmal szolgált, és biztosítottam neki egy állást. Ugyanakkor a Nílus mentén álló összes városban előfordult már ilyesmi, és a kérvényeket néha továbbadom a tiszttársaimnak. Több száz kérvényről van szó.

Amerotke töltött magának egy kupa vizet. Kínálta Omendapot is, de a tábornok megrázta a fejét.

– Mit szeretnél valójában, Amerotke? – Omendap az ajtó felé intett. – Egyik látogató követi a másikat. Miért éppen én?

Amerotke a falra meredt a tábornok feje fölött.

– Keveset aludtam múlt éjjel – ismerte el. – Ezért könnyen elvesztem a türelmem és nyersen beszélek. Újra átolvastam a rablásokról készült feljegyzéseket. Eszembe jutott, hogy a nő, Szitia, mielőtt meghalt, említett egy sardanának nevezett férfit, aki egykor katona volt, majd a szebauszok tagja, minden bizonnyal sírrabló, bár más bűnért ítélték el. Megölt egy embert és az egyik börtönoázisba küldték. Ha még élne, visszahozatnám, de Valu úr szerint a börtönoázist megtámadták a líbiaiak, az őröket és a rabokat mindet lemészárolták.

– Igen, igen, erről már hallottam – Omendap a homlokát dörzsölte. – Különös eset.

– Miért? – csattant fel Amerotke.

– A börtönoázisokban semmi értékes nincs, pár fegyver, némi tartalék. Tudod, hogy van ez, Amerotke: a rabok mozoghatnak, de megláncolták őket. Minden ételük és italuk az oázisban van. Ha megpróbálnak elmenekülni, a sivatag megöli őket, ha nem ölik meg őket előbb a líbiaiak, nomádok vagy más sivataglakók.

– Nem is tudod, miért támadták meg azt a börtönoázist?

– Mondtam, hogy fogalmam sincs.

Amerotke végigfuttatta ujját ajkán.

– Vannak magas rangú líbiaiak a börtöntáborainkban?

– Nem tudom – Omendap lehunyta a szemét. – A legtöbb hadifoglyot rabszolgaként a kőfejtőbe küldtük, alig egy évet élnek ott túl. Ó, igen – felemelte egyik kezét. – Egy van. A nevét nem tudtuk meg, egyszerűen a líbiainak hívjuk. Törzsfőnök volt, rajtakaptuk, amint falvakat foszt ki a Nílus mentén. Máskor azonnal megöltük volna.

– Miért nem küldtétek a kőfejtőbe?

– Mert egyike volt a legmagasabb rangú nemeseiknek. Csak bajt kevert volna. Nem ez lett volna az első alkalom, hogy rabszolgalázadás tör ki. Ugyanakkor túsznak is jó volt. Lehetséges, hogy egy nap foglyul ejtik egy tisztünket, és akkor kicserélhetjük őket. A Keserű Fű Oázisában tartjuk, körülbelül innen hatvanmérföldnyire a Keleti Vörös Földön.

– Hallottam róla – Amerotke felállt. – Omendap tábornok, szívességet szeretnék kérni. Elkérnék húsz kocsit a legjobb harcikocsi-alakulatodból, mindegyiken két emberrel. Meg akarom látogatni ezt a líbiait.

– Miért? – Omendap is felállt.

– Szeretnék kérdezni tőle valamit. Miért támadtak meg az emberei egy börtönoázist, ahol olyan keveset nyerhettek?

– Lehet, hogy már halott – Omendap megvakarta az állát. – Nem, most, hogy jobban belegondolok, életben van. Az őrző elmondta volna, ha meghalt – megfogta Amerotke kezét. – A csapat egy órán belül készen áll.

Később, mikor a nap heve kezdett lehűlni, a Hórusz ezred Ptah szakasza elhagyta a Théba keleti külvárosában álló kaszárnyáját, és követte a sivatagba vezető poros ösvényt. Omendap jól választott. A Ptah szakasz a leggyorsabb és legtapasztaltabb közé tartozott, csatában edzett lovaik büszkék és gyorsak, ívelt nyakkal, kitáguló orrlyukakkal és hátracsapódó füleikkel. A kocsiknak, melyeket húztak, oldala és vékony korlátja külföldről behozott könnyű szil-, nyírfából és tamariszkuszból készült, arannyal és elektrummal borították őket. Hatküllős kerekük adta azt a könnyedséget, ami rettegett ellenféllé tette őket. Ragyogó látványt nyújtottak, a lovak szerszámja csillogott, az ezred fekete és arany színében csillogó tollak és zászlók táncoltak a szélben. Amerotke és Szhufoj saját kocsit kaptak, lovaik fejét a királyi ház kék-arany színében ragyogó tollak díszítették, a gyeplőre ugyanilyen színű rojtokat kötöttek.

Az alakulat eleinte porfelhőt kavarva száguldott a kavicsos síkságon. Ahogy a nap lefelé ereszkedett és hűvös szellő enyhítette a forróságot, a kocsik jobban eltávolodtak egymástól, és gyors sorban haladtak át a sivatagon, igyekezve kihasználni a friss levegőt, mielőtt rájuk tör a sötétség. Minden kocsit lándzsákkal teli tokkal és nyílvesszőkkel teli tegezzel szereltek fel. Szhufoj Amerotke mellett állt és teljes erejéből szorította az erős íjat. A szakasz tisztjei mind veteránok voltak, férfiak, akik hozzászoktak a sivatagi hadviseléshez és a sivatagban uralkodó kegyetlen időjárás gyors változásaihoz. Ritkán ittak bőr vizestömlőikből, éhségüket a kocsikban kampókról lógó táskában lévő fejadag enyhítette.

Amerotke eleinte szokatlannak találta a távollétet a város zajától és forgatagától, furcsa volt, hogy csak a vörösbe hajló árnyalatú eget és a meddő síkságot látja maga körül. Megmutatta

Szhufojnak, hogy tegyen arcára vízbe és keserű citrom levébe áztatott álarcot, ami védelmet nyújt a kavargó por és a nagy felhőkben szálló rovarok ellen. Időnként megálltak egy itatónál, hogy megpihentessék lovaikat és árnyékot keressenek egypár porlepte pálma alatt. A katonák nem kérdezősködtek. Zászlóvivőjüknek azt parancsolták, kísérje el ezt a fontos személyiséget, tehát ezt fogják tenni. Mikor Szhufoj megpróbált beszélgetést kezdeményezni velük, ők csak mosolyogtak, megrázták a fejüket és elfordultak.

Az út folytatódott. Nem a tulajdonképpeni sivatagban jártak, hanem azon a sziklás, homokos síkságon, ami elválasztotta a Nílust a Vörös Föld kavargó homokjától. Eleinte úgy tűnt, elhagyatott vidék terül el körülöttük, de mikor a nap lement és rájuk zuhant a sötétség, akár egy takaró, a környék életre kelt, felhangzottak az éjszakai ragadozók üvöltései. A zászlóvivő ragaszkodott hozzá, hogy menjenek olyan messzire és olyan gyorsan, amennyire csak bírnak, de mikor feltűntek a csillagok, megálljt parancsolt egy sziklás vízmosás bejáratánál. Amerotke segített a szakasznak felállítani az éjszakai tábort. A kocsikat védőgyűrűbe állították maguk körül, a lovakat középre vitték, hogy ne támadhasson rájuk váratlanul oroszlán vagy hiéna. Tábortüzeket gyújtottak, őröket állítottak, a szakasz vadászainak pedig sikerült elejteniük néhány vadat, és mikor visszatértek, elmesélték, hogy oroszlánok egész serege ólálkodik a közelben, idevonzotta őket a főtt étel és a lovak szaga.

A húst és a vizezett bort szétosztották egymás között. Az étkezés után Amerotke lefeküdt Szhufoj mellé, fejtámaszául egy bőrtáska szolgált, takaróul köntöse. Nyugtalanul aludt, fel-felébresztette az őrök kiáltása vagy egy éjszakai ragadozó rémítő üvöltése. Szhufoj azonban aludt, akár egy csecsemő, Amerotkénak úgy kellett felráznia, mikor tábort bontottak és utuk folytatódott.

Könyörtelen hőség tombolt, a nap heve egyre jobban kínozta őket, a por kavargott, mintha ördög lakozna benne, szúrta szemüket és kiszárította torkukat. Ahogy a nap az ég tetejére ért, a szakasz egy oázishoz érkezett, és a zászlóvivő egyetértett Amerotkéval abban, hogy itt megvárják a délután hűvösét. Mikor folytatták útjukat, Amerotke úgy érezte magát, mint egy alvajáró. Szhufoj abbahagyta a fecsegést, már csak egy apró, porral borított alak volt, aki némán állt mellette, markolva a kocsi korlátját. Amerotke megpróbálta emlékezetébe idézni kiképzését, a lovakra összpontosított, gyengéden ösztökélte őket a gyeplő rázásával, tartotta a biztonságos távolságot kocsija és az előttük haladó között, megpróbálta kizárni gondolataiból a hőséget és a maró port. Tudta, hogy a nap lassan lefelé tart; már nem érezte azt, mintha láthatatlan buzogánnyal ütnék. Levette álarcát, élvezte a hűvös szellőt, majd megjutalmazta magát és Szhufojt egy korty vízzel és egy falásnyi datolyával. A nap tüzes gömbbé alakult, megváltoztatta a sivatag színét: már nem telt meg vakító fénnyel a síkság, ehelyett baljós hellyé változott, teli sötét sziklákkal s száguldó árnyakkal.

– Sosem lennék kocsihajtó – nyögte Szhufoj. – Túl kicsi vagyok, és a szél... – arcára szorította kezét. – Jobban fáj a sebem, mint egy fájós fog.

Amerotke megpróbálta elvonni a figyelmét, és a magasan fölöttük köröző keselyűkre mutatott.

– Már nem lehetünk messze, Szhufoj. A keselyűk mindig az oázisok körül csoportosulnak, ott találnak zsákmányt.

Kicsivel később, épp mikor leereszkedett a sötétség, Amerotke kiáltást hallott, és az elöl haladó kocsi visszafordult.

– Uram! – a zászlóvivő letörölte arcát és maga mögé mutatott. – Már majdnem ott vagyunk. Nemsokára hideg vizet ihatunk és friss ételt ehetünk.

A kocsisor felgyorsult. A lovak, érezvén a víz szagát, mohón igyekeztek elérni céljukat. A távolban feltűnt az oázis és a magas cölöpkerítés, ami körülvette. Amerotke észrevette az őröket is az összetákolt napellenzők alatt. A szűk bejáratot kinyitották, és egy mindössze ágyékkötőbe

öltözött katona sietett üdvözlésükre, fején fehér kendőt viselt. Pár szót váltottak, majd a kapu kitárult, és beléptek a Keserű Fű Oázisába.

Amerotke járt már hasonló, cölöpökkel kerített helyen, és ezt sem találta másnak. A sötét oázist, forrásait, pálmáit és sűrű növényzetét facölöpök vették körül. Az őrök és rabok rögtönzött kunyhókban laktak. A lovak számára kis kifutót alakítottak ki, egy helyen pedig húst és kenyeret tudtak sütni. Az oázis elég tiszta volt, a szemetet kivitték és lerakták kinn a sivatagban. Ettől függetlenül jól látható volt, milyen zord körülmények közt élnek a rabok és őreik. A katonák zsoldosok voltak, akik három hónapig szolgáltak itt, mielőtt visszatértek a Théba mellett álló kaszárnyájukba. A rabok szánalmas kis csoportot alkottak, rongyokba öltöztek, csuklójuknál és bokájuknál is egymáshoz voltak láncolva. Nehéz volt megkülönböztetni őket egymástól, ha az ember nem figyelt a nyakukban függő agyagtáblákra, amin nevük és számuk állt.

Amerotke először pihent egy keveset és az itatónál felfrissítette magát. Az oázis neve ellenére a víz tiszta és friss volt. Meggyőződött róla, hogy Szhufoj is megkapott mindent, majd odalépett a sátorhoz, ami a börtön bejáratánál állt. Itt várt rá őre társaságában a líbiaiként ismert rab.

– Azért utaztál idáig, hogy engem láss? – a líbiai magas, hosszúkás arcú férfi volt keskeny szemekkel és magasan ülő arccsontokkal. Haját összekötötte, ágyékát egyszerű bőr ágyékkötő takarta. Amerotke észrevette az izmos testét díszítő kék és vörös tetoválásokat.

– Tehát harcos vagy? – Amerotke a kaszárnyák nyelvén beszélt. – Embereket öltél a csatában?

– Harcos és főnök vagyok – felelte a líbiai emelt hangon. Szája széle megrándult, szeme ravaszul megvillant. – Öltem egyiptomiakat csatában. Miért vagy itt? Ki vagy te?

– A nevem nem tartozik rád. Azért jöttem, hogy kérdezzek valamit. Miért támadtak meg az embereid egy ilyen helyet, mint ez, hogy aztán megöljék a rabokat és őreiket?

– Soha nem tennének ilyet.

– De megtették. Nézz körül, líbiai. A kocsijainkat és lovainkat meg esetleg a fegyvereinket leszámítva mi értéket látsz?

– Bíró vagy? Hallottam, mikor az egyik őr azt mondta, bíró vagy. Mondd, mi újság Thébában?

Amerotke nem akart válaszolni, de a líbiai ragaszkodott hozzá. Érezhette, hogy ezt a találkozást a javára fordíthatja. Előrehajolt, megláncolt kezeit felemelte, mintha imádkozni készülne.

– Beszélj igaz hangon, bíró, mondd el, mi újság Thébában.

Amerotke beszélt a sírrablásokról és Szuten tábornok haláláról. Mikor meghallotta ezt a nevet, a líbiai ajkán félmosoly tűnt fel, majd elkapta a tekintetét.

– Meg kellett volna ölnünk – suttogta – vagy foglyul kellett volna ejtenünk. Nos, bíró, mi más történt még?

Amerotke beszámolt Mafdet parancsnok meggyilkolásáról és a négy heszet eltűnéséről. Mikor befejezte, a líbiai egy kupa bort kért. Amerotke beleegyezett, hogy megkapja. A líbiai pohárköszöntőre emelte kupáját.

– Mondd csak, bíró, ha líbiai harcos lennél, mire lenne szükséged a sivatagban? – kérdezte a rab.

– Aranyra és ezüstre, hogy fegyvereket és ételt vehessek.

– Abból már nekünk is van elég. Ami nincs, azt mindig elvehetjük magunknak – nevetett Amerotke zavarán. – Ha segítek, bíró, mi történik velem?

– Ha tényleg segítesz, levesszük rólad láncaidat. Új ruhákat kapsz és visszaviszünk a Níluson. Kapsz elég ételt és italt, egy íjat, egy tőrt és egy nyilakkal teli tegezt. Szabadon visszamehetsz a népedhez.

A mosoly eltűnt a líbiai arcáról. Rámutatott az Amerotke nyakában csillogó láncra, melyen az igazság jelképe függött.

– Tedd arra a kezed és esküdj meg rá.

Amerotke megtette. A líbiai megitta a bort, és még többet kért, majd élvezettel csettintett nyelvével.

– A templomi lányok – kezdte –, a heszetek jó családból való szüzek? Puha bőrűek, gyönyörűek?

– Ha a líbiaiaknak nők kellenek, megtámadják a falvakat.

– Milyen támadásokról beszélsz? – vágott vissza a líbiai. – Milyen sikeresek azok? Mekkora veszteségeink vannak? Rengeteget harcolunk, és mit kapunk a végén? Valami öregasszonyt, akit maguk mögött hagytak, vagy egy parasztlányt, aki túl ostoba volt ahhoz, hogy elrejtőzzön? – lánccsörgés közepette megveregette arca oldalát. – Gondolkozz, bíró: a líbiai törzsek a sivatagot járják, kevés a nő, a házasságokat vérségi kötelékek alapján döntik el – Amerotke meglepetésére elvigyorodott, kivillantak hegyes fogai. – Mekkora érték egy főnök számára, ha egy ilyen hely megtámadásáért, mint ez, a jelentéktelen zsákmány mellé hatalmas fizetség jár: Egyiptom legszebb női közül négy! Olyan lányok, akiket a szépségükért és kecsességükért választottak ki. Ha azt hiszed, hazudok, tedd fel magadnak ezt a kérdést: Mennyit fizetne egy egyiptomi kereskedő egyetlen ilyen lányért?

– Egész vagyont, de...

– De – a líbiai befejezte helyette a mondatot –, hogy lehetne elrejteni egy ilyen értékes lányt? Milyen borzalmas büntetés jár, ha elkapnak? A lányok, akiket keresel, eltűntek, bíró, kinn vannak a sivatagban. Ők voltak az ár, amit azért a támadásért kaptunk.

Kilencedik fejezet

Amerotke Impuki úr Ízisz templomabeli házának fogadócsarnokában ült. Kinézett a nyitott ablakon, és örült, hogy visszatért a Vörös Föld kínzó forróságából. A szakasz jóval hajnal előtt hagyta el a Keserű Fű Oázisát. Utuk kimerítő volt, de eseménytelen, és a következő nap hajnala előtt elérték Észak-Théba szfinxes kapuját. Amerotke a nap hátralévő részét alvással és pihenéssel töltötte, majd újra átismételte a bíróság elé került ügyeket. Már kiadta a kegyelmet a líbiainak, Dzsed feleségének pedig engedélyezte, hogy hazavigye férje holttestét otthonába. Amerotke semmit nem tehetett érte azon kívül, hogy kifejezte részvétét és elsuttogott egy imát az Alvilág szellemeihez.

Szhufoj a palotába ment, és még több őrrel tért vissza, valamint üzeneteket hozott Nofret úrnőtől és a két fiútól. Mindannyian jól voltak, de hiányzott nekik Amerotke. A bíró örült annak, hogy családja biztonságban van. Házát közben valóságos erőddé változtatták: őrök álltak a házban és a kertben, ahogy a házhoz vezető úton is. Megpróbálta megnyugtatni magát, kinyitotta Maat papirusztekercsét és a benne lévő mondásokon elmélkedett: „Beszélj igaz hangon, és az istenek válaszolnak”, „Virágozzon igazság a szívben, és virágozni fog az igazságosság.” Az efféle mondásokat azonban elcsépeltnek tartotta, kevés vigaszt nyújtottak, ezért visszatért kutatásaihoz. Alaposan átvizsgálta a feljegyzéseket és megpróbált visszaemlékezni mindenre, amit látott és hallott. Némi vigaszt talált abban, hogy a hazugságok fala, mely baljóslatúan állt előtte, omladozni kezdett. Ötletek, gyanúk, elméletek és fenntartások szökkentek elő frissen gondterhelt agyából.

A nap vége felé, nem sokkal naplemente után Amerotke elhatározta, hogy látogatást tesz Ízisz templomában, és kihallgatja azt a három személyt, aki most itt ült előtte. Impuki úr elég kedvesen üdvözölte, meghívta, hogy csatlakozzon hozzájuk fűszeres fürj- és libahúsból, friss salátalevelekből és aromás avariszi vörösborból álló könnyű vacsorájuk elfogyasztásához.

Amerotkénak le kellett hunynia szemét. Hűvös szellőivel és kellemes illataival mennyire különbözött ez a hely a sivatagtól! Kinyitotta szemét, belekortyolt a borba és rámosolygott Impuki úrra.

– Kíváncsi vagy, miért jöttem?

– Természetesen – felelt férje helyett Thena úrnő. – Az arcod fáradt és napégette, de a szemed elevenen csillog – oldalt pillantott, a férjére, majd kinyújtotta kezét, hogy lopott mozdulattal megérintse Paszer kezét. Amerotke eltűnődött, vajon figyelmeztetni akarja-e társait valamire.

– Mafdet bűnöző volt – kezdte Amerotke. Érezte, ahogy mozognak mögötte a vászonfüggönyök a szellőtől, és szeme sarkából észrevett egy falfestményt, amelyen egy antilop bokrot átugorva vadászkutya elől menekült. – Ez lennék én? – mutatott a festményre. – Egy vadász, aki az igazságot kutatja?

– Már kimondtad az igazságot – szólalt meg Impuki. – Mafdet bűnöző volt.

– Több volt ennél – Szhufoj, aki eddig falatozott, most teli szájjal megszólalt. A főpap letette kupáját.

– A Vörös Földről jövök – magyarázta Amerotke –, ahol kihallgattam egy líbiai rabot. A négy templomi lányt, akik eltűntek, valószínűleg Mafdet rabolta el. Elkábította és átadta őket az orgyilkosoknak, akik szebauszoknak nevezik magukat. A lányokat kivitték a Vörös Földre és megvesztegetésként odaadták őket egy líbiai törzsfőnöknek. Ezért cserébe a líbiaiak megtámadtak egy börtönoázist, és megöltek valakit, akiről a szebauszok úgy gondolták, elárulhatja őket.

Mind a hárman döbbent borzadállyal néztek rá. Thena úrnő az ajka elé emelte kezét, szemei üvegessé váltak. Paszer döbbenten nézett a bíróra.

– Ez nem lehet igaz! – emelte fel kezét Impuki.

– De igaz – erősítette meg Amerotke. – Ha elmondanám, mikor támadták meg a líbiaiak az oázist, rájönnél, hogy abban az időben történt, amikor a négy lányt elrabolták. Az egyik lányt átadták volna előlegként, a másik hármat a támadás után. Könnyen el lehetett intézni. Mafdet katona volt. Lehet, hogy hízelgett a lányoknak, találkát beszélt meg velük a templom egy eldugott zugában és itallal kínálta őket, amibe altatót kevert, vagy erőszakkal itatta meg őket vele. Bármikor történhetett, késő délután vagy kora este. A lányok mély álomba merültek. A szebauszok éjjel átmásztak a falon. Vannak térképeik a templomról, és valószínűleg küldtek be felderítőket. Miután elég távol jutottak a templomtól – Amerotke vállat vont –, ki állíthatta volna meg őket?

– Szegény lányok!

– Elég gyakran fordul elő ilyesmi – bólintott Paszer. – Még Egyiptomban is rabolnak el nőket bordélyházak számára. Tudok egyet s mást a líbiaiakról, arról, milyen klánokba szerveződnek. Ha kevés náluk a nő, egy templomi szüzet aranynál is értékesebbnek tarthatnak.

– De mi alapján választotta ki az áldozatait Mafdet?

– Találkoztam a templomi lányokkal – mosolyodott el Amerotke –, egyforma társadalmi állású fiatal nők. A fejük teli van romantikus álmokkal. Mafdet olyan lehetett, akár egy oroszlán, miután kiszemelte áldozatát: elszakította a többiektől, aztán lecsapott.

– De valakinek be kellett jutnia a templomba, meg kellett beszélniük, mikor és hol csapjon le – mutatott rá Paszer.

– Ismersz egy Dzsed nevű volt katonát? – Amerotke kérdését meglepetés fogadta. – Gyakran meglátogatta az apját itt, az Alkonyat Házában.

– Utánanézhetünk a feljegyzésekben – mormolta Impuki. Még mindig nem tért magához a döbbenetből. – Mint tudod, Amerotke úr, sok veterán jön ide meggyógyulni vagy meghalni. Sosem láttam, hogy Mafdet bárkivel is találkozott volna.

– Elértünk tehát Mafdet meggyilkolásához – folytatta Amerotke. – Két lehetőség van: hogy a szebauszok gyilkolták meg, mert elárulta vagy árulással fenyegette őket, esetleg zsarolással próbálkozott. De annak nem lett volna értelme. Ha elárulja urait, saját magát is elárulja, és kínhalállal hal meg.

– Mi a másik lehetőség? – kérdezte Thena úrnő.

– Hogy Mafdetet valaki más gyilkolta meg bosszúból a borzalmas bűnökért, amiket elkövetett. De ha ez történt, miért jöttek ide a szebauszok, hogy felgyújtsák a házát?

– Miből gondolod – kérdezte Thena úrnő –, hogy Mafdet elkábította a lányokat, mielőtt elrabolta őket?

– Nem azt mondtátok, hogy bizonyos porok eltűntek, köztük mákony is?

– Tehát Mafdet volt az!

– Igen, Thena úrnő.

– Térjünk csak vissza Mafdet meggyilkolásához – szólalt meg Paszer élénk hangon. Szünetet tartott, nyelvével megtisztította fogát. – Ha bosszúból gyilkolták meg, amiért elrabolta a templomi lányokat, az azt jelenti, hogy gyilkosa felfedezte a bűnt és ítélkezett. De ha a templomból volt az valaki, akkor már jóval azelőtt felfedezte volna, hogy a negyedik lány eltűnt, nem? És ha utána jött is csak rá, miért nem jelentette fel Mafdetet a hatóságoknál? Miért vette saját kezébe az igazságszolgáltatást?

Amerotke az okos fiatal pap arcába nézett és egyetértőn bólintott.

– Látom, hogy jutottál ilyen magasra a templomi rangsorban, Paszer úr. Én nem is gondoltam erre. Mikor elmondtam neked, mit tudtam meg a négy lány sorsáról, megdöbbentél, ahogy bármely jóérzésű ember megdöbbent volna. Azt mondod, hogy Mafdetet más okokból végezték ki, ami visszavezet az első lehetőséghez: hogy halála a szebauszok műve volt.

– Jó következtetés – jelentette ki Impuki. – Abból, amit megtudtam, úgy tűnik, a szebauszok könyörtelenek: használták Mafdetet, majd úgy döntöttek, megszabadulnak tőle. Egy halott ember nem beszél, nem mond sem igazat, sem hazugságot.

Amerotke kénytelen volt egyetérteni. Megitta borát és felállt, majd meghajolt vendéglátói felé.

– Van még más is – jelentette ki. – Állnak kint őreim, de szeretnék a templomban maradni és holnap még beszélnék veletek.

Impuki úr nagylelkűen felajánlotta a vendégházat, és Amerotke elfogadta.

Szhufoj még mindig falatozott a fűszeres húsból. Morgolódva felállt. Egy szolga kikísérte őket a csendes, illatozó kerteken át a vendégházhoz. Amerotke testőrei követték őket, parancsnokuk elmagyarázta, hogy ők kinn maradnak, és minden ablakhoz és ajtóhoz őrt állít. Amerotke megköszönte, és éppen be akart menni, mikor meghallotta, hogy a nevén szólítják. Paszer sietett felé a sötétben. Mellette egy fáklyát tartó szolga lépdelt.

– Uram, mi a helyzet a bíróságon Szuten tábornok ügyében? Bűnös a szolga?

– Miért kérdezed?

– Ó, csak azért, mert ismerjük. Ő és Menna főírnok gyakran elkísérte Szuten tábornokot a templomba, mikor kezelésre jött vagy a könyvtárunkat látogatta meg.

– Ezért akartam most itt maradni – mosolyodott el Amerotke. – Holnap reggel ellátogatok a Könyvek Házába. Bele akarok nézni a feljegyzésekbe, látni akarom, milyen írásokat olvasott Szuten tábornok. Vannak feljegyzéseitek a Királyok Völgyéről?

– Néhány – bólintott Paszer.

– Akkor hálás lennék, ha előkészítenék őket. Jó éjt – Amerotke magában mosolyogva kinyitotta az ajtót és felment szobájába.

– Jókedvűnek tűnsz – Szhufoj a padlón ült és a házi isten, Bész szobrocskáját nézegette, majd gazdájára tekintett, aki levette saruit és végignyúlt az ágyon, a cédrusfa mennyezetet nézve. –

Tudom, hogy jókedved van – folytatta Szhufoj –, egy mosolyt próbálsz elfojtani. Alaposan megugrasztottad ezeket az embereket.

– Nem akartam megijeszteni őket – felelte Amerotke. – Impuki úr és a többiek jó emberek, a szívük tiszta, és megpróbálnak igaz hangon szólni, de rejtegetnek valamit.

– Mit? – kérdezte Szhufoj.

Amerotke sóhajtott és felült.

– Mafdet bűnös volt és gonosztevő. Az életembe is le merném fogadni, hogy a szebauszok tagja volt, és elrabolta azt a négy lányt: ellopta a porokat és elkábította őket. Akkor miért ölték meg a szebauszok ilyen kegyetlenül, és miért gyújtották fel a házát? Ugyanakkor ahogy Paszer olyan találékonyan elmagyarázta, ha a lányok elrablásáért ölték meg bosszúból, akkor miért ölték volna meg saját kezűleg? Elég lett volna jelenteni az Isteni Háznak, bemutatni a bizonyítékot, és Mafdet egy karón sikoltozva halt volna meg.

– Akkor más okból ölték meg?

– Pontosan, kis barátom. Mafdet lelkét egy másik bűn is terhelte, amit még nem fedeztünk fel.

– Akkor miért gyújtották fel a házát a szebauszok?

– Emlékszel Dzsedre? És a rejtekhelyére?

– Ó, természetesen – Szhufoj felállt és izgatottan ugrándozott. – A szebauszok el akartak pusztítani minden bizonyítékot, mindent, amit Mafdet elrejthetett. Mondd, uram, lehetséges, hogy a szebauszokat Ízisz temploma irányítja?

– Lehetséges. Sok volt katona járt itt. Paszer úr azonban meghiúsította a támadásukat, és neki köszönhető, hogy elfogtunk egy szebauszt.

– Lehetséges, hogy Paszer tudta, hogy a fogoly nem fog beszélni – legyintett Szhufoj. – És a Khetra, bárki legyen is, biztosította ezt.

– Minden lehetséges – felelte Amerotke, és hanyatt feküdt az ágyon. – Lehetséges, hogy Ízisz temploma a szebausz-szervezet szíve: irányíthatnak volt katonákat, Mafdet is itt dolgozott, Mafdet itt halt meg, a templom levéltárában pedig lehet, hogy olvashatóak a Királyok Völgye titkai.

Szhufoj újra a földre kuporodott.

– Mi van akkor, gazdám, ha Impuki úr a Khetra? Mi van akkor, ha ő utasította Mafdetet, hogy rabolja el azokat a lányokat, és utána úgy döntött, elhallgattatja?

– Minden lehetséges – ismételte Amerotke. – Követem a gondolkodásmenetedet, Szhufoj, de van egy érzésem, egy igen erős gyanúm, hogy Mafdetet más okból ölték meg, bár nem tudom, mi az. Az kétségtelen, hogy ő és Impuki úr nem kedvelték egymást, bár a főpap csak annyit hajlandó mondani, hogy egyszerűen csak nem kedvelte. Kell lennie valami másnak is... Most azonban, Szhufoj, fáradt vagyok.

Amerotke felpillantott a mennyezet csiszolt gerendáira, és megpróbált eszébe idézni egy imát, egy, a családért szóló dalt, amit az apjától tanult, de csak a második sorig ért el, olyan gyorsan álomba merült.

Másnap reggel Szhufojjal együtt megmosakodott, felöltözött és elfogyasztotta reggelijét a templom kertjében. Alig fejezték be, mikor megérkezett Paszer. Köszöntötte őket és felajánlotta nekik, hogy elviszi őket a Könyvek Házába. Mikor elhagyták a vendégházat és áthaladtak a templomudvaron, elmagyarázta, hogy mára felmentették a reggeli szertartások alól. Amerotke hallotta a távolból a kórusok hangját, amint a reggeli himnuszt énekelték a felkelő naphoz és a Nagy Anyához. A friss levegőben az áldozóhelyekről terjengő vérszag és a szentélyek ablakán kigomolygó tömjénfüst illata szállt.

Paszer előresietett, átvezette őket egy oszlopos csarnokon, majd újabb kerteken haladtak át, illatos helyeken, ahol érett szőlőfürtök csüngtek magas rácsokról. Elhaladtak a nagy Tisztaság

Tava mellett, melyre pálmák vetettek árnyékot, és egy fügefákkal teli gyümölcsöskert mellett, ahol papnövendékek idomított páviánokkal szedették le a gyümölcsöket a magas ágakról. A kerteket kis ligetek tarkították, itt az istennőnek szentelt állatok legeltek. Epületeket hagytak maguk mögött, raktárakat, mészárszékeket, nem álltak meg, míg el nem értek egy kőfalhoz, melynél őrszemek álltak. Innen léptek be a könyvtár udvarára.

A Könyvek Házába vezető nagy cédrusfa ajtó oszlopait és szemöldökfáját élénk színű hieroglifák, valamint olvasó, író vagy tanítóikkal vitatkozó írnokokat és tudósokat ábrázoló képek díszítették. Paszer kinyitotta az ajtót és beengedte őket egy kis előszobába, melynek padlója libanoni fából készült. A helyiséget a tágas ablakokon beáradó fény és a falfülkékben álló alabástromlámpások világították meg. A Könyvek Háza, egy hosszú, keskeny helyiség, a második emeleten volt. A szikomorfa ablaktáblák nyitva álltak, de az ablakokra fémhálót rögzítettek, védelemként a tolvajok ellen. Kétoldalt a falaknál gyönyörűen faragott tartókban, mélyedésekben és polcokban helyezték el a szent feljegyzéseket. A szoba közepén asztalok sora állt, előttük párnák, hogy az írnokok leülhessenek olvasni vagy írni. Minden asztalon írótábla állt tollakkal és tintatartókkal tele kék, vörös és zöld tintával. Mindenhol az enyv, gyanta, papirusz és bőr szagát lehetett érezni.

Egy oldalsó helyiségből fiatal felolvasópap lépett ki.

– Isteni Atya! – meghajolt Paszer előtt.

– Üres a könyvtár?

– Természetesen, Isteni Atya.

Paszer Amerotke felé intett.

– Meg tudnád mutatni a bíró úrnak, milyen kéziratokat tanulmányozott Szuten tábornok? Összegyűjtötted őket?

A felolvasópap bólintott, sima, kerek arcán látszott, igyekszik megfelelni az elvárásoknak.

– Bíró uram – folytatta sietve –, Szuten tábornok nagy katona volt. Mindig szívesen olvasta Egyiptom történetének krónikáit: a nagy felfedezéseket és haditetteket és a hadjáratokat, amelyekben ő és apja harcolt.

– Tehát Szuten tábornoknak az apja is katona volt?

– Természetesen – felelte a felolvasópap –, és nagyon büszke volt a fiára.

– Mi mást olvasott még? – kérdezte Amerotke. – Mondd el, miket kért, amikor idejött.

– A katonai feljegyzéseket olvasgatta – a Könyvek Őre zavartnak tűnt és Paszerre nézett. – Mindig ragaszkodott hozzá, hogy egyedül jöjjön be. Az inasának és az írnokának odalent kellett maradnia.

– Vannak feljegyzések a Királyok Völgyéről? – kérdezte Amerotke. – Ha tolvaj, rabló lennék és be akarnék jutni Egyiptom nagyjainak sírjába...

– Uram, uram – a Könyvek Őre nyugtalankodni kezdett, ujjai úgy kapkodtak, akár egy madár szárnyai –, van néhány feljegyzés, de...

Amerotke egy asztalra mutatott.

– Akkor hozd őket ide, és minden mást is, amit Szuten tábornok tanulmányozott.

A felolvasópap elsietett. Szhufoj az egyik ablakhoz sétált, Paszer pedig leült a magas támlájú székbe a bejárat közelében. Amerotke letelepedett egy párnára. A felolvasópap igyekezett a zord arcú bíró kedvére tenni, és sietett vissza, több kosár papirusszal. Amerotke eleinte izgalmat érzett, biztos volt benne, közel jár ahhoz, hogy rábukkanjon valamire, de minél többet olvasott, annál tovább nőtt benne a csalódottság érzése. A felolvasópapnak igaza volt. Szuten papiruszai nem voltak egyebek templomi történelmi írásoknál, a Királyok Völgye feljegyzései pedig csak a temetkezési kellékek felsorolásából és Egyiptom nagyjainak temetési szertartásainak leírásából állt. Éles hangon megkérdezte a Könyvek Őrét, hogy vannak-e még további dokumentumok. A

láthatóan nyugtalan felolvasópap megrázta a fejét. Amerotke leplezte csalódottságát. Ha talált volna olyan feljegyzéseket, melyek részletesen leírják a Királyok vagy a Királynék Völgyét, halvány gyanúja Impuki úrral kapcsolatban megerősödött volna. Semmit nem talált.

Amerotke egy pillangót figyelt, ami valahogy átjutott a dróthálón, lebegett egy ideig, mint egy szikra a tűz fölött, aztán az ablak felé repült. A bírónak eszébe jutott, hogy kisfiú korában néha gallyakat gyűjtött, hogy seprűt készítsen belőlük, de néha nem talált belőlük eleget. Most is valami hasonlót érzett: apró darabkákat összegyűjtött, de semmi lényegeset nem. Látni kívánta a jegyzéket, ami a templomi könyvtár összes könyvét felsorolta, de ebből sem derült ki semmi. Elhagyta a helyiséget és lement az előcsarnokba. Paszer sietett utána, feltűnt neki, hogy a bíró elvesztette a türelmét. Amerotke az ajtónál állt az árnyékban és kinézett a templomkertbe. Megnyugtatta Paszert, hogy biztonságban lesz őrei kíséretében; sétál egyet, utána távozik. Megkérte a papot, hogy adja át köszönetét a Könyvek Őrének, majd a közeli tavacska körül csoportosuló pálmákhoz sétált és megállt a zöldellő, hűvös, árnyas ligetben, ami felfrissülést nyújtott és menedéket a nap forró sugarai elől. Leült egy sziklára a tó partján és nézte a vörös és ezüst pontyokat, amint a nád közt úszkálnak. Egy pár fekete nyakú, szürke galamb ereszkedett le a tó túlpartján és elkezdtek a kövek közül csipegetni. Valahol fenn az ágak közt verebek csicseregtek, a távolból a mészárszékre vitt állatok halk, baljóslatú bőgése hallatszott. Amerotkénak eszébe jutott az ima, melyet elalvása előtt próbált végigmondani, és most belekezdett, elég hangosan ahhoz, hogy Szhufoj hallja, de nem elég hangosan ahhoz, hogy a fák közt üldögélő és cseverésző őrök is hallják.

Ha hallasz engem ott, ahol vagy,
Mondd el az Örökkévalóság Úrnőjének, az Igazság lányának
kérésemet.
Nem követtem el förtelmes bűnt ellened.
Nem szálltam szembe akaratoddal semmiben.
Beszélj hozzám igaz szavakkal,
Oszlasd el a sötétség fellegeit.

– Ennyire össze vagy zavarodva? – suttogta Szhufoj.

– Tényleg azt hittem, hogy a Könyvek Házában találok valamit. Azt hittem, haladunk előre – felelte Amerotke. – De a kérdés még mindig áll: ki ölte meg Mafdetet? Ki a Khetra? Hol szerezte a kapuknak ez a gonosz Figyelője az értesüléseit a Királyok Völgyéről? Hogy toborozza és hogy irányítja a szebauszokat? – sóhajtott. – Még mindig nem jöttem rá az igazságra Szuten tábornok haláláról. Szhufoj, a fal még mindig sötéten és áthatolhatatlanul áll előttem.

– Hogy fogod kideríteni, hogyan halt meg Szuten tábornok?

– Nem tudom. Maat mérlegén sok feltételezés áll majd, és figyelnem kell, melyik oldala billen lejjebb. Hebi ölte meg gazdáját? Vagy valószínűbb, hogy Szuten tábornok megpróbált megmenekülni félelmeitől?

Az egyik őr felnevetett, hangja betöltötte a ligetet, és a megriadt galambok színkavalkádban felröppentek. *Mit fogok most tenni?,* tűnődött magában Amerotke.

Nadif, a medzsai rendőrség zászlóvivője is Szuten tábornok halálán töprengett. Hivatala jelképével, egy fejét és nyakát a nap sugarai ellen védő vörös-fekete ruhával a fején Szuten tábornok udvarháza felé sietett az úton. Pávianját otthon hagyta, mert megbetegedett. Megállt, hogy letöröljön egy koszfoltot sarujáról, és leporolja hosszú fehér köntösét is, aztán szorosabbra kötötte derekán a hímzett övet és megállt egy szikomorfa árnyékában. A távolba meredt.

Ugyanazt az utat követte, amit aznap éjjel, amikor riadóztatták. A széles út természetesen most más képet mutatott, porosnak és forrónak tűnt. A város piacai órákkal ezelőtt megnyíltak és az útról már eltűnt az arrafelé tartó parasztok és kereskedők tömege. A városban is maradnak, míg zajlik az adásvétel a piacon, és míg a nap heve hűlni nem kezd. Addigra Nadif már nem lesz szolgálatban. Az úton most senki nem járt, leszámítva egy magányos házalót, egy állatokat terelő kereskedőt és időnként egy-egy lassú ökrök vontatta szekeret. Nadif állt és nézte, ahogy elmennek. Sosem fogja elfelejteni azt az éjszakát, amikor Szuten tábornok meghalt, és azokat az alattomos homoki viperákat a holttest körül. Egy katonának nem így kell meghalnia! Nadif árnyékot vetett szeme elé, és nézte a Níluson úszó vitorlásokat és a hálókkal vagy hosszú, hegyes varsákkal felfegyverzett halászokat, akik igyekeztek halakat fogni vagy elejteni a folyópart sűrű nádasaiban fészkelő vízimadarakat.

Nadif nagy érdeklődéssel követte a Szuten tábornok háza népével történteket. Még a bíróságra is elment aznap, amikor Valu úr bemutatta Hefaut, a kígyós embert, aki állítása szerint találkozott Hebivel a tábornok halála előtti éjszakán. Nadif kinyitotta vizestömlőjét és leült, hátát a fának vetve, kortyolt a vízből és megrázta a fejét. Aznap este ő volt szolgálatban az úton, ő járőrözött errefelé. Biztos volt benne, hogy senki nem ment Szuten tábornok házába és nem is jött ki senki. Minden bizonnyal emlékezne egy olyan alakra, mint Hefau, aki kígyókkal teli nehéz zsákot cipel. Ha a folyón át jött volna, Nadif látta volna a csónakját, ha pedig az ösvényen érkezett volna, előbb-utóbb akkor is megpillantotta volna. Tulajdonképpen Nadif biztos volt benne, hogy a kígyós ember hazudott, de vajon miért tette? Hefau most a medzsaik kaszárnyájában tartózkodott. Nadif szívesen megkérdezte volna, de a kígyós ember a bíróság védelme alatt állt, ezért a rendőr csak otthon a feleségével vitatta meg a dolgot. Előző este is erről vitatkoztak, miközben megosztoztak egy tányér angolnán és egy korsó finom barna sörön.

– Túl öntelt vagy – ugratta a felesége. – Azt hiszed, te mindenkit látsz.

– Nem, nem, figyelj csak. Én járőrzök az ötödik és a nyolcadik kikötő között. Tudom, kit láttam aznap éjjel. A szemem éles...

Tovább vitatkoztak. Most Nadif felállt, mert hangokat hallott. Kilépett az árnyékból és visszanézett a Gyönyörű Kapu felé. Egy temetési menet hagyta el a várost, és az egyik kikötő felé tartott. A menetet egy csapat szolga vezette, akik süteményeket, virágokat, vizeskorsókat, likőröskancsókat és parfümösüvegcséket vittek. Nadif megfeledkezett saját gondjáról, és lenyűgözve figyelte, ahogy a menet elhaladt mellette. A szolgák bútordarabokat is vittek, festett ládákat, összecsukható székeket, karosszékeket és még egy ágyat is. Nadif úgy vélte, fontos embert temethetnek, mert egy újabb csapat szolga fegyvereket, álarcokat, sisakokat és még vérteket is cipelt. Őket követték a gyászolók, akiket a párducbőrbe öltözött ceremóniamester vezetett. A ceremóniamester két oldalán álló szolgák aranykanállal tejet és illatosított vizet fröcsköltek a földre. Végül a hajó formájú halottaskocsi jött, vörös és fehér ökrök vontatták. A csónakon Ízisz és Nephthisz szobrai álltak a koporsót rejtő emelvény mellett.

Nadif semmit nem szeretett jobban a temetéseknél. Nézte, ahogy a menet távozik, alaposan megjegyezte, hány gyászoló haladt köztük, milyen értékeket vittek és milyen gyászdalokat énekeltek. A menet porfelhőt kavarva eltűnt. Nadif folytatni akarta a járőrözést, mikor észrevette, hogy valami csillog az út túlsó oldalán. Valaki a temetési menetből elejtett volna egy értékes ékszert? Odasietett és felemelte. Egy finom ezüstlánc volt, rajta egy kitárt szárnyú sólymot ábrázoló aranymedállal. Alaposan megnézte. Biztos volt benne, hogy látta már. Leguggolt és megerőltette emlékezetét. Igen, aznap éjjel, amikor Szuten tábornok meghalt. Az inasa, Hebi viselte a nyakában. De Hebi rab volt, mit keres a nyaklánca az úton?

Nadif előrehajolt, félrehajtva a durva füvet és bokrokat. Egy tőrt pillantott meg, melyre rászáradt a vér. Felemelte. A penge tiszta bronzból készült, a nyél elefántcsontból. Táskájába

tette, és most már riadtan, sietve elindult az ösvényen. Megfeledkezett a hőségről, a napról, a halászok és madarászok kiáltásairól. El kell érnie Szuten tábornok udvarházát! Megkönnyebbülten sóhajtott, mikor meglátta az őröket a kapunál, de ahelyett, hogy odament volna hozzájuk, befordult a keskeny ösvényre, ami a fal mellett haladt, és végigsietett a poros ösvényen, a pálmák árnyékában. A száraz fű szurkálta a lába szárát. Elhaladt egy, az árnyékban pihenő őr mellett. Az őr vizestömlőjével foglalatoskodott, és nem állt fel, csak odakiáltott, hogy minden rendben van. Nadif magában szidta az újoncok lustaságát és továbbsietett. Megkerülte a sarkot. Az árnyékban pihenő őr feltápászkodott. Nadif intett, hogy maradjon. Minden nyugodtnak tűnt, a rendőr azonban büszke volt arra, hogy előre kiszagolja a bajt. Megkerülte a következő sarkot. Itt nem állt őr.

– Hé! – kiáltott fel. Nem érkezett válasz. Nadif megállt. A nap magasan járt az égen, az út pora vakítóan szikrázott a fényben. Nadiftól jobbra az udvarház fala húzódott, balra datolyapálmák sora. A forró, poros helyen zümmögtek a legyek, odafenn az ágak között egy szajkó csiripelt. Nadif mély levegőt vett. Épp olyan, mintha kinn lennék a Vörös Földön, gondolta, mintha egy elhagyatott, sziklás vízmosásban másznék felfelé, ahol a nap heve rám nehezedik. Kivonta tőrét és továbbsétált, jobb válla a falhoz ért.

– Hé! – kiáltotta újra. Megint nem érkezett válasz.

Félúton járt, mikor a legyek zümmögése felhívta figyelmét

a sötétvörös tócsára a magasra nőtt száraz fű tövében. Nadif ledobta bőriszákját és vizestömlőjét, egyik kezében botjával, a másikban tőrével a fák árnyékába húzódott. Hunyorgott a szemkáprázató napfényben. Óvatosan haladt előre, de minden figyelme ellenére is majdnem megbotlott a kiterített holttestben. Csíkos fejkendője alapján a halott az őrség egyik tagja lehetett, de fegyverei hiányoztak. Nadif megfordította a testet és elfojtott egy nyögést, mikor meglátta a véresen tátongó nyílást. A férfi torkát fültől fülig elvágták. Körbenézett, félig felemelkedve. A datolyapálmák sűrűn csoportosultak, a bokrok és rekettyék, akár egy kerítés, olyan sűrűt alkottak, amely mögött egy kisebb hadsereg is elbújhatott volna. Nadif visszatért az útra és további jeleket keresett, de semmit nem talált. Szemügyre vette a falat, és feltűnt a vérfolt az egyenetlen festésen. Valaki lemászott itt és megkarcolta a karját vagy lábát. Bárki volt az – és Nadifnak megvolt a gyanúja, hogy ki lehet –, váratlanul meglepte az őrt, elvágta a torkát. Nadif körbesietett és dörömbölni kezdett a főkapun. A kapu kitárult és kinézett egy álmos őr.

– Hol a parancsnokod? – mordult rá Nadif.

– Ne beszélj így velem.

Nadif arcul ütötte.

– A medzsaik zászlóvivője vagyok. Hívd ide a feljebbvalódat.

Az őr elsietett. Nadif követte, végigsétált a kerti úton. Máskor megállt volna, hogy megcsodálja a gyönyörű virágágyásokat, a színes kerti lakot és a tiszta tavacskát. Megállt, mikor visszatért az őr. Parancsnoka mögötte sietett, miközben megpróbálta társaságképes állapotba hozni magát.

– Mi történt? – a tiszt fiatal volt, igyekezett tekintélyesnek látszani.

Nadif a fal felé intett.

– Az egyik embered halott.

– Mi? – a tiszt elsietett volna, de Nadif megragadta a karját.

– Hány őr van a házban?

– Kettő. Egy a bejáratnál és egy a fogadócsarnokban.

Nadif elsietett a tiszt mellett és a ház bejáratához rohant.

Felsietett a lépcsőkön, átvágott az oszlopos előcsarnokon. A terpentinfenyőből készült ajtót nem reteszelték be. Nadif berúgta. Az őr, aki aludt azon a párnákkal telerakott padon, ahol a

látogatók várni szoktak, felugrott.

– Mi a baj, uram?

Nadif intett, hogy távozzon. A fogadócsarnokban csend honolt, a túlsó végében álló étkezőemelvény üresen állt, vászonfüggönyeit hátrahúzták. Nadif nemtetszéssel vette észre az üres boroskorsót, ami Montu, a háborúisten szobra talapzata mellett állt. Az itt ülő őr is félig aludt, ágyékkötőt viselt és annyira részeg volt, hogy csak motyogni tudta, hogy minden rendben van.

Nadif beljebb sietett a házba. Elért a tábornok lakosztályához, ahol egy álmos szemű szolgálólány közölte vele, hogy úrnője, Lupherna úrnő még alszik. Nadif otthagyta.

– Hol van Hebi? – kérdezte.

Kisiettek a tábornok lakosztályából, majd végigmentek egy szűk folyosón, melynek mindkét oldaláról ajtók nyíltak.

– Nem kellene itt egy őrnek állnia? – kérdezte Nadif.

– Hebit csak házi őrizetben kellett tartani – tiltakozott a tiszt. – Ahhoz, hogy távozzon, ki kellett volna...

Nadif nem figyelt rá és kitárta az ajtót. A szoba üres volt, de észrevette, hogy a ruhákat levették a kampókról és a dobozok és ládák tetejét felnyitották.

– Lehet, hogy egy másik szobában van – hebegte a tiszt.

– Nagyon remélem – mordult fel Nadif.

Átkutatták a többi szobát. Ahogy elértek a legutolsóba, Nadif nyögést hallott. A helyiségben forróság uralkodott és dohszag terjengett. Az ablaktáblákat bezárták, a függönyöket behúzták, mintha homokvihar közeledne. Nadif megállt az ajtóban, s várta, hogy szeme hozzászokjon a félhomályhoz. Sötét alakokat pillantott meg, az egyik mintha megmozdult volna. A tiszt talált egy lámpást és magával hozta. Nadif kiragadta a kezéből és magasra emelte. Megvillanó szemeket és egy kopaszodó fejet pillantott meg, aztán egy betömött szájat. Rájött, hogy Menna főírnok az. Visszalökte a lámpást a tiszt kezébe és az ablakhoz sietett, hogy kinyissa. Mire beáradt a fény, a parancsnok már egy széken ült és hitetlenkedve meredt szegény Mennára, akit gondosan odakötöztek egy székhez, száját is bekötözték. Nadif levágta az írnok szájára kötött kendőt.

– Hebi volt az – zihálta Menna. – Hajnal után jött be ide.

Nadif levágta róla a köteleket. Észrevette, milyen ügyesen és szorosan kötötték meg a csomókat. Menna felállt. Mint egy síráshoz közel álló öregember, az ágyához botorkált és leült a szélére, lábait dörzsölve.

– Te ostoba ökör! – kiáltott a tisztre. Szemében könnyek csillogtak. – Az embereid félig aludtak.

– Nekünk azt mondták, őrizzük a házat – vágott vissza a tiszt. – Nem azt, hogy minden szobát. Ezt te is tudod. Szabad volt mozognia a házon belül.

– Mi történt? – követelt választ Nadif.

– Hebi bejött hozzám, nemrég, nem sokkal hajnal után. Látni akart, nagyon izgatott volt. Azt mondta, vége az életének. Nem lesz része igazságos tárgyalásban, karón fogja végezni. Megpróbáltam észhez téríteni.

Menna félrefordította kövér fejét és egy horzsolásra mutatott a jobb halántékán.

– Hebi azt mondta, elmenekül, máshol próbál szerencsét. Megpróbáltam hatni az eszére, de nem hallgatott rám. Itt megütött és a padlóra estem. Elszédültem. Hebi felrántott és tőrt szegezett a torkomnak. Két bőrövvel megkötözte a kezemet és a lábamat. Úgy viselkedett, mint akit napszúrás ért, magában beszélt. Kiment és egy kötéllel jött vissza – Menna a bőrövekre mutatott, amik a földön hevertek, a házi istenség, Bész szobra előtt. – Azokat levette rólam, megkötözött a

kötéllel és kirabolta a kincsesládámat – a főírnok kezébe temette arcát. – Aztán elmenekült. Talán tényleg ő ölte meg Szuten tábornokot – felemelte könnyes arcát. – Nem tudom, és nem is érdekel.

Nadif figyelmesen körbesétált a szobában. Látta, hogy megbolygatták a tárgyakat, és észrevette, hogy a kicsi, ébenfa berakású dobozokat és ládákat mind felnyitották és kiürítették.

– Mi történt? – kérdezte Menna.

Nadif éppen válaszolni akart, mikor hangokat hallott a folyosón, és Lupherna úrnő sietett a szobába, haja fekete felhőként lobogott utána. Hálóruhát viselt, vállára hímzett sálat borított.

– Hebi! – suttogta. – Az egyik őr elmondta! Menna főírnok, jól vagy?

Menna legyintett. Lupherna úrnő leült egy magas támlájú székre, az elvágott kötelekre és nyitott ládákra meredt, majd álmos szemekkel Nadifhoz fordult.

– Ő volt az, ugye? Ő ölte meg a férjemet, és most elmenekült. Pedig mi próbáltuk bebizonyítani, hogy hazugság.

– Úrnőm – mosolygott rá Nadif –, hallottál bármi szokatlan zajt?

– Kérdezd a szolgálóimat – Lupherna ujjai megrebbentek. – Nem tudtam elaludni, így álomport kevertem a boromba. Addig aludtam, míg fel nem keltettek. A szolgálóm azt mondta, megpróbáltál bejutni a lakosztályomba.

Nadif elnézést kért, és elmagyarázta, mi történt, hogy talált rá Hebi nyakláncára, a vérfoltos tőrre és az átvágott torkú őrre. Menna folytatta a történetet és vádlón mutatott az őrségparancsnokra.

– Az embereid lehettek volna éberebbek is, nem? – kiáltotta. – Nem kellene Hebit üldöznötök? Neked, uram – mutatott Nadifra –, megköszönöm az éberségedet. Hálás lennék, ha elmennél és értesítenéd Valu urat; ki kell hirdetni – arcához emelte kezét. – Mennyi gond – nyögte. – Mennyi baj!

Az őrség parancsnoka örült, hogy távozhat.

– Nem mehetek most rögtön, uram – magyarázta Nadif. – Ki kell kérdeznem titeket és a szolgákat. Lupherna úrnő, láttál bármi gyanúsat?

– Már mondtam – felelte. – Kérdezd a szolgálómat.

– És te, Menna főírnok?

– Kérdezd a szolgákat – legyintett Menna. – Ők majd elmondják, hogy tegnap, reggel, este és éjszaka itt tartózkodtam – a papiruszokkal és eltompult írónádakkal teli asztalra mutatott. – Megpróbáltam Hebit védeni. Ki akartam kérdezni a kígyós embert. Azt hittem, hazudik – Nadif megértően bólintott. – Aludtam egy keveset, és nem sokkal hajnal előtt ébredtem fel. Utána bejött Hebi, a többit pedig tudod.

Nadif köszönetet mondott és visszament a fogadócsarnokba, ahol megkérte a háznagyot, hogy gyűjtse össze a szolgákat: a szolgálólányokat, kuktákat, még a kertészeket is. Mind ugyanazt mondták: Lupherna úrnő és Menna főírnok végig a házban maradtak. Senki nem látta Hebit távozni. Nadif köszönetet mondott nekik, kiment, leült a lépcsőre és eszébe idézte, mit gondolt korábban és hogy vitatkozott a feleségével. Lehunyta a szemét. Milyen fiatal volt az az őr, és milyen hideg volt a teste, ahogy ott feküdt a bozótban! Nadif elgondolkodott. Fáradt volt. El kell mennie és alaposan át kell gondolnia a dolgokat, mielőtt megírja jelentését.

Tizedik fejezet

Amerotke úgy döntött, távozik Ízisz templomából. Szhufoj és ő visszatértek a vendégházba, hogy összecsomagolják kevés holmijukat. Őreik összegyűltek. Nagyon tetszett nekik a feladat, hogy a komoly arcú bírót kísérgessék az illatos templomkerteken át vagy hogy az Amerotke

házát körülvevő hűs gyümölcsöskertekben lézengjenek. A bíró úgy gondolta, túlságosan ellazultak, ezért elhatározta, hogy ad nekik némi elfoglaltságot és elküldte őket, hogy keressék meg Paszert és búcsúzzanak el a nevében Impuki úrtól. Paszer a vendégházba sietett. Még mindig nyugtalannak és óvatosnak tűnt, látszott rajta, hogy megkönnyebbült, hogy a kérdezősködő természetű bíró távozni készült.

– El akartam mondani – jelentette ki sietve –, hogy Szuten tábornok nemcsak eljött, hogy olvassa a feljegyzéseinket, hanem arra is gondolt, hogy családi levéltárát az Élet Házára hagyja. Arra gondoltam – Paszer elkapta a tekintetét –, hogy talán az ő feljegyzéseit érdekesebbnek találod a mieinknél – meghajolt, majd kisietett a szobából és lement a lépcsőn.

Amerotke összegyűjtötte holmiját és egy bőriszákba tette őket. Szhufoj úgy fecsegett, akár egy kismajom, és gazdája, inkább azért, hogy elterelje a figyelmét, elküldte az Alkonyat Házába.

– Mit akarsz onnan? – Szhufoj felkapta napernyőjét, mintha bot lett volna, és fél lábra állt, ahogy egy utazó szent embertől látta Min temploma mellett. Az illető három napig állt így mozdulat nélkül. Szhufoj gyakran eltűnődött rajta, ki tudná-e adni magát szent embernek, elvégre Maat templomában szolgált.

– Az öreg Imer miatt – Amerotke kis szünetet tartott –, akivel találkoztam, amikor ott voltam. Azt mondták, közel jár a halálhoz. Szeretném tudni, mi van vele.

Szhufoj az ajtóhoz szökdécselt. Amerotke hallotta, ahogy nevetgél az őrökkel odakinn. Felemelte köpenyét és iszákját, lement és kényelmesen elhelyezkedett egy akácia árnyékában. Kicsivel később Szhufoj sebhelyes arcán szomorú kifejezéssel, egy hivatásos gyászoló minden méltóságával tért vissza.

– Gazdám – kezdte –, Imer meghalt, röviddel, miután meglátogattad. Távozott a Távoli Nyugatra. Most Ozirisz hűs zöld mezőin pihen.

– Ó, igen – Amerotke felállt és átsétált a füvön a nagy templom épületeihez. Lement a lépcsőn, át egy udvaron, és le az uabetbe, ahol akkor járt először, amikor eljött megnézni Mafdet és Szesze holttestét. Kikerülte a papokat és papnövendékeket, akik a temetések előkészítésével foglalkoztak, elsietett a kőtömbök mellett, melyeken a holttestek feküdtek kiterítve, és egyenesen az írnokhoz ment, aki feljegyezte a holtakat.

Az írnok felemelte fejét.

– Uram?

– Itt van Imer holttesteje? Nem sokkal ezelőtt halt meg az Alkonyat Házában. Szeretném kinyilvánítani tiszteletemet, és felbérelnék egy kápolnapapot, hogy mondjon néhány imát és énekeljen egypár himnuszt érte.

Az írnok felemelte kezét és módszeresen végigment a feljegyzéseken. Aztán felpillantott és megrázta a fejét.

– Sajnálom, uram, nincs itt. Lehet, hogy tévedsz, esetleg rossz nevet mondtak neked?

Amerotke éppen tiltakozni akart, mikor eszébe jutottak Nethba úrnő szavai. Köszönetet mondott az írnoknak és kiment várakozó testőréhez. Leült egy padra és megpróbálta megfejteni a rejtélyt. Szhufoj, akit lenyűgöztek a sólyom- és sakálálarcot viselő halottaspapok, visszasurrant az uabethez. Megállt az ajtóban, nem törődve a parfüm és nátron átható szagával, és tanulmányozta a szemöldökfába vésett különböző feliratokat, különösen a kígyókról szólót, melyet fel is olvasott, hogy szórakoztassa az őröket.

– Menj vissza, homokban kúszó, menj vissza a sötétségbe.

– Szhufoj!

A kisember felnyögött és visszament gazdájához.

– Szhufoj! Mindegy... nem fontos.

Amerotke magához intette az egyik őrt és parancsot suttogott neki. Az őr elfintorodott, de

bólintott és bement az uabetbe. Kicsivel később visszatért és megrázta a fejét.

– Sajnálom, uram – széttárta a karját. – Nincsen róla feljegyzés.

Szhufojt mostanra nagyon érdekelte, mi folyik itt. Amerotke egy intéssel elküldte az őrt.

– Nem tudom elhinni! – suttogta a bíró. – Nethba úrnő említette Kliját, az öreg mosónőjét, aki Ízisz templomába jött meghalni. Nethba úrnő később érdeklődött utána, de azt mondták, nincs feljegyzés. Most pedig...

– Ezért aggódott Nethba úrnő ennyire az apja miatt? – kérdezte Szhufoj.

– Pontosan – bólintott Amerotke. – Nagyon nyugtalan lett. Tehát mit találtunk, Szhufoj? Két idős embert, aki Ízisz templomába jött, egyikükkel találkoztam is, a saját szememmel láttam, még sincs róluk feljegyzés. Kíváncsi vagyok, eltemették-e őket.

– Bíró uram!

Amerotke felpillantott. Fehér vászonköntöst viselő papnövendék állt a pázsit szélén. Kicsivel mögötte egy nő állt. Piszkos, rendetlen ruházatából és a fejét és arcát bepiszkító porból látszott, hogy gyászol.

– Uram! – a papnövendék finnyás mozdulattal a nőre mutatott. – Ez a... hölgy eljött a Fül Kápolnájába. Téged akar látni. Azt mondja, a háznagyod mondta, hogy itt talál. Azt állítja, fontos értesülései vannak.

Amerotke közelebb intette a nőt. A papnövendék szinte ugorva állt félre az útjából, mintha pestist terjesztene. A nő fiatal volt, lehajtott fejjel közeledett. Amerotke látta arcán a horzsolásokat, ahol gyászában megkarmolta magát. Bőre porszürke volt. Először támadásra gyanakodott, és kezét tőrére csúsztatta, miközben közelebb intette az őrt. A nő azonban térdre esett előtte és előre-hátra hintázva gyászdalba fogott.

– Mi történt? – Amerotke lekuporodott, gyengéden megérintette a nőt az álla alatt. A nő felpillantott. Amerotke szeme összeszűkült.

– Veled már találkoztam. Dzsed felesége vagy, ugye?

A nő bólintott.

– Azért jöttem, hogy megköszönjem – suttogta rekedten. – Azt hittem, hogy megbüntetsz azért, amit a férjem tett, de te megértő vagy. Visszaadtad a testét és nem büntettél meg engem vagy az enyémeket.

Amerotke megpróbált nem hátrahőkölni, mikor megérezte a nő mosdatlan testének szagát.

– Megtartom érte a gyászt – folytatta a nő –, hogy *ká*ja nyugalmat találjon az Alvilágban. Talán ha imádkozom, böjtölök és adományokat adok a papoknak... – hangja elhalt.

– Miért jöttél, mit akarsz elmondani?

– Azért jöttem, hogy megköszönjem a kedvességedet, uram, és hogy segítsek. Sosem jöttem rá, mit csinált a férjem, kivel találkozott, hová ment vagy honnan származott a vagyon. Csak egyszer lettem kíváncsi. Egyszer egy látogató jött éjjel, arcát álarc fedte. Láttam, ahogy az oldalkapuhoz jön. A férjem a kaptáraival foglalatoskodott és lámpákat gyújtott. Kíváncsi voltam, ezért odalopóztam. Néhány szót hallottam: *Hnum temploma.*

– Hnum temploma? – kérdezte Amerotke. – De az Théba központjában van. Mi dolga lehetett a férjednek...

– Nem, nem – a nő megrázta a fejét. – Nem hiszem, hogy arra a templomra gondoltak, inkább a másikra, aminek a romjai Thébától északra fekszenek. Egy régi templom.

– Ó, igen, emlékszem – bólintott Amerotke. – Elhagyták, mert a Nílus elárasztotta. Egy szigeten vagy homokos parton áll.

– Igen, az az – bólintott a nő. Felállt és elhátrált. – Gondoltam, erről tudnod kell.

Visszacsoszogott a papnövendékhez. Amerotke felkapta bőriszákját.

– Hová megyünk, gazdám? – kérdezte Szhufoj.

– A folyóhoz.

A magasba törő pülónok közt elhagyták a templom területét, elhaladtak az Istenanya nagy tetteit magasztaló vagy a korábbi fáraók nagy tetteit dicsőítő sztélék mellett és átvágtak a téren, melyen az obeliszkek álltak, csillogó vörös homokkőből készült égbe törő oszlopok, tetejük arany-, ezüst- vagy elektrumborítása vakítóan csillogott a napfényben. A levegő úgy felforrósodott a naptól, mintha a tűzhelyről áradna, a nap kínzó démonként ült az égen. Szhufoj felajánlotta, hogy kinyitja a napernyőt, de Amerotke azt mondta, ahhoz most túlságosan sietnek, és vállára borított vászonkendőjét húzta feljebb, hogy elfedje a fejét. Egyre csak a nyugtalanító probléma foglalkoztatta. Talán nincs kiút a rejtélyeknek ebből az útvesztőjéből.

Szhufoj szerette volna hangosan hirdetni gazdája közeledését, de rájött, hogy Amerotke olyan észrevétlen akar maradni, amennyire csak lehetséges, ezért csak megfogta a bíró kezét, ahogy átsiettek a téren. A törpének szinte szaladnia kellett, hogy lépést tartson. Amerotke gyakran került ebbe a kábulatszerű hangulatba, amikor úgy tűnt, észre sem veszi a körülötte kavargó tömeget és az utcákon és tereken zajló eseményeket. Tömjénfüst szállt a levegőben, ahogy egy csapat pap csoszogott ütemesen tapsolva egy szentély felé. Különböző népek zsoldosai gyülekeztek egy csapat szíriai táncosnő körül, akik érzékien kígyóztak valami fülsértő zenére. Amerotke csak egyszer állt meg. Egy kígyóbűvölő adta elő mutatványát egy pálmafa árnyékában. A földre dobott valamit, ami botnak látszott, de a bot hirtelen mozogni kezdett, majd felemelte fejét és duzzadt torkát: csuklyás kobra volt az, halálos és fenyegető.

– Ezt hogy csinálják? – kérdezte Amerotke.

– Nagyon könnyen – felelte Szhufoj kifulladva a sietségtől. – Van egy pont a kígyó fején. Ha keményen megnyomod, a kígyó megbénul, ha a földre dobod, újra életre kel.

Amerotke hitetlenkedve rázta meg a fejét.

– Én is kipróbáltam – jelentette ki Szhufoj.

– És mi történt?

– Csak félig vált be. Feladtam minden reményt, hogy valaha is kígyóbűvölő leszek.

Amerotke továbbsietett. Elért a nyüzsgő rakpartra. Rengeteg különbözű nemzetiségű ember tolongott a kikötőben: kereskedők a Nagy Zöldön túlról, szőke zsoldosok a nagy tengertől északra fekvő szigetekről, núbiaiak, feketék, akár az éj, savanyú arcú kereskedők a tömjén földjéről, föníciaiak, szíriaiak, kánaániak, még különös, papagájra emlékeztető arcú hettiták is, akik hajukat magasra tornyozták és hosszúra növesztették, hogy sörényként lobogjon mögöttük. Tucatnyi nyelv fecsegett, és minden eladó volt: elefántcsont a déli őserdőkből, drágakövek a bányákból, mindenféle állat és madár. Éles szemű lányfuttatók hirdették árujukat a tengerészeknek, mögöttük lépkedtek a ragyogóan öltözött, ékszerekkel csilingelő lányok; némelyikük majdnem teljesen meztelen volt, mások rejtélyes hatást keltve eltakarták magukat. Borbélyok és házalók hívogatták a vendégeket és vásárlókat, csónakosok ugráltak fel-alá, hirdetve, hogy az ő csónakjuk „a legbiztonságosabb az egész Níluson”.

Amerotke kibérelt egy kis hajót, melynek orrában kis kabint alakítottak ki, valamint felbérelt egy kormányost és hat nagydarab evezőst.

– Hová akarsz menni, nagyságos úr? – a csupán ágyékkötőt viselő kapitányt nagyon szolgálatkésszé tette a kapott ezüstdeben.

– Fel a folyón, Hnum templomának romjaihoz, majd át a Holtak Városába.

A mosoly lehervadt a kapitány arcáról.

– Mi a baj, ember? – a bíró befogta az orrát. A száraz hal szaga mindent áthatott, a kapitány valószínűleg gyakran adta bérbe hajóját olyanoknak, akik éjszaka halásztak a folyón.

– Tessék, nagyságos úr – a kapitány parfümbe áztatott szivacsot nyomott Amerotke kezébe. – Miért akarsz a Hnum-templomhoz menni? Ott semmi nincs, csak romok – fintorgott. – És

krokodilok. Úgy értem, ez...

Amerotke testőre közelebb lépett, kezét a bőrhüvelyében lévő kard markolatára tette.

– Ha őméltósága Hnum templomához akar menni – a kapitány meghajolt és sóhajtott –, akkor Hnum templomához megyünk.

Intett Amerotkénak, hogy üljön le a bárka közepén a rongyos napellenző alá. Faragott kupákban meglepően ízletes sört szolgált fel. Kiadta a parancsot az indulásra, és a hajó eltávolodott a nyüzsgő rakparttól, ügyesen lavírozva a különböző tutajok és vitorlások között, melyek olyan sűrűn sorakoztak, akár a bogarak. A város szaga átadta helyét a folyó mocsaras, halas szagának, friss szellő enyhítette a forróságot. Amerotke lehunyta a szemét, az evezősök ritmikus kántálását hallgatta, ahogy előrehajoltak és eveztek.

– Ismerek egy lányt, puha és kedves...

Amerotke elmosolyodott, ahogy felismerte a régi evezősdalt.

– Mennyország ő a tengerésznek, édenkert... – érkezett a refrén. Folytatták a dalt, és Szhufoj is csatlakozott hozzájuk, ahogy az evezősök elkezdték ennek a titokzatos folyami csábítónak a szépségeit részletezni.

Amerotke kinyitotta a szemét és átnézett a túlpartra. Vibrált a levegő a hőségtől, de látta a nekropolisz kikötőjét a túlparton, és fölötte Meretszeger istennő csúcsát. A folyón nyüzsögtek a hajók, katonákkal teli bárkák úsztak a különböző helyőrségek és kaszárnyák felé, egy börtönhajó szállította a rabokat a Nyugati-sivatag kőfejtőibe, kereskedőhajók szállítottak árukat és állatokat: ökröket, szamarakat, egyikük egy csapat kis gazellát és ketrecekben különös külsejű kutyákat.

A hajó most már a folyó közepén járt, az evezősök elhallgattak, a munkájukra összpontosítottak. Balra Amerotke látta, hogy a város csillogó párkányai, obeliszkjei és templomtetői eltűntek a pálmák sűrű sora mögött.

– Méltóságos uramnak volna kedve elmondani, miért megy Hnum templomához? – kérdezte a kapitány.

– Méltóságos úrnak nincs kedve – mosolyodott el Amerotke. – De miért félsz ennyire? Kísértetek járnak arra?

– Démonok – bólintott a kapitány. – Kicsit távolabb van a folyóparttól. Még mindig vezet oda egy út, de a papiruszligetek körülötte sűrűk, akár az őserdő, és hemzsegnek a krokodilok.

A kapitány egy kis, homokos fövenyre mutatott tőlük balra. Amerotke hunyorgott és megpillantott valamit, amit eleinte göcsörtös, kiszáradt fáknak hitt, de valójában karók voltak, amelyeken három karóba húzott férfi testét égette feketére a nap.

– Folyami kalózok – jelentette ki a kapitány. – A Hnum-templom környékén is garázdálkodnak. De ennyi bátor emberrel körülvéve biztonságban leszünk – hangja suttogássá halkult. – Remélem, ezt a krokodilok is tudják!

Továbbhajóztak. A várost maguk mögött hagyták, pálmaligetek és termékeny fekete földek terültek el kétoldalt. A parasztok dolgoztak, a falvaikból felszálló füst megült a tájon. Végül elmaradtak a fekete földek és sziklás tájak jelentek meg helyettük. Amerotke elszunnyadt, az orrban álló ember kiáltására ébredt fel. Óvatosan talpra állt és megpillantotta a nagy homokpadot, valóságos kis szigetet, melyen a fák közt a Hnum-templom szélfútta romjai álltak. A hajó megfordult és arrafelé tartott, Amerotke pedig közelebbről is szemügyre vette a szigetet. A folyó folyton változott, elmosva a partot. Vezetett a szigetre egy keskeny út, de a bíró látta, milyen veszélyes: mindkét oldalán legalább fél mérföld széles papiruszliget nőtt, ahol rengeteg különbözőféle madár fészkelt, de ahol krokodilok is lehettek. Amerotke már meg is pillantotta néhányukat, ahogy a napon sütkéreztek, élvezve a nap fényét, amíg le nem nyugszik, és időnként vízbe csobbantak, hogy elkapjanak minden embert vagy állatot, ami a közelbe jött.

– Azt mondanám, az az ösvény csak nappal használható – jegyezte meg a kapitány. – Éjjel

veszélyes lehet. Még most is kísértetjárta helynek tűnik.

Amerotke egyetértett vele. A buja, sötétzöld papiruszliget, az elhagyatott ösvény és a baljós romok igazolták a kapitány félelmeit, annak ellenére, hogy a krokodilok nem jelenthettek veszélyt egy csapat felfegyverzett, életerős férfi számára, különösen ha fáklyákat vittek magukkal vagy tüzeket gyújtottak – a tűz volt az egyetlen dolog, amitől ezek a vízi szörnyek igazán féltek. Amerotke összerezzent és megfordult, mikor hangos üvöltést hallott. A nádas életre kelt, madarak röppentek fel és hangosan rikoltoztak, ahogy a hatalmas hím víziló utat tört magának a nádasban, és ízletes, zöld hajtásokat keresett. Amerotke utasította a kapitányt, hogy húzódjanak messzebb. Megkerülték a szigetet és találtak egy kikötőfélét, ahol lehorgonyozhattak. A hajó alja csikorgott a fövenyen.

Amerotke kért két önként jelentkezőt. Miután ígért némi ezüstöt, az egyik őr beleegyezett, hogy követi a kapitányt. Fogta a parazsasedényt, melyet a kormánynál tartottak, és meggyújtott egypár szurokfáklyát, aztán négyen kiléptek a partra. Párszor hallották a krokodilok morgását, ahogy a megzavart állatok a vízbe csusszantak. Felkapaszkodtak egy emelkedőn, és elértek a romokhoz. A homokkő falak már megrepedeztek, a boltívek, ajtók leomlottak, a szobrokat és oszlopokat ledöntötte a homokot hordó szél és az áradás. Követték a keskeny folyosót abba a helyiségbe, ami egykor az oszlopcsarnok lehetett, és kőtömböket kerülgetve beértek a régi szentélybe. Nem volt egyéb, mint egy kövekkel szegélyezett kör, a falakat borító vakolaton látható kifakult festmények Hnum cselekedeteit ábrázolták.

– Gazdám! – Szhufoj megragadta Amerotke karját és valamire mutatott. A bíró odament és a festményre meredt. Térdeplő íjászt ábrázolt, kezében íjjal. Ezután alaposan szemügyre vették a szentélyt, bár valakik megpróbálták eltüntetni a nyomokat, észrevehető volt, hogy a templomot találkozóhelynek használják: tűz maradványaira bukkantak, találtak egy törött boroskorsót, a bejárat melletti falon túl egy gyönyörű zománcozott csésze darabjait. Amerotke felemelte a gyönyörű csészét és szemügyre vette.

– Ide szokott jönni a Khetra – jelentette ki. – Itt találkoznak a szebauszok. Elhagyatott és veszélyes hely, csak fáklyával és fegyverekkel mer idejönni az ember. És ami még fontosabb... – a fal egyik mélyedéséhez lépett és a várakozó hajóra mutatott. – Biztos vagyok benne, hogy idehozzák a kincs egy részét, hogy becsomagolják és lepecsételjék, majd északra küldjék. Ez a csésze is a zsákmány része lehetett.

Visszament a romokhoz, hogy átkutassa, és további bizonyítékokat is talált, amik alátámasztották elméletét.

– Gondolj egy kereskedőre, aki épp elhagyja Thébát, Szhufoj. A Khetra hatalmas zsákmányt rabolt a sírokból, valamit, amit nem lehet becsempészni a városba. Itt veszi fel a kereskedő, mintha csak a thébai kikötőben tenné, és innen indul északra, Memphisz, Avarisz, Héliupolisz vagy akár a kánaáni sivatagok felé. Biztos vagyok benne, hogy itt találkozott a Khetra a líbiai törzsfőnökkel, és ide hozta azokat a szegény lányokat is.

Amerotke felkapaszkodott a falra, ahonnan jó kilátás nyílt. Balra a folyót látta a várakozó hajóval, jobb felé, a papiruszligeten túl a Vörös Föld üres, poros szélét. Kiáltást hallottak a hajóról, és mind a négyen visszasiettek a partra. Az őrök a folyó felé intettek, ahol a homokos fövénytől északra három kisebb bárka jelent meg, magas orrukat valamilyen állat formájúra faragták, sötét vitorláik csapkodtak a szélben.

– Folyami kalózok – suttogta a kapitány. – Minket figyelnek, az esélyeiket latolgatják.

Amerotke megparancsolta a katonáknak, hogy készüljenek fel és vegyék elő fegyvereiket. Lándzsák és tőrök kerültek elő. A kapitány kinyitotta fegyveresládáját, íjakat és tegezeket osztott ki evezősei közt. A folyami kalózok, akik figyelték őket, látták, hogy itt nem terem könnyű zsákmány számukra, és hajóik lassan elfordultak. A kapitány kiadta a parancsot az indulásra, és

mivel hátukba kapták a szelet, kibontották a kék-fehér vitorlákat. A vitorlák megfeszültek, a kormányos úgy irányította a hajót, hogy a lehető legjobban kihasználják a szelet, és a hajó elért a folyó közepéig, majd délnek fordult, vissza Théba felé.

Végre megjelent a láthatáron a város, a templomok párkányzata és a palotatetők csillogtak a napfényben. A parton a fák átadták helyüket az épületeknek. A folyó megtelt halászhajókkal, zarándokokkal teli bárkákkal, sétahajókkal és nagy, nehéz csatahajókkal, melyek orrában időnként felharsant a kürtszó, hogy adjanak utat nekik. Végül mindegyik hajónak várni kellett, mert egy nagy hatalmú nemesember temetési menete szelte át a vizet a Holtak Városa felé. A temetési menet hajóin bevonták a vitorlákat, a kabinok külsejét díszes bőr borította. Az utasok a fedélzeten álltak és a koporsót szállító bárka felé fordultak, amely pontos másolata volt Ozirisz szent hajójának, ami Abüdoszba vitte az isten testét. Gyors, könnyű hajó volt, mindkét végét aranyból készült lótuszvirág díszítette, ami kecsesen hajolt a víz felé. A halottasbárka közepén kis, virágokkal és zöld ágakkal díszített kápolna állt. Emellett ültek az elhunyt közeli rokonai, mellettük két, Ízisz-nek és Nephthisznek öltözött papnő. A hajóorrban állt a ceremóniamester leopárdbőrből készült ágyékkötőben és keppben, előtte nagy tálban tűz égett, amelyre időnként tömjént szórt, megillatosítva a levegőt a folyó felett. A halottasbárka körül kisebb hajók csoportosultak, ezeken utaztak a zenészek és a kórusok. Gyászos énekük visszhangzott a víz felett.

Távozz Nyugatra, távozz a Távoli Nyugatra. Találj békét Nyugat-Thébában. Békében juss el Abüdoszba és a Nyugati-tengeren át Ozirisz zöld szigeteinek örök mezőire.

A temetési menet befutott a kikötőbe, Amerotke hajója követte. A bíró megkérte a kapitányt, hogy itt várjon, és elindult a rakpart nyüzsgő forgatagában, egy helyen, ahol az élők keveredtek a holtakkal. Más, szegényebb temetéseket is szerveztek: olcsó, festett vászonba bugyolált holttesteket vontattak szánon vagy vittek át szekereken a városon, hogy eljussanak a sírokhoz. A szegények papjai, az amulett- és szkarabeuszárusokkal együtt a szegények közt sétáltak, ügyfeleket keresve. Théba minden skorpióembere itt járt, és igyekeztek apró csecsebecséket és szobrocskákat eladni a halottak rokonainak.

– Olyan sűrűn megszállták ezt a városrészt, mint legyek a dögöt! – suttogta Szhufoj.

Amerotkét egyre jobban zavarta a zaj, a porfelhők és a sok szemét és mosdatlan testek szagára odagyűlt rovarok felhője. Egy piszkos, fonnyadt arcú őrült pap sikoltozott teljes erőből, miközben a zöld bőrű Ozirisz hatalmas szobra előtt táncolt, míg egy csapat részeg tengerész odébb nem lökte. A tengerészek ezután zsoldosokba kötöttek bele, kik egy táncoló lányt néztek. A táncosnő majdnem teljesen meztelen volt, csak egy rongy fedte, amelyet ügyesen úgy rendezett el, hogy takarja bájait, de izgassa a nézők tekintetét.

Amerotke őrei félrelökdösték a tömeget. Szűk utcákon haladtak végig, a levegő bűzlött a halottaktól és a nátron, kasszia, tömjén és borókaolaj különös szagától. Elsiettek a balzsamozóműhelyek előtt, ahol a balzsamozók hirdették mesterségüket; balzsamozások széles választékát kínálták a szegények testének illatos rongyokkal való kitömésétől egészen a teljes balzsamozásig. A koporsóárusok koporsókat és ládákat árultak, inasaik miniatűr koporsókat osztogattak mintának, hogy az emberek hazavihessék megmutatni a rokonaiknak. Amerotkéék áthaladtak egy széles téren, majd a Holtak Kapuján, a barlangokkal, alagutakkal és halotti templomokkal teli temetkezési helyre. Őrök és hivatalnokok lézengtek a közelben, kezükben bottal, hogy elzavarják a koldusokat és tolvajokat. Amerotke elővette hivatala jelképét és látni kívánta a Holtak Őrét. Kis idő múlva előkerült ennek a tisztségnek a viselője, egy pocakos,

olajokkal alaposan bekent ember, akit legyezőt és parfümösüvegcséket hordozó szolgák hada vett körül. A mélyen ülő szemű, vastag ajkú férfi rendkívül alázatossá és szolgálatkésszé vált, amikor ráébredt, kivel áll szemben.

– Igen – jelentette ki remegő orrcimpával –, el tudlak vinni a Könyörület Házába, Ízisz templomának mauzóleumába.

Poros, agyagos utakon kellett végigmenniük, majd egy falhoz értek, melynek kapuján áthaladva egy udvarba jutottak. Az udvar közepén a Hóruszt szoptató Ízisz szobra állt. Amerotkét gyötörte a hőség, szemét szúrta a por, és örült, mikor megállhatott az árnyékban, hogy vizet kortyoljon egy agyagkorsóból. Mikor készen álltak, beléphettek a mauzóleumba, ebbe a folyosókból és barlangokból álló útvesztőbe. A falakat a sziklába vésett, vörös festékkel festett idézetek díszítették. Az egyik megragadta Szhufoj figyelmét, és hangosan olvasni kezdte, hangja hátborzongatóan visszhangzott.

– *Ó, te, ki levágod a fejeket és elvágod a nyakakat, ki bolondságokat adsz a lelkek szájába mágiáddal...*

Amerotke gyengéden befogta a kisember száját, és ajka elé emelte ujját. A bejárat után közvetlenül az előcsarnok következett, a fal freskói az isteni lelkeket ragyogó tollazatú, emberarcú madárként ábrázolták. A Koporsók írnoka, a hely felügyelője a terem túlsó végében ült egy kis asztalnál, feje fölött a falra fáklyákat erősítettek, egy közeli asztalon olajlámpások égtek. Mellette egy rúdon gyönyörű pár szelídített fecske ült, és mikor Amerotke belépett, elkezdtek fel-alá ugrálni és énekelni.

A Holtak Őre az írnokhoz lépett és mondott neki valamit. Az írnok egy ideig karját szája elé emelve ült, majd felugrott és egy ládához sietett, melyen az *Ankh* és *Sza* jelek díszlettek. Kiemelt belőle egy papirusztekercset, az asztalhoz hozta, kibontotta és keresni kezdett benne. Végül diadalmasan bólintott, ujjával megveregette a papiruszt és intett Amerotkénak, hogy kövesse az egyik folyosón, ami a teremből indult. Míg követte a fáklyával előresiető írnokot, Amerotke úgy érezte, valóban a holtak földjén jár. A keskeny folyosó kétoldalán kis kamrák nyíltak, bennük magasra halmozták a koporsóban vagy bebugyolálva fekvő halottakat. A dohos levegőt megülte a bomlás bűze és a nátron átható szaga, csak a borókaolaj és gyanta édessége enyhítette egy kevéssé.

Végül vezetőjük megállt egy párkánynál, fogta a falnak támasztott kis létrát, és felkapaszkodott, hogy lássa az odafestett számot.

– Igen – jelentette ki, visszavéve Amerotkétól a fáklyát. – Ez a Klija néven ismert nő. Bebalzsamozták az uabetben és koporsóba rakták a Nefet Perben, három évszakkal ezelőtt.

– Vedd ki – parancsolta Amerotke.

Rövid vita következett, de végül Amerotke győzött. El kellett hagyniuk a folyosót, hogy beférjen egy kerekeken guruló szánféleség. A koporsót leemelték és kivitték az előcsarnokba. A hivatalnokok tisztátlanságról és fertőzésről motyogtak. Amerotke őrei már nem örültek annak, hogy a bíró kísérgetését kapták feladatnak, és egymás közt morgolódtak. Amerotke rájuk mordult, hogy maradjanak csendben, és az ajtóhoz ment, hogy érezze a szellőt és letörölje arcáról az izzadságot.

– Gazdám, mire készülsz? – kérdezte Szhufoj. – Ez szent hely!

– Valóban? – kérdezte Amerotke. Kinézett az üres udvarra. Az igazat megvallva gyűlölte az efféle helyeket a poros szertartásokkal, motyogó papokkal és azzal a drága, szentségtelen kereskedelemmel együtt, melyeket a temetkezési kellékekkel folytattak. Eszébe jutott szeretett fivére temetése. Sosem fogja elfelejteni. Nem volt eretnek, hitte, hogy a testből kiszálló lélek önálló életet él, de a holttestet nem tartotta másnak, mint kiszáradt, üres porhüvelynek. Kiűzte agyából az efféle gondolatokat és az Ízisz templomával kapcsolatos kínzó problémára

összpontosított. A Holtak írnokának nem volt feljegyzése erről az asszonyról, holttestе azonban itt volt Ízisz mauzóleumában. Halvány gyanú kezdett ébredezni Amerotkében, mikor eszébe jutottak az Impuki úrral és Thena úrnővel folytatott beszélgetések.

– Gazdám!

– Szhufoj – Amerotke közelebb intette szolgáját –, segítenél?

– Miben, gazdám?

Amerotke lehajolt hozzá és suttogott. Szhufoj döbbenten nézett rá, de bólintott.

– Jó – Amerotke elmosolyodott és visszafordult a terembe, majd összeütötte tenyerét.

– Amerotke főbíró vagyok, az Isteni Úrnő szócsöve a Két Igazság Csarnokában. Amit teszek, azon az istenek áldása van; az Isteni Ház és a Két Ország Királysága javáért teszem. Elmondom, mi fog történni – a szánon nyugvó koporsóra mutatott. – A benne fekvő test egy nőé, akinek nincs családja vagy rokonai. Ki akarom nyitni a koporsót.

Amerotke szavait döbbenet fogadta, szentségtöréssel és tiszteletlenséggel vádolták. A bíró kijelentette, hogy teljes egészében vállalja a felelősséget, és miután sikerült túlkiabálnia a többieket, megeskette őket, hogy hallgatni fognak. Senki nem jelenti az ügyet Ízisz templomának, amíg Amerotke nem jelenti az Isteni Háznak, mit talált.

Kicsivel később Amerotke az asztal egyik oldalán állt, Szhufoj a másikon, és feltörték a koporsó pecsétjeit.

– Nézzétek – suttogta milyen díszes a koporsó; cédrusfából készült – az oldalán látható aranydíszítésre mutatott, és letörölte róla a port, majd felemelte a fedelet. Még mindig érződött a benn lévő virágcsokrok illata. Amerotke érdeklődése fokozódott. Klija öregasszonyként halt meg, Théba szegényei közé tartozott, mumifikált arcát mégis gyönyörű, aranyozott papirusz- és vászonmaszk takarta. A kötéseken az őket borító gyanta ellenére is látszott, hogy a legfinomabb anyagból készültek, ezt a fajtát rendszerint arra tartották fenn, hogy a szobrokat és a templom szent tárgyait bugyolálják bele. Amerotke nem mozdította meg a maszkot, ehelyett felvágta a vászonpólyát. Nehezebbnek bizonyult, mint hitte, mert a gyanta megkeményítette, fekete masszává változtatta a pólyákat. Míg vágott, Amerotke ráakadt az amulettekre és szent kövekre. A holttestet sárga okkerrel színezték, amit szintén a gazdagabbaknak tartottak fenn.

– Gazdám, biztos vagy benne, hogy ezt kell tennünk?

– Majd az isteneknek felelek – Amerotke felemelte a fejét és kézfejével letörölte homlokáról az izzadságot. – Nem bontjuk ki az egész testet, csak a mellkast.

Amerotke Szhufoj segítségével kivágott egy négyszöget a gyantafoltos pólyából. Minél mélyebbre vágott, annál puhább rétegeket ért, ami bizonyította, milyen nagy gonddal jártak el a balzsamozók az öregasszony holttestével. Végül megtisztította a mellkast, és a helyiség megtelt a temetkezésnél használt olajok és fűszerek illatával, a koporsóról por szállt a levegőbe. Elérték magát a holttestet. Szhufoj eleinte nem akart hinni a szemének. Amerotke magában mosolygott, ahogy megvizsgálta a mély vágásokat a nyakon és a bal kart, melyet teljesen elvágtak a testtől.

– Mi okozta ezt? – kérdezte Szhufoj. – Ismerem a balzsamozók mesterségét: bevágást ejtenek a mellkason és bal oldalt, de ennek a nőnek kivájták a mellkasát. Nézd, gazdám, a bal kart a vállnál levágták.

– Eleget láttam – Amerotke felemelte a megkeményedett pólyákat, amiket levágott, és elkezdte visszarakni őket olyan szépen, ahogyan csak tudta. Mikor befejezte, kiment a helyiségből és hozott egy vékony vászontekercset, melybe bebugyolálta a holttestet. Utána Szhufoj segítségével visszatette a koporsóba és rázárta a fedelet, majd megparancsolta a Holtak Őrének, hogy újból pecsételje le.

– Végeztél? – kérdezte a hivatalnok. Kövér arca izzadságban úszott.

– Igen – Amerotke elmosolyodott –, de van még egy kérésem.

A hivatalnok hallhatóan felnyögött.

– Uram, épp elég felfordulást okoztál.

– Nem, nem – Amerotke megveregette a vállát –, egy másik sírt szeretnék meglátogatni. Szuten tábornokét.

– Még nincs készen – ismerte be –, nem járt le a gyászidő, és a tábornok teste a Szépség Házában fekszik Ízisz templomában.

Amerotke számított erre, de miután megmosta kezét és arcát és bekente magát olajjal, mindenképpen látni akarta Szuten tábornok sírját. Visszamentek a napfényre, és az őrök, megkönnyebbülten, hogy ismét szabad levegőn lehetnek, csevegni kezdtek és megpróbálták bevonni Szhufojt is a történtekről szóló beszélgetésükbe. A törpe zavart maradt. Az öregasszony holttestét tisztességgel eltemették, de milyen halált halhatott, ami a mellkasát így összeroncsolta, és miért vágták le a karját?

Elhagyták a mauzóleumot és követték a szűk ösvényt a nekropolisz másik felébe, ahol a gazdagabbak és hatalmasabbak Évmilliók Házai épültek. Szuten tábornok sírja a Nemesek Völgye bejáratának közelében helyezkedett el, két Anubisz-álarcos pap őrizte, akik bekísérték Amerotkéékat a kapun egy kis udvarra. A kapun belül egy szöveget véstek a falra:

A Nagyok megbocsátottak neki és megtisztították őt.
Bevallotta bűneit, melyek nem léteznek többé.
Hódolat neked, ó, Ozirisz,
Neked, ki hallja minden lélegzetvételünket,
Ki elmosta az ő bűneit,
Ki igazzá tette hangját
Hogy igaz hangon szólalhasson meg az örökkévalóság földjén.

A papok kíváncsiak voltak, miért akarta Amerotke meglátogatni a sírt. A tábornok halálának részletei nagyon érdekelték a munkásokat, akik a befejező simításokat végezték a végső nyughelyen. Amerotke egyszerűen vállat vont és azt mondta, szeretné kinyilvánítani tiszteletét. Kilépett az előcsarnokból, hogy szemügyre vegye az értékes ládákat és bútorokat, melyek arra vártak, hogy bevigyék őket. Mikor bejutott a sírba, nagy érdeklődést mutatott a freskók és falfestmények iránt. Némelyik azt ábrázolta, ahogy Szuten tábornok lelkét megmérik az Igazság Mérlegén. Amerotke magában mulatva nézte, hogy a tábornokot teljes harci díszben ábrázolták, készen arra, hogy megküzdjön a körülötte tolongó démonokkal: a Nagy Lépkedővel, az Árnynyelővel, a Csonttörővel és a Vérivóval. Amerotke mélyebben bement a sírba, hogy lássa a kis kápolna gyönyörűen festett freskóit, melyek Szuten tábornok életéből vett jeleneteket ábrázoltak: azt, ahogy a tábornokot fogadja a fáraó, ahogy kitüntetik a dicsőség arany nyakékeivel, ahogy antilopra vadászik vagy tutaján halászik, vagy bumeránggal felfegyverkezve, kutyáival együtt vízimadarakra vadászik a Nílus partján. Amerotke szemügyre vette a festményeket és megkérdezte, mikor fejezték be őket.

– Nem sokkal ezelőtt – felelt az egyik pap.

Amerotke bólintott és továbblépett egy újabb jelenetsorhoz, ami Szuten tábornok őseinek életét mutatta be. Az egyik festmény különösen megragadta a figyelmét. Szuten nagyapját ábrázolta papirusztekercsekkel. A bíró elveszett gondolataiban.

– Gazdám! – suttogta Szhufoj. – Mit találsz ilyen rejtélyesnek?

Amerotke lepillantott a törpére.

– Azt hiszem, a rejtélyre kezd fény derülni.

– Kíváncsi vagyok – vigyorgott fel gazdájára Szhufoj –, mit szól majd az Isteni Úrnő ahhoz,

hogy főbírája sírokat nyit fel? Tudod – tette hozzá szórakozottan –, tanulmányoztam a sírrablások listáját. Nem tudtad, hogy egyik nagy ellenséged, Rehmiré vezír sírját is kirabolták?

– De tudom – felelte Amerotke szintén szórakozottan.

– Különös – tűnődött el Szhufoj. – Ha a dátumot nézed, az a sírrablás alaposan megrázhatta az Isteni Házat.

Tizenegyedik fejezet

Nadif, a medzsaik zászlóvivője egyre jobban összezavarodott. Büszke volt éles megfigyelőképességére és logikájára. Mikor a hadseregben szolgált, mindig dicsérték ravaszságáért. Emlékezett rá, hogy feljebbvalói azt suttogták, talán írnoknak kellene taníttatni. Úgy hitte, az élet a természet és a Nílus ritmusát követi. Mikor a nagy folyó áradt, változtak az évszakok. Ha valami megbontotta a rendet, ha valaki elferdítette az igazságot, gonosz dolgok történtek és rosszindulat forrt, csak rendet kellett tenni és helyreállítani a *maat*ot. Nadif igyekezett mindig igaz hangon szólni; gyakran emlékeztette magát és feleségét, hogy Ozirisz előtt állva majd teljes, őszinte vallomást kell tennie: *Nem loptam el mások javait, nem szóltam gonosz szavakat...* Felesége ilyenkor mindig bólintott, és megkérdezte, kér-e még levest vagy töltsön-e még sört.

Nadif büszke volt rá, hogy mindig megőrizte nyugalmát, most azonban összezavarodott. Forrón sütött a nap, és nem mehetett járőrözni, mert tanácskozásra kellett mennie egy dohos helyiségbe a medzsaik homokkőből épült főhadiszállásán, nem messze Théba nyugati részének Gyönyörű Kapujától. Nadifnak eszébe jutott a régi szólás: „Ne mutasd ki haragod, ne töltsd ki dühöd az alattad állókon, a gyengeség jele az.” Ahogy végignézett alárendeltjein, akik közt üde arcú újoncok és ősz veteránok is akadtak, legszívesebben az arcukba kiáltotta volna zavarodottságát. Rendkívüli mértékben nyugtalanította az, amit Szuten tábornok házában talált, és még mindig meg kellett fejtenie a kígyós ember rejtélyét is. Ezek az emberek azonban, akiknek a segítségére kellene lenniük, csak nehezítik a dolgát. Bár ne lenne beteg a pávián, még ő is nagyobb segítség lehetne ezeknél.

– Hadd lássak tisztán – Nadif egy félszemű veteránra mutatott, a Széth ezred egyik lándzsására, aki akkor veszítette el fél szemét, amikor vaddisznóra vadászott a mocsárban. – Azt akarod mondani, hogy láttak a város déli részében, a fazekasok negyedében egy embert, akire illik Hebi személyleírása?

– Ezt mondtam – válaszolta a veterán. – Olyan tisztán láttam, ahogy most téged látlak! – elmosolyodott és ép szemével kacsintott.

– Ez nem vicces.

– Természetesen nem, uram – a veterán megköszörülte torkát. – Értesüléseim szerint elég jól beöltözött, köpenyt és csizmát viselt. Akitől kaptam az információt, azt mondta, hogy feltűnt neki a kard, amit a derekán hordott. Úgy tűnt, meglehetősen gazdag.

Nadif egyetértőn felemelte kezét és hangosan sóhajtott. Amit a veterán mondott, összeillett a Menna főírnoktól hallottakkal, miszerint Hebi ruhákat, fegyvert és ékszereket lopott.

– Ami ennél is fontosabb – szólalt meg az egyik újonc, mohón vágyva bizonyítani magát –, azt pletykálják, hogy Hebit látták a Nílus mentén, az ötödik kikötőnél.

– Úgy tűnik – jegyezte meg Nadif írnoka –, hogy megtámadta Menna főírnokot, megkötözte, kirabolta a házat és a falon át elmenekült, megölve azt az őrt. Nem lehetett nehéz – tette hozzá. – Abból, amit elmondtál, uram, úgy tűnik, az őrök lusta ökrök voltak. Hebi elért a Nílusig és a part menti nádasokban bujkált. Siettében elejtett egy-két dolgot – az írnok tapintatosan elmosolyodott.

– Semmi nem kerüli el Nadif éles tekintetét. Hebi elérhette az ötödik kikötőt, átkelt a Níluson és megpróbált némi pénzre szert tenni úgy, hogy eladta, amit lopott.

Nadif egyetértett az elmondottakkal. Az előtte álló, étellel megrakott kisasztalok miatt úgy érezte, csapdába esett a helyiségben. Legszívesebben felrúgta volna az egészet, és indult volna járőrözni, úgy lóbálva botját menet közben, ahogy akkor tette, amikor ezrede háborúba indult. Köszönetet mondott tisztjeinek, elbocsátotta őket és hátradőlt, hogy izzadó bőrét lehűtse a fal. Lehunyta a szemét és visszaemlékezett a temetkezési menetre, a talált késre, a bozótban elterült őrre, hideg bőrére, alvadt vérére. Eszébe jutottak a halászok és tutajosok a folyón. Hová tartott Hebi? Miért menekült? Menna főírnok azt állította, hatásos védelmet tudott felállítani. Lehetséges, hogy az inas valami mást keresett, ami bizonyíthatja ártatlanságát? Nadif elgondolkozott, majd hirtelen magához tért, mert unokaöccse egy idegent kísért be. A zászlóvivő haragra gerjedt. A kerek arcú, tátott szájú fiút mindig együgyűnek tartotta, de ahhoz csak nem volt túl ostoba, hogy tudja, kopogni illik?

– Bácsikám!

– Tessék?

– Uram, nagyon sajnálom, hogy zavarlak – kért elnézést az unokaöcs –, de elhoztam Apepet.

Nadif a szemközti asztal felé intett. A nőies külsejű, sárgás bőrű férfi lekuporodott mellé, kivillant fogatlan ínye, de ez a fogyatékossága nem gátolta meg abban, hogy letépjen egy darabot a fürjsültből és a szájába tömje.

– Szolgáld ki magad – Nadif átnyúlt az asztalon és megtöltött egy söröskorsót, miközben szemügyre vette látogatóját. A férfi rongyos bőröltözéket viselt, felkarját tetoválások díszítették, nyakában kötéldarabon Meretszeger fejét ábrázoló amulett függött.

– Miért hívod magad Apepnek?

– A kígyós emberek így szokták. Felveszik ennek vagy annak az istennek a nevét. Nekem tetszik az ötlet, hogy a Nagy Kígyó védelmez.

– Mit tudsz a homoki viperákról? – tudakolta Nadif.

Apep füttyentett.

– Gonosz csúszómászók, alattomosak és mérgesek. Ezt a kígyót kell a leginkább kerülni. Ha elmész Théba kígyóbűvölőihez, és megkéred őket, hogy homoki viperával mutassák be a mutatványaikat, mind vissza fogják utasítani. Látod, uram – Apep kezdett belemelegedni a témába –, itt van például a kobra vagy a piton. A fogait ki lehet törni, a mérgét el lehet apasztani, elálmosíthatod őket, ha adsz nekik egy fészekalja egeret. A tömeget könnyű megtéveszteni. Egy sikló úgy tud kinézni, mint egy mérgeskígyó. De a homoki vipera az homoki vipera marad.

– Adtál el homoki viperákat valaha is? – Nadif azt kívánta, bár unokaöccse becsukná a száját és nem bámulna úgy.

– Eladni? – Apep kiitta sörét és nyújtotta a korsót, hogy kér még. – Ha láttam egyet, megöltem. Több halálért felelősek kinn a Vörös Földön, mint az oroszlánok.

– Kinn a Vörös Földön? – érdeklődött Nadif. – A folyón túli völgyekben nem találkozni velük?

– Egy-kettő előfordulhat, de leginkább a Vörös Földön élnek. Találni egypárat az elhagyatott oázisokban a víz közelében, de ott is csak keveset. De ha van a közelben egy szép kis vízmosás sok homokkal és laza kövekkel, némi fűvel és bokorral, elég vízzel, hogy odavonzza a rágcsálókat és esetleg egy-két fészekrakó madarat, vagy ha nagyon szerencsések, egy őzet vagy egy sebesült fürjet – ott fogod találni a homoki viperákat!

– Csapatokban élnek?

– Kis csoportokban.

– Tehát Thébában nem kapni homoki viperákat?

– Lehetséges, hogy kapni, de engem érdekelne, mire használták őket a tulajdonosaik. Végül is Thébában mindent meg lehet venni, nem igaz, tiszt úr? Úgy értem, egy darab elefántcsonttól egészen – Apep lehalkította a hangját – a királyi sírokból származó ékköves melldíszekig.

– Ezt a piacon nem mondanám ki – figyelmeztette Nadif. – Térjünk vissza a homoki viperákhoz: biztos vagy abban, amit mondasz?

Apep bólintott, és rájött, hogy a beszélgetésnek vége, ezért még több fürjhúst tömött a szájába. Nadif adott neki egy rézdebent és némi lapos kenyeret rajta egy darab főtt hússal, és megkérte, hogy odakinn fejezze be az étkezést.

– Mi történt, bácsikám? – kérdezte az unokaöcs, miután Apep távozott.

– Hallottál Hebiről, ugye? – válaszolta Nadif. – Lehet, hogy pánikba esett, lehet, hogy azért szökött meg, hogy keressen valamit. De gyere, öcsém, szavamat adtam a húgomnak, hogy a medzsaik kiképzett felderítője leszel. Ideje, hogy gondoskodjak a kiképzésedről.

Nadif gyorsan felöltözött, nyakába akasztotta a hivatalát jelképező láncot és borotvált fejére fekete-arany csíkos kendőt borított. Sűrűn redőzött kelmét kötött derekára, felhúzta saruit, harci övét a vállára vetette. Fogta a botját, szemügyre vette unokaöccsét, és a látvánnyal elégedetten elhagyta a főhadiszállást. Az udvaron elvett az egyik szolgától egy napernyőt, majd szólt unokaöccsének, hogy csináljon végre valami hasznosat és tartsa a napernyőt, míg végigmennek a Gyönyörű Kapuhoz vezető forgalmas úton. Szándékosan gyorsan lépkedett, hogy unokaöccse ne tegyen fel kérdéseket, és menet közben tanulmányozta az arcokat, a gyümölcsárusokét, házalókét, skorpió- és gyíkemberekét, akik olyan sietve tűntek el a sikátorokban, mint a teremtmények, amikről a nevüket kapták. Nadif ismerte az összes cselüket és trükkjüket. Megállt, hogy rákiáltson Ezüstujjra, a besurranó tolvajra, aki szerette elemelni a hölgyek és a kereskedők pénzeszacskóit. A tolvaj azonnal eltűnt egy söröző sötét hátuljában.

Nemsokára elérték a Gyönyörű Kaput, ahol szekerek és állatcsordák vártak a porfelhőben. Nadif felmutatta hivatala agyagpecsétjét és kiengedték az egyik oldalkapun. Kilépett kedvenc útjára, a város falai és a Nílus partjának buja zöld növényzete között. Megtalálta a helyet, ahol délelőtt megpihent és nézte a temetési menetet. Csak mikor sikerült idetalálnia, tért át az út túloldalára, hogy körülnézzen a bozótban. Unokaöccse megpróbált segíteni, még mindig tartotta a napernyőt, míg Nadif rá nem mordult, hogy tegye el, vegye elő bőrzsákját és tartsa nyitva. Ezután leguggolt s átfésülte az aljnövényzetet.

– Mit csinálsz, bácsikám?

– Éppen egy templomi lánnyal készülök szeretkezni! – mordult fel Nadif. – Ne higgy nekem. Tudom majd, mit kerestem, amikor megtalálom. Szuten tábornok mindig dicsérte az éles szememet, amikor a felderítője voltam.

Nadif mélyebben a fűbe kotort. Unokaöccsének eszébe jutottak a homoki viperákról hallottak és óvatosan mozgott.

– Megvan! – Nadif felemelt egy kék fajansz karkötőt, majd egy gyűrűt, egy ezüstbrosst és egy fésűt. A zsákba tette őket és ajkát harapdálva újra a fűbe kotort, szeme összeszűkült, ahogy a dús aljnövényzetet pásztázta.

Végül megelégedett azzal, amit talált és visszatért az útra. Botját lóbálva elsietett az udvarházak mellett, míg el nem ért a Szuten tábornokéhoz. Nem a főkapuhoz közeledett, hanem megkerülte a fal mentén, ahogy aznap korábban. Megtalálta a helyet, ahol az őrt megölték, és belépett a bokrok közé, a hűs, zöld árnyékba. A nap még mindig forrón sütött, és a lágy szellő a folyó illatát hordozta. Nadif leguggolt, közben élvezte a csendet és a madarak csicsergését. Újra szemügyre vette a földet, az alvadt vért, majd megfordult és körülnézett a ligetben, azon tűnődve, merre mehetett Hebi.

– Valami nincs rendben – sóhajtott, és talpra kászálódott. – Valami nagyon nincs rendben.

Jelentést akartam írni, de belegondolva azt hiszem, jobb, ha személyesen teszek jelentést.

Amerotke irodájában ült, az ablaktáblák nyitva álltak. A sarokban ült egy halom párnán, szemeit félig lehunyta, miközben megcirógatta Maat istennő szobrát, melyet kiemelt a falifülkéjéből. Szhufoj a szoba túlsó végében ült, hátát a falnak vetve és gazdáját figyelte. Mikor visszatértek, egy küldönc várta őket, elmondta a híreket Hebi szökéséről és az őr meggyilkolásáról. Amerotke azonnal Szuten tábornok udvarházába sietett. A katonák már távoztak, Menna főírnok és Lupherna úrnő a tó mellett ültek a szikomorfa árnyékában, és egy idomított ludat figyeltek, ami peckesen járt fel-alá, akár egy katona. Menna elmesélte, hogy megpróbálta elterelni úrnője figyelmét. Lupherna úrnő szemei vöröslöttek a sírástól, arcára elmosódott szemfesték rajzolt csíkokat. Menna a történtekről is beszámolt. Amerotke figyelmesen hallgatta, de nem tehetett semmit, így visszatért saját háza nyugalmába, hogy gondolkodjon és elmélkedjen.

Szhufoj alaposan szemügyre vette gazdáját. Amerotke nyugodtnak tűnt. Csak egy ágyékkötőt viselt, úgy nézett ki, mint egy árnyas kápolnában imádkozó pap. A törpe azonban jól ismerte már az apró jeleket. Amerotke most hámozta le a megtévesztést és hazugságokat, és akár egy kopó, mohón kereste az igazságot.

– Gazdám!

Amerotke kinyitotta szemét.

– Mit gondolsz az öregasszony holttestéről a Holtak Városában?

Amerotke elmosolyodott.

– Az igazság, Szhufoj? A halottak nem távoznak sehová, körülöttünk maradnak és beszélnek.

Szhufoj elfintorodott a rejtélyes válasz hallatán.

– És Szuten tábornok sírja?

– Kerestem valamit, de nem találtam meg, és igen, találtam valami mást.

Amerotke a mellette álló asztalhoz fordult, felemelte a halott tábornok emlékiratait. A mögötte lévő ablakon beáradó fényben még egyszer elolvasta a megjelölt bekezdést. Óvatosan forgatta a lapokat, időnként letette a papiruszt és visszatért íróasztalához, ahol feljegyzett mindent, amit megtudott.

Múlt az idő. Amerotke épp arra gondolt, kimegy a kertbe, mikor a háznagya kopogtatott, majd bekísérte Nadif zászlóvivőt és megilletődött beosztottját. Amerotke már találkozott a rendőrrel korábban is. Értékelte Nadif kötelességtudatát és tisztelte a törvényhez való hűségét és azt, milyen fáradhatatlanul végzi a kötelességét. Nadif még mindig úgy tartotta magát, akár egy katona, úgy állt, mintha a felvonulási téren állna, komoly arccal, egyenes tekintettel, botját úgy tartva, mint egy lándzsás, aki ezredesét készül köszönteni.

– Nadif, Nadif – Amerotke megveregette a vállát. – Most nincs szükség arra, hogy ilyen szertartásosak legyetek, akár te, akár a társad.

– Uram, ő az unokaöcsém, a medzsaik egyik újonca. Megpróbálok tanítani neki egyet s mást.

Amerotke mosolygott, mikor hallotta Nadif hangjában a bosszankodást. Szhufojt a zsák érdekelte, amit az unokaöcs cipelt. Hallotta a csörgését, és kíváncsi volt rá, milyen értékek lehetnek benne. Amerotke azonban hajthatatlan volt, hogy Nadif ne viselkedjen olyan szertartásosan, mint a felvonulásokon, és párnákat hozatott, söröskorsókat töltetett meg, majd ragaszkodott hozzá, hogy Nadif és unokaöccse is mossák meg arcukat és kezüket és töröljék meg magukat illatosított kendőkkel, mielőtt rátérnek jövetelük céljára. Nadif nagyon hálás volt, és magában imádkozott, hogy unokaöccse tudja, mi az illem.

– Uram – kezdte –, azt gondoltam, írok majd neked egy jelentést, de meggondoltam magam. Öcsém, ürítsd ki a zsákot.

Az újonc sietett engedelmeskedni. Amerotke nézte, ahogy a csecsebecsék kihullanak, bár jobban felkeltette az érdeklődését az, ahogy az unokaöcs a földre dobta a zsákot.

– Ezt ismételd meg – utasította. – Töltsd meg a zsákot és ürítsd ki újra.

Az unokaöcs sietett engedelmeskedni. Még mindig lenyűgözte, hogy találkozhatott a nagy hatalmú bíróval, akinek csendes hangja és barna szemének tekintete nem tűnt veszélyesnek, nagybátyja azonban előre megmondta, hogy ha Amerotke azt parancsolja, hogy álljon fejre, azt is tegye meg. Újra megtöltötte és kiürítette a zsákot. Amerotke megkérte Szhufojt, hogy tegye meg ugyanezt. A bíró ezután egy ideig csak ült és forgatta kezében a karperecet, egyik kezéből a másikba.

– Uram – Nadif előrehajolt –, elmondjam, hol találtam?

– Igen, igen, mondd csak.

Nadif belekezdett jelentésébe, eleinte akadozva, de hamar belelendült, amikor Amerotke időnként bólintott vagy tetszését jelezve felmordult. A zászlóvivő beszámolt az Apeppel való találkozásáról, arról, amit a fűben talált, mikor a temetési menet elhaladt, arról, hogyan találta meg a meggyilkolt őrt, és mit figyelt meg nemrég.

Amerotke hallgatta, és úgy tett, mintha a szemközti falon lévő kép kötné le a figyelmét. Nadif követte a pillantását. A freskó Hathor istennőt ábrázolta, amint fogadja az aratók áldozatát.

– Uram, elégedett vagy? – kérdezte Nadif.

– Szhufoj, kísérd ki vendégeinket a kertbe. Szolgálatban vagy? – fordult Nadifhoz.

– Napnyugtáig igen, uram.

– Szeretném, ha ma éjszakára itt maradnátok vendégeimként. Most menjetek Szhufojjal, ő majd gondoskodik rólatok, finom ételt érdemeltek. Van könnyű fehérborom, egy kereskedő hozta a deltabeli szőlőkből. Egy forró napon kellemesen üdítő. Esetleg van kedvetek úszni egyet?

Nadif látta, hogy a bírónak valami elvonta a figyelmét, de sietett engedelmeskedni. Szhufoj is alig várta, hogy kifaggathassa a vendégeket. Különösen aziránt érdeklődött, talált-e Nadif járőrözése során valaha is olyan kemény, fekete köveket.

Amerotke várt, míg távoztak, utána visszatért íróasztalához. Végre megértett mindent, kezdett szétoszlani a rejtély köde, és világosabban látta az igazságot ezekről a borzalmas gyilkosságokról és baljós ügyletekről. Legalább egy óráig ült asztalánál, sietve körmölt, mígnem úgy megfájdult a háta és a karjai, hogy fel kellett kelnie, hogy kimenjen a többiekhez. Nadif, aki közben megtöltötte gyomrát jó borral és fűszeres kacsasülttel, felugrott volna, de Amerotke intett, hogy maradjon ülve, és maga is leült elé.

– Kitűnő munkát végeztél, tiszt úr.

Nadif elpirult az örömtől.

– Emlékezni fogok a nevedre – folytatta Amerotke –, és nyugodt lehetsz afelől, hogy a fáraó feléd fordítja majd arcát és rád mosolyog. Megkapod majd a fáraó kegyének vörös kesztyűjét és a dicsőség nyakláncát. – Nadif már majd kibújt a bőréből örömében. – De hallgass végig, elmondom, mit kell tennünk, előkészületekre van szükség.

A nap hátralévő részét kitöltötték a különböző feladatok. Amerotke megmártózott a medencében, aludt egy keveset, egészen kora estig. Ezután őrt küldött üzenettel a palotába, és utasította Nadifot, hogy menjen el Ízisz templomába.

– Mondd el Impuki úrnak és háznépének – parancsolta –, hogy meg kell jelenniük a Két Igazság Csarnokában kilenc órára. Ha nem jelennek meg, letartóztatom őket. Utána látogasd meg Menna főírnokot. Mondd meg neki, hogy végre lezárhatjuk az ügyet. Szeretném, ha megjelenne tanúként.

Nadif izgatottan bólintott.

– Szhufoj – Amerotke intett szolgájának –, szeretném, ha elvinnél egy levelet Omendap

tábornoknak, utána pedig menj el Valu úr házához. Valószínűleg a kertben találod majd. Mondd el neki, hogy legyen az udvarban kilenc órára, és hozza magával a kígyós embert, Hefaut. Miután távoztál Valu úr házából, keresd meg Aszural parancsnokot, számára is van levelem. Ami azt illeti – Amerotke visszafordult Nadifhoz –, mondd el Impuki úrnak, hogy hozza magával a feljegyzéseket mindazokról az emberekről, akik elmentek a szentélyébe gyógyulást vagy segítséget keresve – Amerotke várt, amíg mindketten távoztak, utána Nadif unokaöccséhez fordult.

– Számodra is van egy feladatom, uram – mosolyodott el. – Szeretném, ha holnap magaddal hoznád azt a zsákot a bíróságra, és megtennéd, amire kérlek. Addig érezd magad otthon itt.

Amerotke visszatért dolgozószobájába Megkönnyebbült, nyugodtnak érezte magát. Miután az üzenetek elérték céljukat, nem fenyegeti több veszély éjszakánként. Alig várta már, hogy befejezhesse ezt az ügyet, és tudta, borzalmas kivégzések következnek. Miközben megírta vádbeszédét, úgy érezte magát, mint egy csatába készülő tábornok. Megásta a csapdát, de vajon elég mély volt? El tudja majd fogni azokat az embereket, akik rá vadásztak?

A Két Igazság Csarnokába ezúttal nem engedtek be nézelődőket. Felfegyverkezett, Amon álarcát viselő őrök álltak odakinn a lépcsőkön, és őrök lepték el a központi udvart is. Parancsnokuk szigorú utasításokat kapott, hogy senkit ne engedjen be. A teremben Amerotke ezúttal nem az ítélet Székében ült, ezt most Hatsepszut foglalta el, Ré kegyeltje, Amon dicsősége, a fáraónő, a Két Ország Úrnője. Hatsepszut ragyogó öltözékben vonult be a terembe, karcsú derekára jaguárbőr övet kötött, aranyporral beszórt lábára gyémántokkal díszített ezüstsarut húzott, kezeit a méltóság vörös kesztyűjébe bújtatta. Hajnal előtt kelt fel, köré gyűltek szolgái, a Királyi Olajok Őre, a Királyi Parfümöző, a Fáraó Saruinak és Öltözékeinek Őre, a Ládák Őre és egy csapat álmos szemű szolgálólány, hogy felkészítsék arra, hogy megmutassa arcát népének. Rószaszirmokkal teli medencében fürdött meg, majd megengedte szolgálóinak, hogy finoman kifessék arcát, gyönyörű szemét sötétzölddel rajzolják körül, telt ajkait kárminvörösre fessék és fülébe akasszák igazgyöngyös fülbevalóját. Fejére dús, illatosított fonott parókát tett, ruhája a legfinomabb vászonból készült. Mellén a keselyű melldísz csillogott, csuklóin színarany karperecek csilingeltek, körmeit mélyvörösre festették. Vállára a *nenesz*t borította, a dicsőség káprázatosan sokszínű köntösét, amitől úgy tűnt, mintha több száz gyönyörű pillangó szállt volna le csodálatos virágok tengerére. Homlokán a királyi diadém csillogott, rajta az ágaskodó, rubinvörös szemű ureusszal. Az ureusz volt Egyiptom nősténykobrája, a fáraó hatalmának jelképe, készen arra, hogy emberek millióit égesse halálra a Két Ország Királysága védelmében.

Hatsepszut szerette kobrához hasonlítani magát. Eltöltötte a düh és a bosszúvágy. Átolvasta a királysírokból ellopott kincsek listáját és sikoltozott a dühtől, mikor nagykövetei jelentették, hogy ezek némelyike most a jelentéktelen kánaáni fejedelmecskéknél van. A harag mélyen gyökerező félelmét leplezte. Mohón olvasta el Amerotke levelét előző nap, és felnevetett az örömtől, mikor rájött, hogy kopója, ahogy Amerotkét nevezte, megtalálta zsákmányát. Úgy döntött, ő maga fog ítéletet hozni, és végigvonult az utakon, a Szfinxek, az Oroszlánok és a Kosok sugárútján, ezúttal nem hordszékben, hanem a ragyogó királyi kocsin, az őt húzó csatalovak fejét és oldalát a királyi ház színeiben tündöklő díszek és takarók ékesítették. A kocsit, melyen állt, vert aranyból készítették, vörös szélű kerekeken gurult, az ékszerekkel kirakott dárdatartó és az aranyozott tegez sem hiányzott róla.

Hatsepszut maga hajtotta a kocsit. Mellette Szenenmut állt, egy királyi tábornok teljes öltözékében. A fáraónő lassan, méltóságteljesen hajtott, a tömeget szíriai íjászok és a Szent Csapat Menfit veteránjai tartották vissza. Füstölőtartót lóbáló papok haladtak előtte, megtisztítva a levegőt a szentelt füsttel, és a kocsi elé királyi inasok hintettek rózsaszirmokat. Zenészek most

nem kísérték a fáraónőt, nem hangzottak fel dicshimnuszok, nem táncoltak előtte templomi táncosok. Ehelyett a kocsi mindkét oldalán a királyi kör tagjai haladtak, hatalmas legyezőkkel és illatosított, halvány rózsaszínre festett strucctollakkal, hogy távol tartsák a port és a bolhákat a királynő szent testétől. Az egyetlen zene a kocsit követő katonák lépteinek dobbanása volt: a Szent Csapathoz tartozó mariannuk és nakhtuaák, a Király Bátrai és az Erőskarúak csapatai. Ők voltak a királynő testőrsége, akik a legszentebb esküt tették le, hogy isteni úrnőjükért élnek és halnak. A komor csendbe időnként belehasított a trombiták harsanása, hogy mindenki tudja, közeledik az Isteni Úrnő. A fáraó ma megmutatja hatalmát. Hatsepszut titokban megfogadta, hogy rettenetes bosszút áll azokon, akik megpróbálták bemocskolni a nevét. Szenenmut úr igyekezett megnyugtatni, de ő megesküdött, hogy a porba tiporja a gonosztevőket, odaveti őket a lélekfalóknak, áldás, imák, tömjénfüst és énekek nélkül küldi őket a sötétségbe.

Maat templomához érve Hatsepszut méltóságteljesen felvonult a lépcsőn, sem jobbra, sem balra nem nézett. Most úgy ült a trónszékben, mint egy szobor, kezében az ostorral és kampósbottal, lábát zsámolyon nyugtatva. Jobbján ült igazságszolgáltatásának pörölye, Amerotke, hivatala jelvényeit viselve. A balján párnán Szenenmut úr ült, mindig készen arra, hogy tanácsokat suttogjon.

A termet kiürítették, az elválasztórudat felállították. Még az írnokok sem voltak jelen, csak egy sor íjász, felajzott íjakkal. A teremben azok ültek, akiket Amerotke beidézett: Valu úr, aki észrevehetően nyugtalannak tűnt, mielőtt lehajtotta fejét; mellette Hefau, majd Menna főírnok, Lupherna úrnő és Nadif zászlóvivő. Tőlük kicsivel távolabb ült Impuki úr, Paszer és Thena úrnő. Mikor megérkeztek, sietve a padlóra nyomták homlokukat, miközben meghajoltak rettegett uralkodójuk előtt. Hatsepszut hagyta, hogy a földön maradjanak, miközben egy királyi hírnök felsorolta címeit, majd egy kápolnapap lekuporodva az ítélet Széke elé, elénekelte a leghosszabb imát, amit Amerotke valaha is hallott. A bíró mereven ült. Felkészült, csak remélni tudta, hogy a csapdák, melyeket felállított, elég ravaszak és észrevétlenek ahhoz, hogy megtévesszék Széth gyilkos gyermekeit. Mély levegőt vett, beszívta Hatsepszut parfümének illatát. Végre a pap befejezte az imát. Hatsepszut felemelte ujját.

– Emelkedjetek fel – jelentette ki a hírnök csengő hangon – és nézzétek a Szépség Arcát. Az Isteni Úrnő nem rejtette el magát, hanem, akár atyja, Ré, most mindent lát, ami előtte van. Nézzétek – énekelte – és csodáljátok! Álmélkodjatok a Káprázatos Úrnő bölcsességén, szent gondolatain, megszentelt szavain – a hírnök rövid szünetet tartott. – Most felemelhetitek fejeteket és megcsodálhatjátok arcát.

Megtették. Amerotke rengeteg különböző kifejezést látott arcukon: megkönnyebbülést, félelmet, áhítatot és ravaszságot. Csendben maradt a szertartás során. A hangzatos szavak és kifejezések mind részét képezték tervének. Nem csak a hatalom üres, száraz bemutatását akarta, hanem meg akart ijeszteni egyeseket ezek közül az emberek közül, félelmet akart ébreszteni, hogy egy gondolkodás nélkül kiejtett szó vagy mondat fényt deríthessen az igazságra.

Nyomasztóvá vált a terem csendje. Hatsepszut, Amerotke társa az összeesküvésben, nem mozdult, udvarbeli neveltetésének köszönhetően arca nem árult el érzelmeket. Tudta, hogy nemcsak azért jött, hogy lássa az ítélethozatalt, hanem azért is, hogy segítse ezt a minden bírók legravaszabbikát. Lupherna úrnő sírni kezdett, fejét lehajtotta, válla megrázkódott, Thena úrnő pedig a kezébe temette arcát.

– Kezdheted – Hatsepszut hangja ostorcsapásként csattant. – Hozd napvilágra az igazságot!

Amerotke a padlóra pillantott, toporgott és gyors imát mondott az Istennőnek, hogy vezesse gondolatait és élesítse meg nyelvét.

– Kezdetben – kis szünetet tartott. – Kezdetben minden rendben volt Thébában, Uaszetben, a Jogar Városában. Az Isteni Úrnő hatalmát megerősítették az istenek, béke és igazság honolt

mindenütt – újra rövid szünetet tartott, hogy növekedjen a feszültség azokban, akik figyelemmel követték minden szavát. – Nyugaton, a holtak országában, a folyón túl fekszik a Királyok, a Királynék és a Nemesek Völgye, az Évmilliók Palotái, ahol az Isteni Úrnő ősei pihentek, míg *ká*juk távozott az Örök Nyugatra. Az ezredek hazatértek a háborúból, a város megtelt veterán katonákkal. Ízisz temploma – éles pillantást vetett Impuki úrra – híres volt szépségéről és arról, hogy egészséget biztosított Théba lakóinak. A templom volt az Anyaistennő dicsősége, akit nagyon kedvel az Isteni Úrnő. Az Élet Háza és gyógyító háza nyitva állt még a legszegényebbek előtt is, a koldusok, a betegek, a volt katonák számára is. A templom maga volt az édenkert, de az édenbe belopózott a gonosz: Mafdet! Őt Omendap tábornok, a hadsereg főírnoka közbenjárására nevezték ki a templomi őrség parancsnokává.

Amerotke odafordult, ahol Omendap tábornok ült a párnákon néhány magas rangú katonatiszt kíséretében. A tábornokon jól látszott a nyugtalanság.

– Mafdet gonosz lény volt, sötét lelkű, hazug szájú ember. Bár a főpap ezt nem tudta, Mafdet tagja volt egy titkos társaságnak, a szebauszoknak. A szebauszok fekély voltak Théba testén, azzal fenyegettek, hogy tönkreteszik a békét és harmóniát. Az ősi mítoszokban a szebausz szó démont jelent, és joggal. Mafdet közéjük tartozott!

– Erről nem tudtam! – kiáltott közbe Omendap tábornok, aki nem bírta tovább fékezni haragját. Hatsepszut felemelte kezét, hogy elhallgattassa, és intett Amerotkénak, hogy folytassa.

– Mafdetet arra utasították – folytatta Amerotke –, hogy raboljon el négy templomi heszetet, gyönyörű, nemesi családokból származó szüzeket, akiket az Anyaistennőnek szenteltek. Elcsalta ezeket a fiatal nőket, akiket könnyű volt elszédíteni. Magával hívta őket a templom egy elhagyatott helyére, itallal kínálta őket, amibe titokban a Porok Házából lopott szert kevert...

– Ezt gyanítottuk – szólalt meg halkan Impuki úr. – Úgy értem – tette hozzá –, azt, hogy ellopta a porokat. Azt hittük, eladta őket a városban. Csak miután eljöttél a templomunkba, Amerotke úr, akkor derült ki az igazi ok.

Hatsepszut inteni akart, hogy elhallgattassa, de Szenenmut úr sietve súgott neki valamit. A fáraó főminisztere rájött, hogy Amerotke vitába próbálja vonni áldozatait.

– Azt akarod mondani – Paszer megköszörülte a torkát –, hogy nyíltan megvádolsz minket azzal, hogy megöltük Mafdetet, mert megölte azt a négy nőt? Hadd emlékeztesselek rá, Amerotke úr, hogy aznap éjjel, amikor meggyilkolták, vagyis amikor elnyerte méltó büntetését...

– Nem, nem – vágott közbe Amerotke –, nem azért öltétek meg, mert elrabolta a lányokat, bár gyaníthattátok, hogy az ő keze van a dologban. Nem, más miatt halt meg, ugye? Miután belekeveredett valami sötét ügybe, megpróbált annyit megtudni Impuki főpapról, amennyit csak lehetett. Mafdet nemcsak tolvaj és gonosztevő volt, hanem zsaroló is – a főpap arcáról látta, hogy közel jár az igazsághoz. – Hol van? – kérdezte csendesen.

– Mi hol van? – hebegte Impuki.

– A titkos hely – felelte Amerotke –, ahol megvizsgálod azoknak a holttestét, akiknek nincsen családjuk vagy barátaik, és az Alkonyat Házában halnak meg.

– Nem tudom, miről beszélsz – Impuki hangja elárulta, hogy hazudik. Thena úrnő úgy dörzsölte a szemét, mintha fejfájást próbálna enyhíteni.

– Elmentem az uabethez – jelentette ki Amerotke – és kerestem egy Klija nevű asszony testét. Mosónő volt, Nethba úrnő ismerte. Nem találtam róla feljegyzést. Ízisz templomának mauzóleumában azonban megtaláltam a koporsóját. Impuki úr, én kinyitottam azt a koporsót. Kibontottam a vászonpólyákat, és tudom, mit láttam.

– Ez szentségtörés! – kiáltotta Paszer.

– Ahogy a holtak felboncolása is az. Mondd csak, Paszer úr, hol van Imer teste, azé az öregemberé, akit kisfiú koromtól ismertem? Találkoztam vele az Alkonyat Házában. Később

mondták, hogy meghalt, de a Holtak írnokának nem volt róla feljegyzése. Tudom, hogy a holttestét nem vitték át a folyón. Hol van a teste?

Impuki üres tekintettel meredt Amerotkéra.

– Mafdet rájöhetett valamire – folytatta Amerotke. – Talán megtalálta a titkos helyedet, vagy találkozott egy régi bajtársával, akinek a holtteste rejtélyesen eltűnt? Fenyegetni kezdett, zsarolt, hogy elmondja, amit megtudott. Egy éjjel Impuki úr, Thena úrnő és te, Paszer, titokban tanácskoztatok a fogadócsarnokban. Úgy tettetek, mintha bezárkóztatok volna, de a döntés már megszületett. Egyikőtök elvett egy doboz álomport a Porok Házából és belekeverte egy korsó sörbe Mafdet házában. Mikor besötétedett és csend borult a templomra, egyikőtök vagy mind a hármótok kimászott azon az ablakon, ami az illatos ebédlőtökből nyílik. Odaosontatok a sötétben és megöltétek őt – elhallgatott és lehunyta a szemét.

– Szeretnék...

Amerotke kinyitotta a szemét.

– Mit szeretnél, Impuki úr? Tiltakozni? Átkutattathatom a templomot. Királyi csapatok fogják átkutatni pincétől padlásig, amíg meg nem találják, amit keresek.

– Ez nem...

– Ne hazudj, Paszer úr. Látom az arcotokon a bűntudatot. Nem szentségtelenítettétek meg azokat a holttesteket, ezt nyíltan kijelentem itt, az Isteni Úrnő jelenlétében. Az idős hölgy holttestét, amelyet megvizsgáltam, tisztességes temetésben részesítetted, miután befejezted a boncolást; szent pólyákba tekerted és megfelelő koporsóban temetted el – Amerotke letörölte homlokáról az izzadságot. – Azért akartam, hogy idejöjjetek – jelentette ki halkan –, hogy félrevezessem a szebausz kémeket, akik a templomotokban lehetnek. Ettől függetlenül nektek is felelnetek kell egy ügyben, és nálatok van a bizonyíték, amire szükségem van. Elhoztátok a feljegyzéseket azokról, akik az Alkonyat Házába mentek. Vannak listáitok azokról is, akik meghaltak, és akiket eltemettek a holtak városában. Jól tudjátok, hogy nem fog egyezni a két lista. Hazudnék?

– Igazat mondasz – Thena úrnő felemelte a fejét és intett két társának, hogy maradjanak csendben. – Amit mondasz, az igaz – folytatta lassan. – Mindent, amit mondtál, tudsz bizonyítani, kivéve két dolgot. Először is, Mafdet gonoszabb volt, mint gondolnád. Másodszor, nem a férjem ölte meg, hanem én. Nem azért heréltem ki, mert elrabolta azokat a templomi lányokat, hanem mert egyiküket teherbe ejtette.

Thena úrnő szavai még Amerotkét is meglepetésként érték. Szenenmutnak kiáltania kellett, hogy csend legyen.

– Ó, Isteni Úrnő – Thena úrnő lehajtotta a fejét –, halld vallomásomat, és ítélkezz magad!

Hatsepszut alig észlelhetően bólintott.

– Fiatal lány voltam, mikor az Anyaistennőnek szenteltek – kezdte Thena úrnő. – Szerettem a templomban élni. Utána beleszerettem Impuki úrba. Összeházasodtunk és született két gyönyörű gyermekünk, akiket elragadott a tolvaj az Alvilágból. Paszert örökbe fogadtuk. Életünket a templom szolgálatának és mások gyógyításának szenteltük. Múltak a hónapok, évszakok, évek. Néha úgy tűnt, eláraszt minket a betegek, sebesültek hulláma, a panaszok, borzalmas kórok, rejtélyes betegségek, amelyekkel nem tudtunk mit kezdeni.

– Akik az Alkonyat Házában haltak meg, mindig a Tisztaság Helyére kerültek, a Szépség Házába, hogy felkészítsék őket az útra a Távoli Nyugatra. Sokaknak közülük azonban nem volt családja, sem barátai, ahogy mondtad, Amerotke úr. Lenyűgözött minket az emberi szív működése, a test esendősége, és az, milyen borzalmas hatásai vannak némelyik betegségnek. Egy nap egy öregember jött, egy volt katona. A szemeit hályog fedte, fogínye megduzzadt, és arra panaszkodott, gyomorfájdalom gyötri. A többire magad is rájöhetsz. Impuki úr a lehető legjobb

orvos. Én győztem meg, hogy használja az öregember testét arra, hogy még több tudást szerezzen. Milyen kárt okoz, ha felnyitják a májat vagy a szívet? Talán használhatnánk a holtakat arra, hogy segítsünk az élőkön. Sokat haladtunk előre, olyan dolgokat tudtunk meg, amelyet más orvosok nem tudtak, és tudásunkat arra használtuk, hogy segítsünk betegeinken. A holttesteket mindig titokban vittük ki az Alkonyat Házából, és saját házunkba vittük, ahol megtalálod majd azt, Amerotke úr, amit titkos helynek nevezel. Mindig követtük Ozirisz rítusait. Obszidiánkéssel nyitottuk fel a holttest bal oldalát, a belsőségeket eltávolítottuk, az agyat kikapartuk. A testet megmosdattuk nátronban, kiszárítottuk és beillatosítottuk.

– De nem adtátok át temetésre, először saját céljaitokra használtátok őket – érvelt tovább Amerotke.

– Akiket titokban elvittünk – folytatta Thena úrnő –, először megvizsgáltuk: a gyomrot, az agyat, a szívet, az ízületeket, az ereket és visszereket. Impuki úr titkos feljegyzéseket vezetett, felírva mindent, amit megfigyelt. Kinövéseket, daganatokat, vérrögöket fedezett fel, kísérletezett azzal, amit talált, és mikor befejeztük, mindig követtük a szent rítus előírásait. A testet bekentük, illatosítottuk és vászonpólyákba bugyoláltuk. Mindig biztosítottuk nekik a drága koporsót, és elintéztük, hogy átvigyék a Holtak Városába. Nem voltak fenntartásaink, hittük, hogy jó ügyért tesszük.

– Míg Mafdet meg nem érkezett?

– Igen – Thena úrnő hangja megkeményedett. – Míg Mafdet meg nem érkezett.

Tizenkettedik fejezet

– Mafdet rájött a titkunkra, akár egy kígyó, ami hol itt, hol ott tekereg. Nagyképűen viselkedett, főleg amikor teleitta magát sörrel, és szeretett hencegni a templomi lányok előtt – Thena úrnő szinte köpte a szavakat. – Semmit nem szeretett jobban, mint peckesen sétálni fel-alá, akár egy páva, és mutogatni azt, amit ő izmos comboknak és lapos hasnak hívott. Mindig a hódításaival dicsekedett. Egy nap eljött hozzám egy templomi lány, ijedten, mert már másodszor maradt ki a havibaja. Beismerte nekem, hogy együtt hált Mafdettel – Thena úrnő megrázta a fejét. – Uram, ő még csak fiatal lány volt, gyermeklélek lakozott egy felnőtt nő testében.

– Elmondtad a férjednek?

– Láthatod az arcán – mosolyodott el Thena úrnő halványan –, hogy most hallja először. Kifaggattam Mafdetet, megvádoltam, de ő természetesen tagadta. Azt mondta, ha a lány terhes, lehet, hogy a férjemmel vagy Faszerrel hált, mivel tudom bizonyítani, hogy ő volt? Gyűlöltem ezért. A gyűlöletem egyre erősödött, mikor más ügyekre kezdett célozgatni. Azt álllította, tudja, mi folyik Ízisz templomában.

– Tényleg tudta?

– Csak megérintette az orrát és kacsintott. Azt mondta, ha az ember öreg és magányos, talán nem a templom a legjobb hely, ahol felkészülhet arra, hogy távozzon a Távoli Nyugatra. Összezavarodtam. Ezután a kérdéses templomi lány eltűnt. Először azt hittem, elszökött, ahogy várható volt, hogy menedéket keressen a családjánál vagy a barátainál. Kíváncsi voltam, van-e Mafdetnek valami köze ehhez, de ő újra ugyanazt a dalt énekelte: miről beszélek? Milyen bizonyítékom van? Hogy merem gyanúsítani? Elhatároztam, hogy figyelem és várok.

– Gyanítottad, hogy bűnöző? – kérdezte Hatsepszut. – Tisztában voltál vele, hogy gonosztevők társaságának a tagja?

– Isteni Úrnő, akkor kezdtem gyanakodni, amikor figyeltem. Tudtam, hogy szokott emberekkel találkozni késő este, de még mindig nem volt semmi bizonyítékom, hogy bűnt

követett el. Azt hittem, előbb-utóbb megtalálják a templomi lányt, de a következő pár hónapban három másik is eltűnt. Mafdet egyre fenyegetőzőbb és durvább lett. Ráébredtem, hogy sötét szívű emberrel állok szemben, valakivel, aki a lelke mélyéig gonosz. Továbbra is célozgatott, és azt mondta, egy nap majd szívességet kér. Nem tudtam, mit akart.

– Ezért megölted – szólalt meg Amerotke.

– Természetesen. Aznap éjjel, amikor megtettem, nem az ablakon, hanem egy mellékajtón távoztam az épületből. Mondtam a férjemnek és Paszer úrnak, hogy beszélgessenek tovább, mintha még ott lennék. Leszállt az éj, eltakart a sötétség. Mafdet házához siettem. Előre készültem, a disznó már aludt. Alaposan benyakalt a sörből és az altatóból, amit belekevertem.

– Tudok róla – felelte Amerotke. – Vagyis – mosolyodott el –, mostanra rájöttem. Mafdet hasonló szereket lopott, hogy elkábítsa a templomi lányokat.

– Igaz – bólintott Thena úrnő. – De a szert, amit ivott, nemcsak a templomban lehet beszerezni. Rájöttem, hogy a korábbi lopások miatt állíthatjuk majd, hogy a Porok Házát jobban őriztük, ezért minket nem gyanúsíthatnak.

– Jobban is őrizték – jelentette ki Paszer –, de soha nem gondoltam volna... – hangja elhalt.

– Nem gondolkodtatok el – akarta tudni Szenenmut –, hogy van-e kapcsolat az altatók ellopása és a templomi lányok eltűnése közt?

– Mafdetnek rengeteg bűne volt – vágta rá gyorsan Thena úrnő. Úgy tűnt, nem akarja, hogy két társa beszéljen. – Míg az ágya mellett álltam, eszembe idéztem azt, amit a templomi lány vallott be zokogva. Gyanakodtam a másik hárommal kapcsolatban is. Eltűnődtem, nem lehet-e, hogy Mafdet elkábította a lányokat, hogy megerőszakolhassa őket. De belefáradtam már a célozgatásaiba, az önteltségébe, a pillantásába, mellyel azt sugallta, mindent tud. Megkötöztem kezét-lábát, bekötöztem a száját és lecsaptam rá, megfosztottam a férfiasságától és kivágtam a szívét. Olvasd el templomunk történetét, Amerotke úr. Tanulmányozd Egyiptom ősi törvényeit. Kiherélés a büntetése annak, aki meggyaláz egy templomi szüzet és örök halál jár a szentségtörőnek.

Paszer közbe akart szólni, de Thena intett, hogy maradjon csendben. Amerotke csodálattal tekintett a papnőre. Mikor először találkoztak, olyan kedvesnek, gyengédnek és támogatónak tűnt, olyan nőnek, aki imádja a férjét. Mekkorát tévedtem, gondolta. Olyan erős, könyörtelen és eltökélt vagy, mint fáraónőnk, aki itt ül mellettem. Gyanította, hogy Thena úrnő vállalni akarja a felelősséget a történtekért, hogy megvédje szeretett férjét és fogadott fiát. Amerotke úgy döntött, nem kérdezi őket. Megkapta a vallomást, amire szüksége volt.

– Isteni Úrnő – Thena úrnő lehajtotta a fejét –, kegyelemért könyörgök. De mit követtem el azon kívül, hogy kivégeztem egy gonosztevőt? Amerotke úr, tanulmányozd törvényeidet: a főpapok talán nem élet és halál urai a templomukban? Nincs jogunk hozzá, hogy kivégezzük a gonosztevőket? Én, a főpapnő, kivégeztem Mafdetet. Megfosztottam férfiasságától, hogy büntessem ezen a világon, és kivágtam a szívét, hogy büntessem a túlvilágon is. Ami a többit illeti, a magányosan meghaltak testét arra használtuk, hogy bővítsük tudásunkat és harcoljunk a betegségek démonai, a fertőzés gonosz szellemei ellen.

– Ezzel egyetértek – szólalt meg hangosan Amerotke, mielőtt Hatsepszut közbeavatkozhatott volna. – Paszer úr, az életemet köszönhetem neked.

Szenenmut hevesen suttogott valamit Hatsepszut fülébe. A fáraónő felemelte az ostort és a kampósbotot, melyet erősen markolt.

– Impuki úr, te és családod itt maradtok. Gondolkodom majd a hallottakon és a történteken.

– Isteni Úrnő – hajolt meg Impuki –, igaz hangon szólok. Most tudjuk, hogy Mafdet tagja annak a bűnszövetkezetnek, a szebauszoknak, de azelőtt nem tudtuk. A háza felgyújtásában sem vagyunk bűnösek.

– Természetesen nem – Amerotke drámai mozdulattal Menna főírnokra mutatott. A bíró előre eltervezte mindezt, a gyors, hirtelen támadást. – Ott ül a Khetra, a szebauszok vezére, a szentségtörő, sírgyalázó, gyilkos és rabló.

Menna felugrott, aztán visszatérdelt, mert egy katona a vállához nyomta bárdját. A főírnok megfeledkezett az illemről és etikettről, letépte fejéről parókáját. Arcára kiült a harag, szeme kidülledt, szája tátva maradt. Amerotke látta, hogy csak megjátssza magát.

– Azt fogod állítani, hogy tévedek – jelentette ki a bíró –, és tulajdonképpen igazad is van. Te csak egy része vagy a Khetrának. A Khetra az Alvilág harmadik kapujának figyelője, és három embert jelképez: Menna főírnokot, Lupherna úrnőt és Hebit, ugyanannak a gonosz gyökérnek három részét.

Lupherna rémülten nézett Mennára, babaszerű arcára kiült a döbbenet.

– Nincs bizonyítékod – a főírnok megtalálta a hangját. – Hol vannak a bizonyítékok, amik alátámasztják felháborító állításaidat? Hebi? Kérdezd meg a rendőrödet, Nadifot, ő elmondhatja, hogy megkötözve talált rám.

– Majd erre is rátérünk – felelte halkan Amerotke. – Itt van, amit állítok: Menna, te nem vagy olyan ostoba, amilyennek mutatod magad, hanem ravasz vagy, mint egy róka. Katonai kiképzést kapott írnok vagy, aki ismeri a Hetit, a veteránok szövetségét, mert közülük oly sokan szolgáltak a gazdád alatt. Meggyilkoltad Szuten tábornokot, mert egyre jobban gyanakodott. Egy bizonyos módon kellett meghalnia, és az emlékiratai ötletet adtak neked. Egy ideig Hebi volt az eszköz. Természetesen elintézted, hogy felmentsék a vádak alól, könnyű volt, tekintve a bizonyítékot, amit kitaláltál, hogy ne is említsem azt, hogy zavart akartál kelteni a bíróságon a meggyilkolásommal.

– Képtelenség! – kiáltotta Menna.

– Nem – felelte Amerotke –, egy gonosz terv, melyet a véletlen hiúsított meg. De kezdjük az elején: Szuten tábornok halálánál, nem, a meggyilkolásánál. Hagyjuk a képtelenséget arról, hogy Szuten tábornok szembe akart nézni rémálmával, a kígyókkal szembeni félelmével. Természetes, hogy akarta, nagyon is vágyott rá. Beszélt erről Impuki úrral. Megemlítette emlékirataiban. Szuten azonban okos ember volt, sok baráttal, támogatóval és csodáiéval. Miért kellett volna egyedül szembenéznie félelmeivel házának tetőteraszán? Miért nem hívta volna hűséges főírnokát, odaadó inasát vagy – Amerotke vállat vont –, szerető feleségét?

– De, de... – Valu úr hangja reszketett. A fűügyész odafordult a mellette ülő Hefauhoz.

– Ó, igen, te! – Amerotke a kígyós emberre mutatott, aki úgy félt, hogy remegni kezdett, kezeivel ágyékát markolta.

– Neked, uram – kiáltotta Amerotke –, az igazat kell mondanod. Adtál el Hebinek kígyókat? Igen vagy nem? Ha hazudsz, és rád bizonyítom, személyesen fogok meggyőződni róla, hogy élve eltemettek a Vörös Földön!

Hefau rémülten felnyögött, kezeit felemelte és leborult a földre. A színpadias, komikus jelenet még Hatsepszutot is mosolygásra késztette.

– Kegyelem! – siránkozott Hefau. – Hallottam Valu úr hirdetményéről és az ajánlott jutalomról. Azt... azt gondoltam... Kegyelem, Isteni Úrnő, vétkeztem!

– Vigyétek el – parancsolta Amerotke. – Elmélkedjen bűnösségéről a Láncok Házában. Egyetértesz, Valu úr?

A fáraó szeme és füle elborzadt arckifejezéssel bólintott.

Amerotke arra használta a kavarodást, hogy Mennát figyelje. Az írnok a párnákon térdelt és indulatosan nézte a bírót. Amerotke elrejtette növekvő izgalmát. Te vagy az ellenségem, gondolta, te próbáltál megölni, most is megtennéd, ha alkalmad nyílna rá... Valójában te vagy a Khetra, egy harcos, könyörtelen és ravasz, a két másik csak a segítőd volt. Lupherna úrnő jól

láthatóan halálra rémült. Amerotke érezte, hogy ő a leggyengébb, a leginkább sebezhető.

A bíró felemelkedett, mintha köntösét akarná elrendezni, aztán újra leült. Ez volt az előre megbeszélt jel Aszuralnak, aki az ajtónál állt. Miután a kígyós embert kivitték, Hatsepszut intett, hogy folytassák.

– Tehát – jelentette ki Amerotke – egy hazugságot már bizonyítottunk, térjünk vissza az igazság kutatásához. Tudjátok, hol kezdtem? Kimentem Szuten tábornok sírjához, az Örökkévalóság Házához, amit szépen elkészített, hogy ott nyugodjon majd. Tanulmányoztam a falfestményeket. A legtöbbet az elmúlt pár hónapban fejezték be. Kígyókról semmit nem láttam. Mindenekfölött az érdekelt, miért nem utalt semmi szerető feleségére, főírnokára vagy hű inasára. A sírbeli festmények emléket állítanak, azokat a jeleneteket ábrázolják, melyek mindannyiunknak a legfontosabbak. Miért nem utalt Szuten tábornok sírjában semmi azokra az emberekre, akik életében ilyen közel álltak hozzá? Mikor meglátogattam a tábornok házát, megtudtam, hogy a halála előtti hetekben csendes és visszahúzódó lett. Miért? Utána elolvastam emlékiratait, és eszembe jutott még valami, amit a Nemesek Völgyében fekvő sírjában láttam. Szuten tábornok katonacsaládból származott, ősei magas rangú tisztek voltak – Amerotke hatásszünetet tátott. – A Szent Csapat tagjai.

Hatsepszut eltátotta száját, amikor ráébredt, hová akar kilyukadni Amerotke.

– A Szent Csapat magas rangú tisztjei – ismételte Amerotke. – Megbízhatónak tartott építészek, kőművesek, parancsnokok és ezredesek, akik segítenek kialakítani a sírokat és akik felügyelik a kincsek szállítását, tudják, hol mi található, akik mindent tudnak az ilyen szent, de titkos ügyekről. Szuten tábornok utalt rá emlékirataiban, és sírjának falfestményei mutatják családja dicső történetét. Kíváncsi lettem.

– Mások is tudhatnak az efféle dolgokról – jelentette ki Menna főírnok. Amerotke ránézett.

– Néha olyan megtalálni az igazságot – tűnődött a bíró –, mint amikor egy szakács főz a konyhában. Össze kell keverni a különböző hozzávalókat, mielőtt sikerül elkészítened, amit szeretnél. Tehát van egy hírneves tábornokunk, akinek a családja fontos szerepet játszott az uralkodók és más hatalmasságok temetésénél. Biztosan hagytak hátra feljegyzéseket, melyeket megtalálunk majd Szuten tábornok levéltárában, ugyanabban, melyről úgy döntött, Ízisz templomára hagyja – Impuki úr bólintott. – Szuten tábornok katona volt, az egyiptomi erők főparancsnoka: több száz, több ezer ember szolgált alatta. Békeidőkben ezek az emberek elhagyják a sereget, keresnek egy kényelmes állást, kétségbeesetten vágynak valami munkára, amiből etethetik a családjukat. Szuten tábornok közismerten bőkezű volt velük.

– Sokukat elkergettem, Omendap tábornokhoz küldtem őket – jelentette ki nyersen Menna.

– Ó, igen – bólintott Amerotke –, de tudtad a nevüket és hogy hol laktak. Tehát – foglalta össze –, Szuten tábornok sokat tudott a Királyok Völgyéről és más gazdag sírkamrákról. Voltak listái az egykori katonákról, akik közül sokan kétségbeejtő helyzetbe kerültek. Rendelkezett a királyi kartussal, Egyiptom nagypecsétjével is.

– Azt eltörtük – tiltakozott Menna –, visszaküldtük a palotába.

– Ó, biztos vagyok benne, hogy egy pecsétet visszaküldték valami elfoglalt kamarásnak, aki látta, hogy törött, és eldobta anélkül, hogy jobban megnézte volna. De vajon az igazi pecsét volt? Nem, Menna főírnok, az eredetit megtartottad. Most összeáll a kép – folytatta Amerotke. – A nagyon, nagyon elfoglalt Menna főírnok, aki ismerte a család történetét, hozzáfért minden dokumentumhoz, és megvolt neki a pecsét. Csak idő kérdése volt, ugye, mielőtt elkezdted kirabolni a sírokat és elküldeni a zsákmányt a Níluson, vagy túl Egyiptom határain. Segítőkre azonban szükséged volt. Biztos vagyok benne, hogy Hebi és Lupherna úrnő szeretők lettek. A tábornok öreg és szórakozott volt – Amerotke szünetet tartott. – Történt már ilyesmi, és történni is fog – tette hozzá csendesen.

– Tehát – emelte fel hangját –, tudod, hogy hol van a kincs, de hogy fogod elrabolni? Zsarolhatod Hebit és Luphernát azzal, amit tudsz, és ők segítenek. Szuten tábornok nagyszerűen írt, szerette Théba városát és minden templomát, kéziratai említik Hnum templomát, egy romos építményt a Nílus egyik elhagyatott szigetén. A romok falán áll egy kép, egy íjat tartó íjász képe, ez lett a jelképetek. Megszőtted a hálót, és vonzottad bele a legyeket. Hebit használtad küldöncnek, ő ment el ehhez vagy ahhoz a volt katonához az éjszaka közepén, hogy gazdagságot ajánljon neki. Szigorú utasításokat kaptak, hogy menjenek Hnum templomához vagy más elhagyatott helyre. Rémisztő rendszert alakítottál ki, melynek megvolt a maga borzalmas szépsége. Csak a Khetra tudta, kik a szebauszok, ők nem ismerik egymást, vagy igen? Feketébe öltöztek, fejüket, arcukat álarc takarta. Ebben az életükben gazdagságot ígértek nekik, halálukban pedig tisztességes temetést, hogy távozhassanak a Távoli Nyugatra.

– Van bizonyítékod? – Menna most nyugodtabbnak tűnt.

– Majd arra is rátérünk – ismételte Amerotke. – A szebauszok nemcsak tolvajok, hanem küldöncök is. Elloptál valamit, amit azonban el kellett adni egy kereskedőnek. Tisztségviselőket kellett megvesztegetni, egyre több és több ember keveredett bele. Hibákat természetesen te is elkövettél. Ismered a sardanát? Egy volt zsoldost, a szebauszok egyik fontos tagját? Letartóztattuk, bíróság elé került gyilkosságért, és egy börtönoázisba száműztem.

– Semmit nem tudok erről az emberről – tiltakozott Menna.

– Én azt gyanítom, mindent tudsz. A sardana ostobaságot követett el. Az egyik szabályod az, hogy a szebauszok éljenek feddhetetlen életet, imádják az isteneket, engedelmeskedjenek a törvénynek és beszéljenek igaz hangon. A sardana megszegte ezeket a szabályokat. Ami még fontosabb, fenyegetést jelentett. Bebörtönözték és élethosszig tartó fogságra ítélték. A börtönoázisok nem egészséges helyek, előbb-utóbb a sardana szeretett volna kegyelmet vagy enyhébb büntetést kapni. Talán szeretett volna beszélni Amerotke főbíróval, hogy feltárja előtte, amit tudott a sírrablásokról. Oly sok szálból állt a Khetra hálója, talán ez már meglazult?

Amerotke elfordította tekintetét. Lupherna úrnő jobb keze remegett, mintha közel állt volna hozzá, hogy elveszítse az öruralmát. Menna egyre csak felé pillantgatott. Amerotke csendben imádkozott, hogy következzen be, amit eltervezett.

– A sardanának meg kellett halnia – folytatta Amerotke. – De hogyan? Megpróbáltál megvesztegetni néhány embert, hogy engedjék szabadon, de a sardana áldozata nemesi család fia volt. Az őröket meg lehet vásárolni, de a börtönoázisok kicsi, zsúfolt helyek. Ahogy már mondtam, lehetséges, hogy a sardana már kezdte bizalmába avatni fogva tartóit vagy társait. Úgy értem, egy ilyen magányos, elhagyatott helyen könnyen elhagyja az embert a bátorsága.

– Behívtad ellenségeinket, a Kilenc íj népét Egyiptom szent földjére, hogy gyilkoljanak és gyújtogassanak? – Hatsepszut hangja erőteljes, átható volt, elhallgattatta a sugdolózást a teremben. A fáraónő lehetőséget akart adni Mennának arra, hogy vallomást tegyen. Hazudni, nem igaz hangon válaszolni egy kérdésre, amely egyenesen a fáraó szájából érkezett, az árulás legrosszabb formájának számított.

– Nem tettem – válaszolta Menna szemtelenül. Lupherna úrnő egyre nyugtalanabbnak tűnt.

– De igen – vetette ellen Amerotke. – Küldtél egy hírvivőt a Vörös Földre, hogy megvesztegess egy líbiai harcosokból álló csapatot. El kellett pusztítaniuk a börtönoázist, és meg kellett ölniük benne mindenkit, az ár azonban, amit követeltek, meglepett. A líbiai törzsek mindig friss vér után kutatnak, olyan nők után, akik nem rokonaik, hogy erősítsék klánjukat vagy törzsüket. Mindennél többre tartják az egyiptomi leányokat, nem a durva bőrű parasztokat, hanem a kecses thébaiakat. Ezt az árat követelték: négy kecses, jó családból való nőt. Hol találhattál ilyeneket? A líbiaiak nem ostobák, első látásra rájöttek volna, ha valami városi szajhát vagy bordélyházi kurtizánt akartál volna adni nekik. Mafdet jelentette a választ. Ízisz templomi

őrségének a parancsnokát, a szebauszok tagját megvesztegetted, megfenyegetted vagy máshogy rávetted, hogy rabolja el azokat a fiatal nőket. Első áldozatnak természetesen azt választotta, akit elcsábított. Mafdet valószínűleg nagyon örült, hogy megszabadulhat tőle. A templomi hatóságok gyanakodhattak, de semmit nem bizonyíthattak rá. Ezenkívül Mafdet buzgón kutatta a templom titkait, készen állt arra, hogy zsarolással válaszoljon. Az első lányt elkábította és éjjel kivitte a templom falain kívülre, aztán sietett északra, Hnum templomához, és átadta valami sivatagi kereskedőnek, aki elvitte a Vörös Földön át a várakozó líbiaiaknak. Ő szolgált biztosítékul arra, hogy megfizeted az árat. A börtönoázist megtámadták, kifosztották, véres mészárlást rendeztek, melyet senki nem élt túl. A líbiaiakat most már teljesen ki kellett fizetni, mivel úgy gondoltad, máskor is szükséged lehet rájuk, ezért eltűnt a többi lány is a templomból...

– Ez nem igaz! – vágott közbe Menna. – Semmit nem tudok a líbiai törzsekről vagy a sivatagi utakról.

– Dehogynem, hiszen Menna főírnok vagy, Szuten tábornok segédje. A tábornok házában láthattál térképeket. Ami ennél is fontosabb – Amerotke fészkelődött székében –, Szuten tábornok harcolt a líbiaiak ellen, és ahová ő ment, oda te is követted.

Menna vállat vont és elfordította tekintetét.

– A Sardanát tehát elhallgattatad, de mint minden tolvaj, Menna, te is mohó lettél. Tudnod kellett, hogy az Isteni Úrnő közbe fog avatkozni, de téged több dolog is védett. A tisztviselők és kereskedők közül, akiket letartóztattam, senki nem ismert téged, a szebauszokat pedig nem fogtam el. Azt tervezted, elhallgatsz és várod a jobb napokat. Csak két akadály állt az utadban: Szuten tábornok és én.

Amerotke felemelte kezét, mintha Maat gyűrűjét akarná szemügyre venni a középső ujján. Nadifra nézett és elmosolyodott. A rendőrt lenyűgözték a hallottak, már nem mutatott meglepettséget vagy áhítatot, hanem figyelmesen hallgatta Amerotkét, és időnként egyetértőn bólintott.

– Nadif zászlóvivő! – Amerotke leengedte kezét; ezzel jelt adott, Szhufoj már készen áll.

– Igen, uram? – a medzsai tiszt meghajolt.

– Te sokat megtudtál a homoki viperákkal kapcsolatban. Azt hiszem, a Vörös Földről hozták be őket, nem a város porában gyűjtötték, ahogy az az ostoba Hefau állította.

– Ez igaz, uram.

– Ki gyűjtötte neked a kígyókat? – Amerotke újra Mennához fordult.

– Senki.

– Csupa hazugság! – kiáltott Amerotke. – Az egyik szebauszod gyűjtötte! És tudod, miért? Mert Szuten tábornok kezdett nyugtalankodni. Lehet, hogy félt a kígyóktól, de ráébredt, hogy egy másik fajta vipera is van a közelében, a keblén melengeti. Nyugtalan lett, visszahúzódó, gyomorgörcsök kínozták és elment Ízisz templomába, hogy enyhítse nyugtalanságát és tudjon aludni. Szuten tábornok jó ember volt, tiszteletre méltó. Mit gyaníthatott, Lupherna úrnő? Hogy szajhálkodtál az inasával? Hogy elárulta valaki, akit a barátjának tartott?

Az asszony kinyitotta a száját, hogy válaszoljon. Amerotke látta, ahogy azt is, hogy Menna megérinti keze fejével az asszony combját.

– Vagy miattad volt, Menna? Lehetséges, hogy Szuten tábornok észrevette, amint belemélyedsz a családi feljegyzésekbe, lehetséges, hogy eltűnődött a rablásokon vagy azon, miért oson el Hebi éjszakánként? Csak az istenek tudhatják a választ! Természetesen megpróbált vigaszt keresni. Az efféle gondolatokat tisztátalannak, figyelemre sem méltónak tarthatta, de te elég okos voltál hozzá, hogy eszrevedd a változást. A tábornoknak meg kellett halnia. Ő volt az egyetlen, aki elpusztíthatta a Khetrát, ezért te és a másik két sötét szívű összeesküvő kegyetlen tervet szőtt.

Amerotke folytatni akarta, mikor dörömbölés hallatszott a terem ajtaján. Felemelte kezét és bólintott. Aszural kinyitotta az ajtót, és négykézláb bekúszott Szhufoj, eljátszva a szerepet, melyet Amerotke betanított neki. Az ítélet Széke elé kúszott és lehajtotta a fejét, várva, hogy a bíró beszéljen.

– Mi történt? – kérdezte a bíró.

– Uram – Szhufoj felemelte a fejét –, megtaláltuk a testet! Megtaláltuk a holttestét! Nem úgy történt, ahogy neked mondták...

Folytatta volna, de Amerotke felemelte a kezét, hogy elhallgattassa. Megkérte szolgáját, hogy álljon az ajtóba a parancsnok mellé. Szhufoj érkezése elégnek bizonyult. A pillantás, melyet Menna és Lupherna vetettek egymásra, elárulta bűnöségüket.

– Folytatjuk – Amerotke összeütötte tenyerét. – Szuten tábornok gyakran beszélt arról, hogy szembe kellene nézni démonaival, te pedig ezt használtad arra, hogy meggyilkold. Az egyik szebausz hozott egy zsák homoki viperát. Mikor elfogyasztottátok a vacsorát, átkutatták a tetőteraszt. Már ez is elég gyanúsnak tűnt. Miért kutattatta volna át a tábornok a tetőteraszt, ha ezt tervezte? Azonkívül, ahogy már mondtam, miért nézett volna szembe a félelmeivel egyedül, az üres tetőteraszon? A valóságban a tábornok egyedül akart maradni, inni egy kupa bort és folytatni emlékiratai megírását. A tetőteraszt átkutatták. Hebi elintézte, hogy a tábornok borába altatót keverjenek – Amerotke megrázta a fejét. – Hazudtál! Azt állítottad, semmit nem tudsz a porokról, amiket Impuki úrtól kapott a gazdád.

– Tehát aznap éjjel fáradtan, borral teli gyomorral, elkábított fejjel Szuten tábornok úgy döntött, aludni tér. Lupherna úrnő és Menna a fogadócsarnokban vagy a közelében tartózkodtak, Hebi a tetőre vezető lépcsőt őrizte. Odaadtátok neki a zsákot, és ő felment. A zsák tele volt kígyókkal, egy szebausz hozta őket, egy volt katona, aki ismerte a kígyókat, és tudta, hogy ejtse csapdába őket. Kétlem, hogy az a szebausz akárcsak egy napig is élt, miután átadta a zsákot. A Khetra túl veszélyesnek tartotta volna. Ezért – Amerotke mély levegőt vett – a tábornokra öntötted a zsák tartalmát és a közelben eldobtad a mákonyos tasakot. A megzavart, felingerelt kígyók újra és újra belemartak, Szuten tábornok felébredt, és látta, hogy legrosszabb rémálma vált valóra. Egyiptom nagy hőseinek egyike olyan halált halt, amitől mindig is félt. A többit tudjuk. Nadif zászlóvivő, magaddal hoztad a zsákot?

A medzsai tiszt bólintott. Unokaöccse túl zaklatott volt ahhoz, hogy eljöjjön a bíróságra.

– Kérlek, állj föl és ürítsd ki.

A rendőr engedelmeskedett. Felállt, kibontotta a zsák nyakára kötött kötelet, kiborította belőle a bozótban talált tárgyakat és a földre dobta a zsákot.

– Figyeljétek, mit csinált – Amerotke felállt és meghajolt az Ítélet Széke felé, majd a zsákhoz ment, felemelte és letérdelt a fáraónő elé. – Isteni Úrnő, mikor valaki kiürít egy zsákot, és ezt számtalanszor láttam már, maga a zsák már nem fontos, félredobják. Aznap éjjel, amikor meghalt, Szuten tábornok állítólag felvitte ezt a zsákot a tetőteraszra, és egy oszlophoz kötötte az ágya mögött, ahol nem látták. Állítólag, így szól a történet, mikor senki más nem tartózkodott a tetőteraszon, Szuten tábornok fogta a kését, elvágta a kötelet és a zsák tartalmát maga mellé szórta az ágyra.

– A földre dobta volna a zsákot – jelentette ki Szenenmut. – Félredobta volna.

– De a történet elfogadott változata szerint – folytatta Amerotke –, valamilyen oknál fogva Szuten tábornok visszavitte a zsákot a terasz széléhez és ledobta a kert bokrai közé. Miért tett volna ilyet? Miért volt olyan fontos a zsák? Miért nem hagyta egyszerűen a földön? Ha Menna történetét hisszük el, Szuten tábornokot csak jobban érdekelték volna a kígyók, mint a zsák!

– Képtelenség! – kiáltott fel Menna. – Miért mennék ilyen nevetséges végletekig? Végül is Hebit letartóztatták.

– Nem, Hebivel kapcsolatban azért nyomoztunk, mert te így akartad.

Amerotke visszaült székébe és kortyolt kupájából.

– A gyilkosságnak, ahogy gondolom, megvan a maga logikája, a maga borzalmas rendje. Először jöttek a letartóztatások, amiket elrendeltem. Igaz, ostobaságomban nem fedtem fel a szebauszokat, nem tudtam, mennyire hatalmasak. Ettől függetlenül megmozgattam a köveket, és talán kezdtem veszélyesebbnek tűnni előtted, mint amilyen vagyok. Ezért próbáltál megöletni. Tudtad, hogy elmentem Ízisz templomába, Mafdet elláthatott a templom térképével, ezért lecsaptál. Felgyújtottad Mafdet házát, hogy minden bizonyítékot eltüntess, orgyilkosaid pedig rám támadtak, hogy elhallgattassanak, először saját templomomban, majd Íziszében. Kitervelted, hogy meggyilkolsz, mielőtt rájövök, hogy a szebauszok korábbi katonák, akiket egy magas rangú tiszt vagy pap – Amerotke vállat vont –, vagy egy főírnok irányít. Halottnak akartál látni, ahogyan Szitiát is. Tulajdonképpen az általam elrendelt letartóztatások okoztak sok mindent, ami utána következett.

– Hadd ismételjem meg érveim legfontosabbikát. Elmagyaráztam az elméletemet, melyet nem tudok teljesen bizonyítani, hogy Szuten tábornok is gyanakodni kezdett, bár nem tudom, mivel kapcsolatban. Gyanakodhatott bájos feleségére és az inasára, Hebire? Óvatosságra intette főírnoka titkolózása? Vagy komolyabb dolgok miatt aggódott? Zavarhatták a királyok völgyebeli rablások is, feljegyzései közt létfontosságú információkat tartott róluk. Csendes, magába forduló emberré vált, mindenki számára nyilvánvalóan, viselkedése annyira megváltozott, hogy még a szolgáinak is feltűnt. Ami még fontosabb, Szuten tábornok a maga módján kimutatta fenntartásait családtagjaival és háza népével kapcsolatban. Sírkamrája falfestményein egyáltalán nem szerepelnek. Szuten tábornok egyre veszélyesebbé vált, a legveszélyesebb időben, ezért a Khetra – Menna, Lupherna és Hebi – kitervelte a halálát. Elvégre életben kellett maradnotok!

Amerotke szünetet tartott, hogy mindenki hallja Lupherna zokogását.

– Szuten tábornoknak meg kellett halnia, de hogyan? Balesetben? Egy izmos, erős öregember, akit gyakran vesznek körül szolgák? Minél jobban gyanakodott, annál óvatosabbá vált. Lezuhanhatott volna a tetőről? Szuten tábornok harcos volt, az is előfordulhatott volna, hogy túléli. Méregtől? Az magára vonná az emberek figyelmét. Egy orgyilkost felbérelni túl kockázatos lett volna. A kígyók, a homoki viperák? Érdekes, de ez volt a legjobb módszer, különösen azok után, amiről Szuten tábornok gyakran írt és beszélt is.

– Nem volt ez túl kockázatos? – kérdezte Valu, hangjából hiányzott a meggyőződés.

– Természetesen kockázatot vállaltak – bólintott Amerotke. – De nem akkorát, mint a leleplezés és letartóztatás kockázata. Ezért felállították a csapdát. Szuten tábornokot elkábították, a homoki viperákat szabadon engedték, és a gyanú árnyéka Hebire esett, különösen miután kiderült, hogy az inas kacérkodott a tábornok csinos feleségével.

Amerotke felemelte a kezét.

– Egy jó hazugságban mindig van némi igazság. A Khetra tudott a mákonyról, amit Ízisz templomában kapott a tábornok. Csak a szavuk a bizonyíték arra, hogy a tábornok nem beszélt erről nekik. Impuki úr – fordult a főpaphoz –, lehet vásárolni efféle porokat?

– Igen – bólintott Impuki. – Egy tasakban, melyen a templom jele áll.

– A többi – folytatta Amerotke – szintén igazság és hazugságok keveréke. Hebit természetesen védte egy sor érv, melyeket Menna felhozott volna a bíróságon. Hol szerezte volna azokat a homoki viperákat? Hol tárolta volna őket? Hogy vihette fel a tetőre úgy, hogy senki nem vette észre? Milyen indítéka lehetett a gyilkosságra? Mi a helyzet Szuten tábornok azon szándékával, hogy szembenéz félelmeivel? Végül, ami a legfontosabb, megvan a kötél, melyet az oszlopra kötve találtunk ott, ahol Szuten tábornok ágya állt. Előbb-utóbb, Menna szándékai szerint, valaki megtalálta volna, ha nem én, akkor Nadif zászlóvivő vagy egy másik tisztségviselő.

Rád, Menna, és Luphernára senki nem gyanakodott. Némi kételkedés után Hebit felmentették volna, és a Khetra biztonságban lenne. De a véletlen közbeavatkozott. Az istenek szeretik felborítani a legjobban megszőtt terveket. A kígyós ember, akit vonzott a Valu úr által ígért jutalom, megtette meglepő kijelentését, miszerint ő adta el a viperákat Hebinek. Ha Hebi nyugodtabb lett volna, ezt a feltételezést is elvetjük. Miért mutatta volna meg Hebi az arcát, ha gyilkosságot tervezett? De nem számítottál erre a fordulatra, és itt követtél el egy rettenetes hibát. Ezután meggyilkoltátok azt a templomi őrt, és a Dzsed nevű bűnözőre vontátok a figyelmet.

– Semmit nem tudok róla! – kiáltotta Menna. – Milyen bizonyítékod van?

– Hebi a bizonyíték, megzavarta a rettegés. Mit tehettél volna, megöletted volna Hefaut? Nem, az gyanút keltett volna. Hol hibáztál? Hebi megvádolt azzal, hogy elárultad? Téged okolt, megfenyegetett?

– Rám támadt – felelte Menna hűvösen. – Megkötözött, betömte a számat, ellopta az értékeimet és elszökött.

Amerotke a kövér, szögletes arcú hivatalnokot nézte. Beismerte magának, hogy hibázott, valamit figyelmen kívül hagyott. Menna ravaszul tudott terveket szőni, túl nyugodtnak tűnt és egyre csak a fáraónő felé pillangatott. Hatsepszut szokatlanul feszült volt, Szenenmut pedig suttogott valamit a fülébe. Amerotke kezdett nyugtalankodni. Milyen veszélyes, milyen ravasz lehet Menna főírnok? Most azonban túl késő volt, nem tehetett mást, mint hogy továbbhalad.

– Hebi nem támadott rád – jelentette ki Amerotke. – Megölted, elrejtetted a testét valahol a házban, sebeket ejtettél magadon, Lupherna úrnő a szobádba osont, hogy megkötözzön és betömje a szádat. Senki nem gondolt arra, hogy a házban keresse Hebit. Akkora udvarházban könnyen el lehet rejteni egy holttestet kis időre.

– Ez nevetséges! – Menna mérgesen felhorkant és Valura pillantott, mintha tőle várna védelmet. – Ha én tettem mindezt, ki ölte meg az őrt? Ki hagyta a tőrt és a csecsebecséket a bozótban az út mentén?

– Te, ki más!

– Én nem hagytam el Szuten tábornok házát és Lupherna úrnő sem.

– Ez nem igaz. Az őrök, akiket a háznál hagytak, nem voltak valami fegyelmezettek. Te igyekeztél még figyelmetlenebbé tenni őket. Katona vagy, Menna, első látásra felismersz egy lusta őrt. Azonkívül ők Hebire ügyeltek, nem rád. Aznap reggel, jóval hajnal előtt, köpenyben és álarcban elhagytad a házat, átmásztál a falon, a ház mögötti ligetbe siettél, hátulról meglepted az alvó őrt és átvágtad a torkát. Ezután végigsiettél az úton, hogy eldobd Hebi tőrét és ékszerét, amit levettél a nyakából. Senki nem járt arra abban az időben, nem vállaltál nagy kockázatot. Végül is neked minden jogod megvolt arra, hogy elhagyd a házat. Nem is figyelt volna fel senki – Amerotke Nadif felé intett –, ha nincs ez az éles szemű tiszt.

Szünetet tartott.

– Mikor Nadif elengedett, azt állítottad, hogy Hebi csak egy kicsivel korábban támadt rád. Nadifnak ez felkeltette a figyelmét, mivel az őr, akit megtalált, hideg volt, akár a kő, és a tőrre száradt vér is megalvadt. Ezenkívül mikor Nadif átvizsgálta a ligetet a ház mögött, látta, hogy valaki arra lopózott, de mikor megtalálta a tőrt és az ékszert, a bozóton nem látszott, hogy valaki megzavarta volna. Senki nem járt arra, nem maradtak nyomok. Úgy tűnt, valaki lelépett az útról, elejtette a tőrt és az ékszert, utána visszatért – és pontosan ez történt. Úgy tervezted, hogy majd megtalálják azokat a tárgyakat, előtte való nap pedig elintézted, hogy hamis jelentések érkezzenek arról, Hebit látták a városban vagy a Nílus partján.

– Nadifot az őrök is kíváncsivá tették: nemcsak álmosak voltak, hanem majd leragadt a szemük, és ez is zavart. Te voltál a felelős az ételért és italért, amit kaptak. Kevertél valami port a borukba? Szerintem igen. Éjjel behívtad Hebit a szobádba, megölted és elrejtetted a testét. Hajnal

előtt távoztál, majd visszatértél, hogy folytasd a színjátékot. Lupherna úrnő bement a szobádba, hogy befejezzétek a hazugság hálójának szövését.

Amerotke lehunyta a szemét, és mormolt egy gyors imát Maathoz, azután előrehajolt és kinyitotta a szemét.

– Lupherna úrnő, Hebi nem menekült el! A szolgám, Szhufoj és társai megtalálták a holttestét Szuten tábornok udvarháza közelében.

– Az nem lehet... – Lupherna úrnő megszólalt, mielőtt Menna megakadályozhatta volna. Csengő hangjával elárulta bűnösségüket. Menna megpróbálta megragadni a karját, de ő félrelökte, és az őröknek kellett szétválasztani őket. – Nem lehet – nyöszörögte. – Az nem lehet – Amerotkéra szegezte tekintetét. – Ennek nem így kellett lennie – hirtelen ráébredt, hol van. – Kegyelmet! – kiáltotta.

Amerotkét lenyűgözte a látvány. Lupherna láthatóan megtört, de Menna eltökélt maradt. A bíró összerezzent, mikor megjelent mögötte Szenenmut, és egy kis papirusztekercset ejtett az ölébe. Amerotke sietve kitekerte és elolvasta a rövid sort. *Ha csöndet parancsolnak, akkor csönd van.* Felpillantott. Hatsepszut mozdulatlanul ült, lélegzetvétele gyorsnak, szaggatottnak tűnt. Lupherna a kezébe temette arcát, előre-hátra ringatózott.

– Úrnőm, Isteni Úrnő – Menna ordított, akár egy bika –, én semmit nem tudok erről. A Titkok Könyvére esküszöm, én...

– Csendet! – sikoltotta Hatsepszut.

Amerotke döbbenten nézte, ahogy Szenenmut talpra ugrik és az őrök után kiált. Luphernát, aki hisztérikusan zokogott, megkötözték és betömött szájjal kivonszolták a teremből a Csendesek, a süketnéma őrök, akik az Imádat Házát őrizték. Menna még mindig azt kiáltozta, hogy ki kell derülnie az igazságnak, akár él, akár meghal, de őt is megragadták, szájába kendőt tömtek, kezeit gyorsan összekötözték. A főírnok úgy küzdött, akár egy bika, asztalok borultak fel, párnák csúsztak széjjel a csúszós kövezeten. Egy őr öklével Menna arcába vágott, de az írnok még mindig ellenállt, Ízisz főpapja Valuval és Nadiffal együtt sietve félrehúzódott az útból. Szenenmut kiáltott, hogy ürítsék ki a termet.

Hatsepszut méltóságteljesen felemelkedett, Amerotke vállára csapott és intett a bírónak, hogy vezesse saját szentélyébe és szobájába. Mikor beértek, a fáraónő bezárta a reteszt, levette fejdíszét és saruját, levetette válláról az ékköves *nenesz*t és lerogyott a magas támlájú székbe. A bíró odalépett, hogy letérdeljen elé, de a fáraónő csettintett ujjával.

– Ülj, ahova akarsz – az asztalra mutatott. – Szomjas vagyok, tölts egy kis vizezett bort.

Amerotke töltött és átnyújtotta neki. Kopogtak az ajtón. Amerotke kinyitotta, és Szenenmut szinte bevetette magát a szobába. Bezárta az ajtót, nekidőlt levegőért kapkodva.

– Tehát megtalálta! – kiáltott fel.

– Igen – sóhajtott Hatsepszut. – Meg kellett találnia. El kell őket hallgattatni, teljesen.

– A Láncok Házába kerültek, mindegyikükre a Csendesek vigyáznak.

– Meg kell halniuk! – suttogta Hatsepszut. – Bármi történik, ki kell végezni őket. Hallottad, mit kiáltott Menna? Akár él, akár meghal. Akár él, akár meghal, a Titkok Könyve titkai kiderülnek.

Amerotke fékezte türelmetlenségét és csendesen ült. Szenenmut még mindig az ajtónak dőlt, éles pillantást vetett a bíróra, mintha csak most venné észre a jelenlétét.

– Ó! Bíró uram!

– Bíró uram dühös – kiáltotta Amerotke –, tárgyalása komédiába torkollott. Jobban belegondolva kezdem érteni, mi a válasz két kérdésre, ami már korábban is az eszembe jutott, de nem foglalkoztam velük. Először is, miért olyan mérges az Isteni Úrnő a rablások miatt? Ó, értem, hogy sírgyalázás és szentségtörés – tette hozzá sietve –, de korábban is előfordult már,

hogy kiraboltak királysírokat, és a jövőben is előfordul majd.

– Mi a második kérdés? – csattant fel Hatsepszut.

– Valami, amire Szhufoj figyelt fel. Hogy mennyire haragos voltál, amikor kirabolták Rehmiré sírját, aki a férjed vezírje volt.

Hatsepszut nem figyelt rá, Szenenmutot nézte, tekintetével kérdezett valamit, amire Szenenmut egy bólintással válaszolt.

– Mint tudod – Hatsepszut visszafordult Amerotkéhoz –, elhunyt, dicső férjemet a királyi kör egy része gyilkolta meg, akik aztán ellenem fordultak, megpróbáltak elűzni. Rehmiré vezette ezeket a bűnözőket. Gyűlölt engem, mert még kislány voltam, és szemmel tartott, jobban, mint gondoltam. Írt rólam egy Titkok Könyvét, egy botrányos pletykagyűjteményt.

– Por a szélben – mordult fel Amerotke.

– Nem, annál sokkal komolyabb volt.

– Például?

– Hogy nem istentől fogantam.

– Azt csak az istenek tudhatják – felelte Amerotke. – Azonkívül?

Hatsepszut mély levegőt vett.

– Hogy míg a férjem még élt, és a Háború Házának ügyei foglalkoztatták, harcolt a Kilenc íj népe ellen, Szenenmut úr és én szeretők lettünk, és míg a férjem hadjáratot vezetett, én titokban szültem egy lánygyereket.

– Ez mind hazugság!

Hatsepszut nyugodtan állta a tekintetét.

– Hazugságok, Isteni Úrnő – ismételte Amerotke.

Hatsepszut elfordította a tekintetét. Szenenmut a földet nézte.

– A hatalmi harcban – Hatsepszut hangja alig volt több suttogásnál –, Rehmiré meghalt. A többit tudod, Amerotke.

– Ez esetben nem meghalt, hanem megkérték, hogy vegyen be mérget.

– Áruló volt, gyilkos és lázadó! – csattant fel Hatsepszut.

– Ez most nem fontos – szólt közbe Szenenmut. – A holttestét visszaadták a rokonoknak, hogy temessék el. Nyugtalan idők voltak azok, Amerotke, az élőkkel kellett foglalkoznunk, nem a holtakkal. Hogy a lényegre térjek, titokban temették el a Völgyben.

– Neked megvolt hozzá a hatalmad, hogy kiderítsd, hol a sírja.

– Nem érdekelt, hol rohad – gúnyolódott Szenenmut. – Meghalt, távozott a Távoli Nyugatra, és az ügy ezzel lezárult, körülbelül három hónappal ezelőttig, mikor rájöttünk, hogy Rehmiré megírta ezt a Titkok Könyvét, egy lepecsételt ládába tette, amit eltemettek vele.

– Ki mondta ezt el? Ó! – Amerotke levette ujjáról a gyűrűt. – Az egyetlen, aki elmondhatta, Rehmiré felesége. Ő nem tudta, mihez kezdjen a Titkok Könyvével. A férje iránti tiszteletből nem semmisítette meg, ezért eltemette vele. Mikor Ízisz templomában jártam, hallottam, hogy Rehmiré özvegye odament kezeltetni magát. Elmondhatta Impukinak, aki jelentette a palotának – Amerotke megrázta a fejét. – Rejtély a rejtélyben – suttogta. – Ezért kezelték ilyen érzékeny ügyként a négy heszet eltűnését. Bármilyen más templomot átkutattak volna a Szent Csapat tagjai. Nem csoda, hogy Thena úrnő elég önbizalmat érzett ahhoz, hogy saját kezébe vegye az igazságszolgáltatást, és megölte Mafdetet. Az adósaik vagytok.

– Igen, az vagyok! – Hatsepszut megkarmolta a karját, mint mindig, ha felmérgesítették. – Impuki úr kegyes volt. Hallotta a haldokló nő vallomását, mintha kápolnapap lett volna, mégis elmondta nekem. Őt és háza népét megeskettem a hallgatásra. Nagy szívességgel tartozom nekik. Rehmiré özvegye azonban azt nem mondta el, hol van a sír. Kerestük, de túl késő volt. Azt hittük – fintorodott el –, őt is a férjével temetik el, de ő túl ravasz volt ehhez, és a saját családjával

temették el.

– Tehát a sírrablók megtalálták?

– Természetes, hogy megtalálták! Mikor Rehmiré vezír volt, Egyiptom nagyura, ismerte a Királyok Völgyét. Választott egy elhagyatott helyet, ahol a völgyek és a sziklák árnyat vetettek rá, eltakarták...

– A rablók megtalálták – Szenenmut ellépett az ajtótól véletlenül, mint mindig. Meg kellett, hogy találják.

– Nem, nem találták meg – mosolyodott el Amerotke. – Rájöttem valamire, de nem foglalkoztam vele eddig: hogy Mafdet Rehmiré őrségének parancsnokaként szolgált. Mikor a vezír kiesett a fáraó kegyeiből, Mafdet visszavonult. Omendap tábornok javasolta, hogy nevezzék ki Ízisz templomába. Lehet, hogy Mennának is volt köze a kinevezéséhez, de titokban, Szuten tábornokon át. Mafdet a szebauszok tagja lett. Ismernie kellett Rehmiré sírjának titkát, és zsoldoshoz illően elmondta a Khetrának, remélve, hogy osztozhat a zsákmányban. Valójában – Amerotke vállat vont –, Mafdetnek tudnia kellett a Titkok Könyvéről. Amilyen áruló volt, még épp időben elhagyta Rehmirét, eljátszotta a feletteseihez hű veteránt, és mikor a Khetra megközelítette, kifecsegte, amit tudott. Zsarolóhoz illően úgy őrizgette magában Rehmiré sírjának titkát, mint fösvény a kincsét.

– Miután Rehmiré sírjába betörtek – folytatta Szenenmut –, többé már nem volt titok. A tisztségviselők, akik vizsgálták az ügyet, találtak néhány tárgyat, ami elvezette őket a bejárathoz. A sírt kirabolták, a koporsót kinyitották. A koporsó mellett egy bőriszákot találtak, amit a palotába hoztak. Az a fajta bőriszák, amelyben könyveket, iratokat szoktak tartani. Gondolhatod, mennyire aggódtunk. Ha a sírokból származó kincseket eladhatták külföldön...

– Miért ne adhatták volna el a Titkok Könyvét? – Hatsepszut mohón belekortyolt a kezében tartott kupába. – El tudod képzelni, Amerotke úr, mekkora kárt okozhat egy efféle könyv, ha ellenségeim kezébe jut akár itt, akár a Hórusz-úton túl? Valószínűleg házasságtörőnek írnak le benne, talán még férjem gyilkosának is – kinyújtotta kezét és megérintette Amerotke arcát. – Hallgattalak a bíróságon, nagyszerű támadást intéztél ellenük. Láttam Menna szemében, azt remélte, alkudozhat, de ez élethalálharc. Miközben beszéltél, azon tűnődtem, mennyit tudhatott Szuten tábornok. Megkörnyékezte Menna, hogy rávegye, csatlakozzon a szebauszokhoz? – Felsóhajtott. – Sosem fogjuk megtudni. Meg kell találnod a könyvet, Amerotke, te vagy az én kopóm, és mindkét rabnak meg kell halnia. Ne menj Menna közelébe – Hatsepszut arcáról lehervadt a mosoly. – Nem szabad, hogy megfertőzzön, bemocskoljon azzal, amit a Titkok Könyvében olvashatott. A nőnek biztosíts könyörületes halált. Lehet, hogy tud valamit. Könyörületes halál és tisztességes temetés.

– Mennának is?

– Neki nem jár más – csattant fel Hatsepszut –, mint rettegés és rettegés!

A fáraónő állta Amerotke tekintetét. A bíró eltűnődött, mi állhat a Titkok Könyvében és mi az igazság a benne álló rejtélyes dolgokkal kapcsolatban.

Kicsivel később Amerotke lement a Láncok Házába. A templomi őröket, Aszuralt leszámítva visszavonták innen, helyüket a Csendesek vették át, akik most úgy járták a szűk, rosszul megvilágított folyosókat, mint a farkasok; edzett férfiak királyi katonához illő fejdíszben, bőrövben és ágyékkötőben. Még Amerotkét is át akarták kutatni. Mikor Amerotke jelezte kezével, hogy ki kell vallatnia a rabokat, parancsnokuk nyugodtan elmosolyodott, a zárka ajtajára mutatott és megrázta a fejét. Amerotke, újra kézjelekkel, megkérte, legalább hadd lássa Menna főírnokot. A tiszt beleegyezett. Az ajtóhoz léptek, a tiszt kinyitotta a kémlelőnyílás ajtaját. Amerotke bekémlelt. Menna főírnokot levetkőztették, csak ágyékkötőt viselt és arcán egy álarcot. A szemközti falnál gubbasztott, karját és lábát megbéklyózták, a láncokat a falhoz erősítették.

Amerotke lepillantott, majd jobbra és bala, és látta az őröket az ajtó két oldalán. Bár Menna arcát eltakarták, Amerotke érezte a ravasz férfiból áradó gonosz erőt. A következő zárkához lépett, ahol Lupherna úrnő ült magába roskadva, mocskos ruhában, arca összepiszkolódott, szemfestékje elmosódott. Amerotke mutatta, hogy nyissák ki az ajtót, és kísérője ez alkalommal beleegyezett. Mennának hallania kellett a zajt a szomszéd zárkában.

– Semmi hasznod nincs belőle, ha bemész – ordította erőteljes hangján. – Az az ostoba szuka nem tud semmit! Csak félrevezet. Te vagy az, hatalmas bíró úr? Érzem az izzadságod szagát. Nekem jobban tetszik a jázmin, a legkellemesebb illat.

Lupherna mocorgott, mikor Amerotke belépett a helyiségbe, ami megtelt a mocsok és az éjjeliedény szagával. Az aszony már nem tudott sírni, csak nézett a bíróra, ajka hangtalanul mozgott. Amerotke leguggolt elé.

– Igaz hangon szólok – jelentette ki. – Nem hazudok neked. Meg fogsz halni.

Lupherna pislogott, nyelvét kidugta, hogy megnedvesítse száraz ajkát.

– Amit el kell döntened – folytatta Amerotke –, az az, hogy halsz meg és hogy készíted fel lelkedet az útra a Távoli Nyugatra. A fáraó hajlandó megkegyelmezni, legalábbis neked.

– Hogy fogok meghalni? – Lupherna suttogott, mintha attól félne, Menna meghallja.

– Kapsz egy kehely bort, benne a maszlag nedvével. Elfáradsz és elalszol majd. A tested az uabetbe kerül, majd a Szépség Házába. A papok eléneklik imáikat, szívedre szent szkarabeuszt tesznek. Áldozatokat mutatnak be és imákat mondanak érted, és mielőtt megiszod a bort, egy kápolnapap felment bűneid alól.

Lupherna a földre nézett.

– A gonoszság olyan, akár egy virág – felelte lassan. – Először a gyökér, aztán a szár és az ágak kinőnek, mielőtt észreveszed. Jó családból származom. Házasságom Szuten tábornokkal becsületben köttetett, de a szemem vándorolni kezdett, és a szívem követte. Viszonyt kezdtem Hebivel, és Menna felfedezte. Volt bizonyítéka, amivel tönkretett volna minket. Ajánlott egy másik lehetőséget. A Khetra részeivé váltunk. Minden ott van, tudod – folytatta, mintha magában beszélne – a családi feljegyzésekben, minden a Királyok Völgyéről és a sírokról. Szuten tábornok nem tudta, mit tervez Menna. Bemehetett a Könyvek Házába és elolvashatott mindent. Gyakran kilovagolt a völgybe, és elmondta, mit látott és talált. Rájöttünk, mennyire elfoglalt. Veteránok jöttek a házba és különböző szívességeket kértek. Menna gyakran elkergette őket, vagy a sereg egy másik írnokához küldte, de titokban feljegyezte a nevüket, és azt, hol laktak. Olyan jól eltüntette a nyomokat, hogy semmi nem vezethetett hozzá, még az orgyilkosok sem, akiket ellened küldött.

– Hnum templománál találkozott a szebauszokkal?

– Ott és más helyeken. Feketébe öltözött és beillatosította magát a parfümömmel. Szerette az illatát, nagyon.

– Szuten tábornok semmit nem gyanított?

– De igen. Gyanította, hogy valami nagyon nincs rendben, de nem tudta elhinni. Menna meggazdagodott. Kutasd át a házat, bíró, látod majd, hogy kincseket rejtett el a kutakban, a földben, a tető gerendái közt. Menj el Théba aranyműveseihez: Menna különböző neveken rejtette el náluk a kincseit. Hebi és én a markában voltunk. Eleinte vonakodtunk, de aztán Hebi is élvezni kezdte a vagyont. A férjem nem volt ostoba, figyelt minket, ezért meg kellett halnia. Menna kitervelte, hogyan. Azt mondta, a gyanú árnyéka Hebire esik majd, de nem fog sokáig tartani – sóhajtott. – Aztán megjelent a kígyós ember. Tényleg megtaláltad Hebi holttestét?

Amerotke megrázta a fejét.

– Csak csel volt; meg kellett tennem.

– Menna egy üres helyiségben rejtette el Hebi holttestét. Mikor az őrök elmentek, kihoztuk és

a krokodilok közé dobtuk. Akkor tudtam, hogy el vagyunk átkozva. Éreztem, hogy Hebi és a férjem kísértete vadászik rám a sötétben – szünetet tartott. – Ha nevekért jöttél, azt nem tudok mondani. Menna ragaszkodott ehhez, csak neki vannak meg a nevek, itt – megérintette a fejét. – De gondolom, ezt már mind tudod.

– Említette Menna valaha is a Titkok Könyvét?

– Soha.

Amerotke csalódottan lehunyta a szemét.

– Megesküszöm mindenre, ami szent – tette hozzá sietve Lupherna. – Csak egyszer utalt rá, múlt hónap végén, amikor már mindennél önteltebbé vált. Kijelentette, hogy talált egy kincset, ami értékesebb a többinél. A kertben találkoztunk, késő este. Hebi látni akarta, de Menna megrázta a fejét. Azt mondta, a kincset a fazekaskorong őrzi, és csak a békák tudják, hol van. Ez minden, amit tudok – motyogta. – Kérek még vizet.

Amerotke a vizesedényhez lépett, de az egyik Csendes megelőzte, maga merített a vízből, megízlelte, és csak utána nyújtotta át Amerotkénak. Lupherna mohón ivott.

– Ez minden, amit mondhatok – jelentette ki. – Elég ez ahhoz, hogy könyörületes legyen a halálom?

Amerotke elhagyta a zárkát és visszatért szobájába a Két Igazság Csarnokában. A terem már üres volt, a párnákat, asztalokat és székeket mind visszahelyezték a helyére, semmi nem emlékeztetett az imént lezajlott erőszakos jelenetre. Mindenhol Hatsepszut őrei álltak, még Amerotke szobája előtt is, ahol Szhufoj ült, élvezve egy korsó sör társaságát. Amerotke levetette köntösét, csatlakozott hozzá. Hátát a falnak vetve elmesélte a Luphernától hallottakat. Szhufoj nem tudott segíteni. Amerotke kíváncsian visszatért a Láncok Házába, ahol Menna ocsmány káromkodása fogadta. Lupherna könnyes szemmel bizonygatta, hogy nem tudja, mit jelent a fazekaskorong, bár bevallotta, hogy Hebi arra gyanakodott, valahol a házban lehet.

– Lehet, hogy Hnum temploma? – kérdezte Szhufoj, mikor gazdája visszatért.

– De ott nincs semmiféle fazekaskorong – felelte Amerotke szórakozottan. – És békák sem, akár élőkre, szobrokra vagy festettekre gondolt. Szuten tábornok házában kell lennie valahol.

Később a nap folyamán Amerotke őrei felforgatták Szuten házát. Minden szobát átkutattak, felásták a kerteket, kitépték a gazokat a gyümölcsöskertekben, lenéztek a kutakba, felszedték a kerti lakok kövezetét. A szolgák ijedten gyülekeztek a kertben. Amerotke, miközben kutatott, csodálta Menna ravaszságát. Rejtekhelyeket sokat találtak, több deben arannyal, ezüsttel és drágakővel, de semmit nem találtak, ami a főírnokot a Királyok Völgyéhez kapcsolhatta. Úgy tűnt, Menna a rablásokból származó kincseket olyan értékekbe fektette, amelyeket menekülésekor gyorsan össze tudott volna szedni.

A főírnok különösen ravasznak tűnt Szuten tábornok könyvtára használatában. A helyiség először annak tűnt, ami volt, poros családi könyvtárnak és levéltárnak, ahol a ládákban, dobozokban, kosarakban és polcokon régi feljegyzések és kéziratok halmozódnak. Közelebbi tanulmányozásuk azonban feltárta, hogy a tudás valóságos kincsestára ez a hely, a levelek, emlékiratok, krónikák, feljegyzések részletesen leírták a fáraók, nemesek, királynék és magas rangú tisztségviselők temetéseit. Amerotke úgy becsülte, a feljegyzések legalább hatvan évet és legalább öt fáraó uralkodásának idejét ölelik fel. A Könyvek Házában megtalálták a gondosan elrejtett királyi kartust is, a pecsétet, melyet ha ráütnek egy levélre vagy csomagra, az a levél vagy csomag biztonságosan eljuthat Egyiptomon belül bárhová és a határokon túlra is.

Besötétedett, de Amerotke tovább kutatott. Ő és Szhufoj ételt és bort hozattak maguknak. Bár számos tárgyat találtak, a pecsétet és néhány kéziratot leszámítva semmi nem bizonyította Menna

bűnösségét. Rájuk virradt a hajnal, és ők még mindig dolgoztak. Amerotke felment az üres, elhagyatott tetőteraszra, hogy érezze a reggeli szellőt, Amon hűvös leheletét, és elmondja reggeli imáját, miközben a nap tüzes gömbként emelkedik az égre. A ház népe felkelt, a katonák folytatták a kutatást. Királyi hírnökök érkeztek és az eredmény felől érdeklődtek, de Amerotkénak üres kézzel kellett elküldenie őket.

– Semmi! – kiáltott fel a bíró, mikor Szhufojjal együtt egy pálmaliget árnyékában pihent. – Semmi, ami fazekaskorongot jelenthetne. A háznak nincs is fazekaskorongja.

– Békák, azok vannak! – jelentette ki Szhufoj. – Rengeteg van a zajos kis férgekből. Egész éjjel daloltak – a törpe átlapozta a mellette a füvön heverő kéziratot, majd a távolba nézett, elveszve gondolataiban. – Békák és fazekaskorong – suttogta. – Tudod, gazdám, néha előnyei is vannak a skorpióemberlétnek – felugrott és azt mondta, újra meg kell látogatnia a Könyvek Házát.

Amerotke szundikált, mikor Szhufoj visszatért és gyengéden megrázta a karját.

– Uram, mik a békák?

– Békák!

– És a fazekaskorong?

Amerotke észrevette az izgatottságot Szhufoj csillogó szemeiben.

– Hnum temploma – suttogta Szhufoj.

– Ott nincs fazekaskorong, és a békák nem brekegnek olyan közel a krokodilokhoz.

– A fazekaskorong – ismételte Szhufoj. – Nem emlékszel a Hnum istenről szóló legendákra? Ő egyike Egyiptom legrégebbi isteneinek. A történet szerint először fazekaskorongon formálta ki az emberi életet, aztán belefáradt és átadta ezt a hatalmat a nők méhének. Hnumnak volt egy felesége, Néith.

– Akit gyakran ábrázolnak békaként – jutott Amerotke eszébe. A bíró talpra kászálódott. Eszébe jutott az elhagyatott templom, a kör alakú szentély zöld kövezetével. – Hát persze – lehelte –, azt a szentélyt fazekaskorong formájúra építették, erre utalt Menna, a békákra tett megjegyzés pedig tréfa volt.

Fújt a hűs késő délutáni szellő, miközben a királyi csatahajó, az Ízisz bosszúja a szigetre vezető út közelében horgonyzott, a közelben álltak Hnum templomának romjai a lenyugvó nap fényében. A hajó már ott állt egy ideje, kék-arany vitorláját bevonták, a vörös-ezüst baldachin alatt a királyi kabin üresen állt, oldalajtóit kinyitották, hogy befújjon a szellő. Azok a katonák és tengerészek, akik nem a kevés árnyékban ültek, Amerotke és Szhufoj körül csoportosultak a kormány körül és a hajóorrban. Szemüket a kezükkel árnyékolva nézték a nádassal és papiruszligettel szegélyezett elhagyatott szigetet. Még most, a hajó és kísérete jelenlétében is kietlen helynek tűnt, ahol vízilovak és krokodilok vadásztak, és gyönyörű tollazatú mocsári madarak rebbentek fel zajosan, mikor váratlanul megzavarták őket. Égő fáklyákkal felfegyverkezett tengerészekkel teli bárkák járőröztek a part közelében, elűzték a folyó állatait a helyről, melyet most fáraójuk jelenléte szentelt meg.

Amerotke jelentette a palotának, mire jött rá. Hatsepszut és Szenenmut nem vesztegették az időt. Azonnal előkészítették az aranyozott orrú csatahajót, és egy kisebb hajókból álló kísérettel elindultak a rövid útra a folyón felfelé. Kürtöket és dudákat fújó hírnökök figyelmeztették a többi hajót, hogy húzódjon félre, ahogy a nagy, evezősökkel teli hajó elindult Hnum szigete felé, fedélzetén lobogott a királyi Hórusz-lobogó. Mikor megérkeztek, csak Hatsepszut, Szenenmut és a sólyomálarcot viselő Csendesek léptek partra. Amerotke nem tehetett mást, mint hogy várt és reménykedett. A királynő és kísérete már legalább két órája partra szállt. A bíró időnként mozgást pillantott meg, látta a fegyvereken megcsillanó napfényt, a víz feléjük sodorta az ásás

hangját. Egy éles szemű szemlélődő észrevette, hogy füst száll fel a pálmák közül a kéklő égre. Kicsivel később Amerotke látta, hogy a Hatsepszutot védő baldachin elindul a pálmaligettől a vízpart felé. Felhangzott egy kürt hangja, és a legénység dübörgő léptek és elkiáltott parancsszavak hangja közepette azonnal felkészült az indulásra. Egyszerre emelkedtek és süllyedtek az evezők, a hajó közelebb húzódott a parthoz, leengedték a feljárót, és Hatsepszut Szenenmut kíséretében a fedélzetre vonult, majd egyenesen a ragyogóan feldíszített kabinba ment. Utasította Amerotkét, hogy csatlakozzon hozzájuk. Hatsepszut úgy mosolygott és tréfálkozott, mint egy lány az első estélyén. Megveregette a párnákat maga mellett és egy kehely jégbe hűtött gyümölcslevet nyújtott a bírónak. Előrehajolt, parfümmel illatosított arcát izzadság csíkozta, szemei élénken csillogtak.

– Megtaláltuk, Amerotke! Megtaláltuk a Titkok Könyvét. A régi szentély közepén feküdt a kövezet alatt. Megtaláltuk és elégettük – mosolya lehervadt arcáról. – Most menjünk vissza a Láncok Házába. Holnap majd gondoskodom róla, hogy végrehajtsák az ítéletet.

A harci kocsik sora mozgolódott. A feldíszített, felszerszámozott lovak előre-hátra mozogtak izgatottságukban, hajtóik nyelvükkel csettingettek, nyugtatgatva a gyönyörű állatokat. Legalább ötven kocsi állt itt, a leggyorsabbak és legszebbek az egész egyiptomi seregben. Hajnal előtt kellett kijönniük, csendesen elhagyták a várost és kihajtottak a Vörös Föld szélére, ebbe a sziklás, száraz, vad helyre, ahol a hajnalt megelőző szürke fényben még fújt a szél, felkavarva a homokot. A sor közepén Hatsepszut állt, fáraóhoz illő teljes harci díszben, lenyűgözően festett. Mellette Szenenmut állt a kocsin. Amerotke és Szhufoj kitüntetett helyet foglaltak el, a fáraónő jobbján lévő kocsin álltak. A bíró a korlátnak támaszkodott és a távolba nézett az üres, elhagyatott síkság felett. Fáradt volt, belefáradt már mindebbe. Szerette volna hazavinni Nofretet és családjukat, szeretett volna a gyümölcsösben ülni és a tücsökcirpelést és madárdalt hallgatni ahelyett, hogy itt a vad, kietlen vidéken várná, hogy egy ember meghaljon.

Mielőtt elhagyta Thébát, Amerotke lement a Láncok Házába, ahogy kötelessége volt, hogy tanúja legyen annak, ahogy Lupherna megissza a mérgezett bort. Gyorsan megitta, aztán lefeküdt és egyetlen morgás vagy tiltakozás nélkül meghalt. Most Menna következett. Itt fog elpusztulni, a tüskebokorban, ami a sziklák között nőtt, körülbelül tizenöt lépésnyire attól a helytől, ahol Amerotkéék álltak. Már belevarrták a birkabőrbe, száját betömték, miközben szemében égett a gyűlölet. A kocsik sora előtt a sólyomálarcos főhóhér figyelte, ahogy segédei a még mindig küzdő rabot a tüskebokor közepébe lökik, ahol összeszúrják és összekarcolják a szúrós tüskék. A bokrot szorosan körbevonták kötelekkel.

Úgy megöntözték olajjal, hogy szagát még ott is érezni lehetett, ahol Amerotke állt.

Hatsepszut megmarkolta a gyeplőt és halkan nógatva a lovat közelebb hajtotta a kocsit. Szenenmut lehajolt és elvette az égő fáklyát a hóhértól. A kocsi felgyorsult, a fáklya lángolt, táncolt a szélben, ahogy a kocsi a bokor felé tartott, majd megkerülte egyszer, majd még egyszer, mielőtt Hatsepszut lelassított. Kiáltott valamit, aztán megragadta a fáklyát és a bokorra dobta. A bokor lángra kapott, tomboló tűzgomollyá változott. Mindannyian nézték, ahogy Menna főírnok elég, testét és lelkét elemészti a tűz.

Mikor a lángok kezdtek lecsendesülni, Hatsepszut visszahajtott a kocsisorhoz és megállt előttük.

– Valu úr – kiáltotta, és a Keleti Vörös Föld felé mutatott. – Ezen a perzselően forró helyen egy líbiai törzs fogva tart négy heszetet, akiket Ízisz templomából raboltak el – a tűz pattogása és a szél sziszegése ellenére Hatsepszut erőteljes hangját mindannyian hallották. – A régi időkben – folytatta –, Ízisz istenanya elküldte volna gyilkosait, hogy tegyék jóvá a gonosztettet. Egy küldöttség élén keresd meg azt a líbiai törzset. Mondd el nekik, hogy a Nagy Anya elengedte

gyilkosait, hogy igazságot hozzon a Két Ország Királyságának és a Kilenc íj Népének. Beszélj velük, tárgyalj velük, bárhogy is, de hozd haza azt a négy foglyot – közelebb hajtott és megállt Amerotke előtt. – Ami téged illet, uram, Ízisz kegyeltje, menj vissza a palotába, vidd haza a feleséged, és örvendj annak, hogy helyreállt a *maat*.

A szerző jegyzete

A regényben a XVIII. dinasztia idején hatalma csúcsán járó Egyiptom lakói életének több részletének is tanúja lehetünk. A királyi nekropoliszra Királyok Völgyeként utaltam, bár ezt a nevet csak a későbbi nemzedékektől kapta. Az azonban nyilvánvaló tény, hogy a királysírok kirablása az ókori Egyiptomban a második legősibb foglalkozás volt. A rablásokat gyakran magas szinten megszervezték, és nemegyszer olyan nemesek és tisztségviselők vezették őket, akiknek hozzáférésük volt a titkos információkhoz. Némelyik rablás lélegzetelállítóan merész volt. A XXI. dinasztia idején például Henuttaui hercegnőnek, egy főpap lányának a sírját már a temetés előtt kirabolták. Rendkívül érdekes forrás a Salt 124 Papirusz (korábban British Library 10055-ös kézirat), ami élénk leírást ad egy, a szebauszokhoz hasonló banda sírrablásairól II. Széthi idejéből. A bűntény mögött álló szervezőzseni egy Paneb nevű magas rangú hivatalnok volt, aki nagy segítséget kapott egy nagyon korrupt vezírtől. Egy fennmaradt feljegyzés, melyet a Sírrablás-papirusz néven ismerünk, hasonló rablásokat ír le, ezek III. Ramszesz uralma idején történtek. A rablások célpontja nem más volt, mint Egyiptom legnagyobb uralkodójának, II. Ramszesznek a temetkezési helye és ragyogó Évmilliók Temploma a Királyok Völgyében.

A fáraókkal néha fontos dokumentumokat temettek el. Az 1920-as években, amikor Howard Carter felfedezte Tutanhamon sírját, úgy vélte, szigorúan bizalmas iratokat talál majd, amelyeket eltemettek az ifjú királlyal. Míg utánuk kutatott, Carter feltárt egy kettős rejtélyt. Tutanhamon sírjában két őrszobrot is találtak, és úgy tűnt, mintha iratokat rejtettek volna el bennük, de aztán kivették őket és a nyílást gondosan elfedték gipsszel. Ami még meglepőbb, Carter bizonyítékot talált arra, hogy Tutanhamon sírját nem sokkal a temetés után újra felnyitották. Az első behatolás rablók műve volt, ezt minden kétséget kizáróan felfedezték, a másikat azonban egy Maja néven ismert magas rangú hivatalnok rendelte el. Kutatásaimból úgy tűnik, Maja nemcsak visszavitt bizonyos elrabolt tárgyakat Tutanhamon sírjába, hanem néhány tárgyat el is vitt onnan.

Hatsepszut és Szenenmut nagyon közeli kapcsolatban álltak egymással. Egy falfirka, amely nem sokkal Hatsepszut uralkodása után készült, meglehetősen durván és nyíltan ábrázolja kapcsolatukat. Elképzelhető, hogy Hatsepszutnak volt egy lánya Szenenmuttól, de ez a gyermek nem követte őt a trónon. Valamilyen különös okból Hatsepszut rendkívül kedvelte Egyiptom egyik legősibb istenét, Hnumot. Dejr el-Bahari-i templomában látható egy kép, melyen Hnum fazekaskorongon teremti meg a fáraónőt.

A regényben ábrázolt templomi élet a Hatsepszut uralmának első éveiben fennállt valóságot ábrázolja. Az ókori Egyiptom nagy templomai hasonlítottak a középkori székesegyházakra és apátságokra: nemcsak az istentisztelet helyszíneiként szolgáltak, hanem üzleti vállalkozásként is, saját iskolákat és akadémiákat tartottak fenn.

Nincs arra bizonyíték, hogy az egyiptomiak boncoltak volna holttesteket, de az egyiptomi orvosok tudása tényleg lenyűgöző, különösen az, ahogy a sebeket és egyes belső szervi betegségeket kezelték. Az orvosok, akik egy testrészre szakosodtak, néha különös címeket viseltek, olyanokat, mint „a fül őre” vagy „a végbél őre”. Az egyetlen következtetés, melyet

szakértelmükből és a bizonyos betegségekhez fűzött megjegyzéseikből levonhatok az, hogy boncoltak holttesteket, de erről soha nem beszéltek. Egy példa tudásuk illusztrálására: az egyiptomiak nagy gondot fordítottak a sebek tisztítására. Megvoltak hozzá a gyógynövényeik, és nagyon figyeltek arra is, hogy kötik be a sebeket, lazán, hogy a bőr tudjon lélegezni és ne gennyesedjen. Ezt a gyakorlatot a brit hadsereg még az I. világháború idején sem alkalmazta.

PAUL DOHERTY
RÉ ÁLARCA
Cselszövés és gyilkosság az ősi Egyiptomban

A tengeri rablókkal a Nílus deltájában vívott csatái legyengítik és kimerítik II. Tuthmószisztt, de vigaszt talál a győzelmében és a dicsőséges fogadtatásban, amiben a Thébába való visszatértekor minden bizonnyal részesül majd. Csakhogy a folyó Thébával átellenes partján néhányan nem örülnek a hazatérésének, és egy csapatnyi bérgyilkos felfogad egy boszorkányt, hogy megszentségtelenítsék a fáraó befejezetlen sírját. Miután újra találkozik feleségével, Hatsepszuttal és népével, Tuthmószisz Amon-Ré szobra előtt áll. Fülében ott cseng a tömeg éljenzése és a harsonák zengése. Egy óra múlva azonban halott, a thébaiak pedig nem tudják kiverni a fejükből a korábban látott baljós előjeleket, a sebesült galambokat az égen.

PAUL DOHERTY
A HÓRUSZ-GYILKOSSÁGOK
Cselszövés és gyilkosság az ősi Egyiptomban

Hórusz isten templomában nagy tömeg gyűlik össze, hogy megünnepelje Hatsepszut fáraónőnek, II. Tuthmószisz fáraó özvegyének visszatértét a Mitanni ellen vívott győztes csatából. Hatsepszut győzelme meglepi azokat, akik nem hajlandóak elhinni, hogy egy nő is tudja kormányozni Egyiptomot – nem tudja azonban elhallgattatni az udvari pletykát, miszerint Hatsepszut mostohafia a trón igazi örököse. Hatsepszut eltökélte magát, hogy egész Egyiptom el fogja fogadni az ország első női uralkodójaként, de még el kell nyernie az istenek beleegyezését. Mikor Hórusz templomában kegyetlen gyilkosságok egész sora történik, a papok ezt úgy értelmezik, az istenek nem fogadják el Hatsepszutot. A fáraónő csak egyvalakit, Amerotkét, a köztiszteletben álló bírót bízhatja meg azzal, hogy találja meg az igazságot a haláleseteket okozó intrikák között.

PAUL DOHERTY
AZ ANUBISZ-REJTÉLY
Cselszövés és gyilkosság az ősi Egyiptomban

Hatsepszut, II. Tuthmószisz fáraó ambiciózus fiatal özvegye rákényszerítette az egyiptomi társadalmat, hogy elfogadják fáraóként, és a harctéren aratott sikerei az ország határán túl is hirdetik Egyiptom dicsőségét. Anubisz templomában tárgyalások folynak Hatsepszut és a

legyőzött mitanni király Tusratta között a békekötésről, amely betetézné fényes diadalát. Egyetlen éjszaka alatt azonban két rejtélyes gyilkosság is történik a Templomban, ráadásul elrabolják Anubisz Dicsőségét, veszélybe sodorva ezzel az amúgy is ingatag fegyverszünetet. A köztiszteletben álló bírónak, Amerotkénak fényt kell derítenie a gyilkosok kilétére és az indítékukra, máskülönben Egyiptom békéje romba dőlhet.

PAUL DOHERTY
SZÉTH MÉSZÁROSAI
Cselszövés és gyilkosság az ősi Egyiptomban

Amerotke úr, a fáraó főbírája egy gyilkossági ügy kellős közepén találja magát. Egy fiatal, nagyra törő írnok, aki állítólag egy nagy hatalmú tábornok lányának kedvese volt, mérgezés áldozata lesz, és a gyilkossággal szeretőjét, Nesratta úrnőt vádolják meg, aki minden valószínűség szerint ráunt az írnokra. Ha bűnösnek találják, élve eltemetik a sivatagban.

Mikor Amerotkét Szenenmut úr Széth templomába hívatja, úgy tűnik, újabb gyilkossági ügyben kell nyomozást indítania. Egyiptom egyik hős katonáját brutálisan meggyilkolták, és maga Hatsepszut fáraónő kéri a bírót, hogy segítsen megoldani az ügyet. A halálesetek között több a kapcsolat, mint első látásra gondolná az ember – de fényt tud-e deríteni Amerotke a gyilkos kilétére, mielőtt az újra lecsap?

PAUL DOHERTY
GONOSZ ÁRNY NYUGAT FELŐL
Nagyra törő vágyak, politika és cselszövés
az ókori Egyiptomban

A csúnya, torz testű Ehnaton, akit csak Rejtőzködőként ismernek, titokzatos alakja a történelemnek. Gyermekként saját apja megveti és nem vesz róla tudomást, felnőttként azonban hirtelen a középpontba kerül, mikor bátyja meghal.

A nagyra törő és könyörtelen Mahu tanúja annak, ahogy a fiatal herceg utat tör magának a hatalom felé. Mahu Ehnaton társa, védelmezője és bizalmasa lesz. Mellette áll, mikor Ehnaton kijelenti, hogy csak egyetlen isten van, Aton, és ő, Ehnaton az isten egyetlen fia. Forradalmi és zűrzavaros korszak kezdődik, a fáraó uralmának ideje alatt egymást követik a csalások, gyilkosságok és árulások.

Amikor azonban Mahu gyanakodni kezd Ehnaton ragyogó szépségű, méltóságteljes feleségére, Nofertitire, és bátyjára, a tehetséges politikus Ajra, egyre inkább úgy tűnik, hogy a háttérben egy gonosz erő munkálkodik. A fáraónak nemsokára nyoma vész...

A GOLD BOOK KIADÓ
könyvkínálata megtekinthető a
www.goldbook.hu weblapon

A GOLD BOOK KIADÓ elérhetőségei:
Tel./fax: (52) 530-842, 530-843
E-mail: info@goldbook.hu

A kiadó könyvei korlátozott példányszámban kedvezménnyel megrendelhetők a www.goldbook.hu online könyvesboltban

Könyveink teljes választéka megvásárolható a kizárólagos terjesztőnél,
a PÉCSI DIREKT KFT.
Budapesti Kirendeltségén
1138 Budapest, Tomori u. 33.

Megrendelhető:
7630 Pécs, Alkotás u. 3.
Tel.: (72) 777-000 – fax: (72) 777-111
E-mail: rendeles@alexandra.hu
www. alexandra. hu

Könyveinket keresse a könyvesboltokban és a könyváruházakban!

Nyomdai munkálatok: Kinizsi Nyomda Kft., Debrecen
Felelős vezető: Bördős János ügyvezető igazgató